

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HE LOVES ME, HE LOVES ME . . . NOT?

THE VALENTINE'S *Hate*

a novel

SIDNEY HALSTON

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

T E
VA INE'S

Hate

SIDNEY HALSTON

AVON

An Imprint of HarperCollins Publishers

Adanmışlık

*Tüm umutsuz romantikler için. Aşk tanrısının ne zaman vuracağını asla
bilemezsiniz.*

İçindekiler

Kapak
Başlık
Sayfası
İthaf

Önsöz Birinci
Bölüm İkinci
Bölüm Üçüncü
Bölüm Dördüncü
Bölüm Beşinci
Bölüm Altıncı
Bölüm Yedinci
Bölüm Sekizinci
Bölüm
Dokuzuncu
Bölüm Onuncu
Bölüm On Birinci
Bölüm On İkinci
Bölüm Bölüm On
Üçüncü

Teşekkür Yazar
Hakkında Telif Hakkı
Yayıncı Hakkında

Önsöz

İkinci Sınıf

Lizzie'nin annesi, Lizzie'nin saç bandındaki büyük kırmızı fiyongu düzeltirken,

"Ah tatlım, ne kadar güzel," dedi.

"Kartlarım nerede, Mami?"

Lorena tüm hafta sonunu tüm sınıf için doldurduğu Sevgililer Günü kartlarıyla dolu plastik Walmart poşetine uzandı. Lizzie çok heyecanlıydı, her bir kartı eleyip ön yüzünde ne yazdığına ya da hangi hayvanın olduğuna bakarak sınıf arkadaşlarının her birinin adını yazmıştı. Anaokulundan beri en iyi arkadaşı olan Mariana için özel bir kart ayırmıştı. Üzerinde tek boynuzlu bir at vardı ve "Sen sihirli bir arkadaşsın" yazıyordu.

Sınıfında Roly Polinski ve Karen Da Silva gibi birkaç kötü çocuk vardı. Lizzie onlara kart ya da şeker vermek istemiyordu ama annesi sık sık yaptığı gibi, "Belki de senin tek bir iyilik birinin tüm gününü değiştirebilir," demişti.

Bu yüzden onlara bir kart vermişti. Çok şirin bir kart değildi ama yine de bir karttı.

Cadılar Bayramı'nı saymazsak, Sevgililer Günü okuldaki en güzel gündü. Kartları ve şekerleri değiş tokuş ederlerdi ve eve bir çanta dolusu gelirdi; annesi ne kadar çok işte çalışırsa çalışsın, evde sık sık sahip olamadığı lüksler.

Sarı otobüs köşeyi döndü ve korna çaldı; Lizzie heyecandan neredeyse titriyordu.

"İyi eğlenceler, mija."

"Hoşça kal, Mami," diye bağırdı Lizzie ve otobüse doğru koşarken el salladı, kitap çantası her adımda bir aşağı bir yukarı zıplıyordu. Tam otobüse ulaşmak üzereyken

otobüse binerken, bir çocuk tarafından yolu kesildi. *Nereden çıkmıştı bu çocuk?* "Hey, dikkat et," dedi kaldırımın kenarında sallanarak.

"Özür dilerim," diye mırıldandı çocuk merdivenleri tırmanırken, Lizzie de arkasındaydı.

Lizzie, ailesiyle birlikte Küba'dan kaçtıktan sonra, iki yaşından beri aynı evde yaşıyordu. Mahallesindeki herkesi tanıyordu. Sağ tarafındaki komşuları Bay ve Bayan Anderson'ın çocukları yoktu, yaşlıydılar. Altmış gibi. Soldaki komşu Bayan Baker'ın Vermont'ta yaşayan çocukları vardı. Söylemeye gerek yok.

hiçbir yer çok garip değildi.

Lizzie bunu umursamayarak otobüse bindi ve şoföre geleneksel selamını gülümseyerek verdi. Ne yazık ki gülümsemesi kısa sürdü. Lizzie her zaman aynı koltuğa otururdu ama bu yeni çocuk -bir dakika önce neredeyse düşmesine neden olan çocuk- oradaydı. "Hey, o Lizzie'nin koltuğu," diye alay etti Mariana.

"Kim demiş?" diye cevap verdi çocuk. Ardından bir çizgi roman açıp okumaya başladı ve açıkça üzgün olan iki kızı görmezden geldi.

Lizzie ve Mariana çocuğa ters ters baktılar ama çocuk tepki vermeyince Lizzie'nin başka bir yere oturmaktan başka çaresi kalmadı. Yine de çocuğa baktı. Tuhaf görünüyordu. Sınıftaki tüm erkeklerin kısa siyah saçları vardı ve bu çocuğun öne doğru düşen ve mavi gözlerinden birini kapatan uzun sarı saçları vardı. Daha önce hiç mavi gözlü birini incelememişti.

Ve kızgındı. Hem de çok sinirlenmişti. En iyi arkadaşına anlatacak o kadar çok şeyi vardı ki. Hafta sonu iki film izlemişti ve büyükannesi ona yeni bir elbise dikmişti ve Mariana'ya her şeyi anlatmak istiyordu. Ama bu yeni çocuk yoluna çıkmıştı. En azından bugün eğlenceli olacaktı ve şeker de olacaktı.

"Herkes lütfen Brian Anderson'a sıcak bir hoş geldin desin. Sınıfa yeni geldi ve buraya Boston'dan geliyor." Bay Rodriguez'in sabah anonslarından sonra söylediği ilk şey buydu. Brian kitabından başını kaldırıp garip bir şekilde el salladı, sarı saçları gözlerini kapatıyordu. "Bana Boston'un haritada nerede olduğunu söyleyebilecek biri var mı?" Kimse elini kaldırmayınca Bay Rodriguez Brian'a seslendi, o da omuz silkip başka tarafa baktı.

Ne kabalık, diye düşündü Lizzie. Sonunda dikkatler başka yöne kaydı ve sınıfta her zamanki gibi işler yapılmaya .

Lizzie'nin sınıfından bir başka çocuk olan Ryan öğle yemeği sırasında "Bu çocuk çok tuhaf," dedi. "Çok tuhaf," diye cevap verdi bir başkası. Lizzie karşı sınıfa baktı

Brian'ın köşede tek başına oturmuş çizgi roman okuduğunu gördü. Üzgün görünüyordu ve annesiyle büyükannesinin ona bu ülkeye gelişi ve kimseyi tanımayışıyla ilgili anlattıkları hikâyeleri hatırladı.

Lizzie gruba, "Onun tuhaf düşünmüyorum," dedi. "O sadece yeni ve kimseyi tanımıyor. Sevgililer Günü takası için ona bir kart yapmalıyız."

"Ve şekerlerimizi paylaşabiliriz," diye önerdi Mariana. Arkadaşlarından bazıları kabul etti. Belki de Brian'ın sadece hoş karşılandığını hissetmeye ihtiyacı vardı.

Teneffüs sırasında, tüm kitaplarını kaldırıp, derse başladıklarında Lizzie kartları önce kız arkadaşlarına dağıttı. Brian'ın yerinden kımıldamadığını ve çizgi romanını okuduğunu fark edince, büyüklük yapıp kendini tanıtmaya zamanının geldiğine karar verdi. "Merhaba. Benim adım Lisette, ya da Lizzie, aslında. Sana bir kart hazırladım ve burada da M&M'ler var; çikolata sever misin?"

Brian çizgi romanından başını kaldırıp gülümsemeden baktı. "Çikolatadan nefret ederim," dedi, kartını aldı ve yırttı.

Olanlar karşısında Çağırın Lizzie gözlerinin yağarmaya başladığını hissetti. "Anlatıyorum," dedi.

"Umurumda değil. İspiyoncu ol. Kartın aptalca. Sevgililer Günü aptalca."

Sekizinci Sınıf

"Bunun iyi görüldüğünden emin misin? Kendimi aptal gibi hissediyorum," diye sordu Lizzie aynada kendine bakarken Mariana'ya. Kendisini pembe fırırlı bir elbise içinde görmeye alışık değildi.

"Harika görünüyorsun Lizzie," dedi Mariana, yeni parlatılmış pembe dudaklarında kocaman bir gülümsemeyle. "Peki ya ben?" diye sordu bebek mavisi elbisesi dalgalar gibi kabarcak dönerken.

Lizzie gözlerini devirdi. Mariana harika göründüğünü biliyordu. Şu anda sınıftaki en popüler kızdı ve bunun tek nedeni sırtından aşağı dökülen uzun siyah saçları ya da herkesin sivilceleri varken onun mükemmel bir cilde sahip olması değildi. Aynı zamanda göğüsleri olduğu içindi. Mariana on üç yaşında gerçek bir sütyen takıyordu ve tüm erkekler bunu fark etmişti. Kızlar da. Evet, aynı zamanda süper zekiydi ve Lizzie dışında sınıflarındaki en iyi notlara sahipti. Ama Lizzie, Mariana'ya bu yeni popülerliği ve özgüveni kazandırmanın göğüsleri olduğunu düşünüyordu. "Her zamanki gibi harika görünüyorsun," dedi Lizzie sütyeninin içine tuvalet kâğıdı doldururken.

"Yapma bunu," dedi Mariana kıkırdayarak ve onu durdurmaya çalıştı ama Lizzie onu atlattı ve bir kat daha alamayana kadar sütyenini doldurmaya devam etti. "Heyecanlı değil misin, Lizzie? Bunun ilk okul dansımız olduğuna inanamıyorum! Sanırım Jimmy beni dansa kaldıracak. Sen ne yapıyorsun?"

ne düşünüyorsun?"

"Kesinlikle," diye yanıtladı Lizzie. Birinin onu dansa kaldırıp kaldırmayacağını merak ediyordu. Ne de olsa bu Sevgililer Günü Dansı'ydı ve katıldığı ilk gerçek okul dansıydı.

"Qué lindas!" Lizzie'nin annesi odaya girdiğinde hepsini giyinmiş buldu; ışıltılı göz kapakları, dökümlü elbiseler, kedi topuklu ayakkabılar.

"Gracias," dedi Mariana.

Lizzie'nin annesi, "Brian'ın bizimle gelmesini ve dönüşte onu almasını teklif ettim," dedi. "Dışarıda bekliyor."

"Hayır, anne! Neden?" Lizzie sızlandı, Mariana da ona katıldı.

"Kaba olmayın kızlar. Bay ve Bayan Anderson'ın araba kullanmadığını biliyorsunuz.

Zavallı Brian gidemeyecekti." "Kimin umurunda," dedi Lizzie.

"Lisette Alonso. Bundan hoşlanmadım."

Lizzie utanarak, "Özür dilerim anne," diye cevap verdi.

"Unutmayın, tek bir nezaket hareketi birinin tüm gününü değiştirebilir."

Evden dışarı adımını attığında Brian ön verandada bekliyordu, Elleri ceplerinde, yere bakıyordu. Kot pantolon, düğmeleri açık beyaz bir gömlek ve Converse spor ayakkabı giymişti. Büyükannesi saçlarını kısacık kestirmişti ve o garip aşamada olması gerekiyordu. kesilecekti. "Merhaba Brian," dedi annesi.

"Merhaba, Bayan Alonso," dedi o artık derinleşen sesiyle. Lizzie okuldaki pek çok erkeğin sesinin artık daha kalın fark etmişti. Aslında,

Son zamanlarda pek çok değişiklik fark etmişti. Artık çoğu kızın göğüsleri vardı ve

ve boş zamanlarının çoğunu erkekler hakkında konuşarak geçiriyorlardı. Bu arada, erkekler ya kızları süzüyor ya da bıyıklarını tıraş etmek zorunda olduklarından bahsediyorlardı.

Saçtan çok çikolatalı süte benzeyen dudaklar. Tüm bu değişimler Lizzie'nin canını sıkıyordu, çünkü kendisi değişmiyordu. Değişmiyordu. Hiç. Hiç.

"Çok yakışıklı görünüyorsun Brian," dedi annesi ve Lizzie ile Mariana, Lizzie'nin annesinin arkasından öğürüyormuş gibi yaptı. Brian fark etti ve onları parmakla işaret .

Dans yolculuğu sessiz geçti ve oraya vardıklarında Brian bir yöne, kızlar da başka bir yöne gittiler. Artık kendi arkadaş grubu vardı. Onlar siyah giysiler giyen, gözlerine sürme çeken ve sürekli en yeni süper kahraman filmlerinden ya da bilimkurgu kitaplarından bahseden tuhaf çocuklardı.

Lizzie, sınıflarından bir kız olan Karen Da Silva'nın bu okul yılında Brian'la flört etmeye başladığını fark etti ve nedense Lizzie bundan hoşlanmadı. Belki de Karen Lizzie'ye hiç iyi davranmadığı içindi ya da belki de Karen sürekli Brian'ın dikkatini çekmeye çalıştığı içindi. Brian havalı ya da sevimli değildi, kabaydı ve onu görmezden gelmediği zamanlarda her zaman söyleyecek kaba bir şeyi vardı. Lizzie herkesin bunu nasıl görmediğini anlamıyordu.

Karen onun içeri girdiğini görür görmez doğruca arkadaş grubuna yöneldi ve ona şekerlenmiş kalplerle dolu küçük bir çanta uzattı. "Birini seç, Bri. Bana ne yazdığını söyle."

Brian bir tane çıkardı ve okudu, "Benim ol."

Lizzie aptal kalplerin hepsinin "Benim ol" dediğine dair her şeyine bahse girerdi. "Elbette olacağım, Bri."

Lizzie neredeyse öğürüyordu. "Neye bakıyorsun sen?" Karen, Lizzie'nin Karen'ın elbisesinin dizini aşan kısmını incelediğini ve Brian her ne söylüyorsa ona doğru eğilip iğrenç bir şekilde yüksek sesle güldüğünü fark edince, "Neye bakıyorsun?" dedi.

Lizzie cevap vermedi, sadece kimsenin kırmızı yanaklarını görmemesini umarak bağını çevirdi. Ama tabii ki Karen bunun bırakmadı. "Herkes senden hoşlandığını biliyor, Brian. Çok üzücü," dedi tiz bir kakhahayla.

Lizzie dönüp onlara doğru tepindi. "Bu doğru değil!" Mariana onu durdurmaya çalıştı ama Lizzie durdurulamadı, durdurulamayacaktı. "Sen sadece onun dikkatini çekmek için başka ne söyleyeceğini bilemeyen kötü bir kızsın. Beni aşağılamak zorundasın-"

Lizzie dünyanın zorbalığa uğrayan çocuklarını savunmak için cesaretle konuşmaya başladığında, Karen yavaşça ona doğru yürüdü. Filmlerde böyle olmazdı. Karen'ın Lizzie'nin ağzından çıkan sözler karşısında ağlayacak, kaçacak ya da özür dileyecek kadar şoke olması gerekirdi ama zorbalar asla Karen'ın yaptığı gibi yavaşça, yırtıcı bir şekilde yaklaşmazlardı. Lizzie yerinde durdu ve kaçmak istemesine rağmen geri adım atmadı.

Şimdi tüm gözler onların üzerindeydi.

Sonra Karen elini kaldırdı ve tam Lizzie yüzüne inen tokadı engellemek üzereyken Karen'ın eli aĞağı indi. Lizzie, Karen'ın çekip çekip biraz daha çekmesini dehşet içinde izledi. Birkaç sarsıntıdan sonra ama sonra Lizzie'nin sutyen kaplarından birindeki tüm tuvalet kâğıtları Karen'ın elinden cansız bir Çekilde aĞağıya sarktı.

Tüm okul histeri krizine girmişti ama Karen'dan daha fazla kimse girmemişti. "Bak, Bri, tuvalet kağıdı memeleri." Sonra sınıfın geri "Tuvalet memeleri. Tuvalet memeleri."

Lizzie'nin gözyaşları içinde eve koşmadan önce hatırladığı son şey Brian'ın yüzündeki şok ifadesiydi.

On Birinci Sınıf

Lizzie o gün okula geç kalmıştı. Annesi kendini pek iyi ve otobüsü kaçırmıştı. Ofise koşup geç kalma kâğıdını aldı ve ardından kitaplarını almak için dolabına koştu. Okul koridorlarını süsleyen tüm balonların ve kırmızı kalplerin yanından koşarak geçti. Geçen yıla kadar Sevgililer Günü'nden nefret ederdi ama bu yıl farklıydı. İlk erkek arkadaşı Liam'la çıkıyordu ve bu akşam sinemaya gitmeyi planlıyorlardı. Bütün akşamı ona en sevdiği kırmızı kadife kekleri pişirerek geçirmişti ve bir elinde onları tutuyordu. Zil çaldı ve öğrenciler ilk dersten çıkıp koridorlara dökülmeye başladı.

Dolabını açmak için acele eden Lizzie, dört dolabın Kertenkeleler dışarı üzerine üşüştü, kek tepsiyi yere o da zıplayarak kekleri üzerinden aldı.

Arkasında tanıdık bir kahkaha duydu. "Mutlu V-Günleri, Kertenkele." Brian birkaç yıl önce ona Lizzie'nin bir oyunu olarak Kertenkele demeye başlamıştı.

kertenkelelerden korktuğunu bir akşam içeride bir kertenkele gördüğü için çığlık atarak evden dışarı fırladığında öğrenmişti. Brian ve büyükbabası gidip annesinin haşaratları evden çıkarmasına yardım etmişler, böylece Lizzie tekrar içeri girebilmişti. Lizzie, onlar beklerken Bayan Anderson'ın yanında kalıp taze pişmiş kurabiyeleri sütle birlikte yemişti. Sonunda Brian kertenkeleyi kuyruğundan tutarak kaldırdı ve ön bahçeye fırlatmadan önce neredeyse yüzüne doğru itti. "Artık güvendesin, büyük kötü kertenkele Yakalandım," demişti.

"teşekkür ederim," diye cevap verdi, içten bir minnettarlıkla, ama pislik ona ters ters baktı.

"Çok teşekkürler, Kertenkele; senin yüzünden Lizard'ın sezon finalini kaçırdım.

Smallville."

Özür dilemeye çalışmış ama adam kapıyı çarparak kapatmıştı. Bu neredeyse beş yıl önceydi. Ama şimdi çok ileri gitmiş, dolabına kertenkele tikiştirmişti.

Normalde Lizzie dengeli biriydi ama Brian söz konusu olduğunda tüm mantığını yitiriyordu. Artık canına tak etmişti. Bu kadar sataşma, bu kadar her köşe başında Brian'ı görmek zorunda kalma, bu kadar dünyanın en büyük pislğine iyi davranmaya çalışma yeter! Lizzie fazla düşünmeden eğilip bir avuç dolusu ezilmiş kek aldı ve bir anlık öfkeyle, muzaffer bir homurtuyla Brian'ın suratına fırlattı. Artık gülmüyordu.

En azından şimdi ondan nefret etmek için bir nedeni vardı. Bu ana kadar onun şakalarının hedefi olmayı hak edecek hiçbir şey yapmamıştı. Yüzündeki buzlar yere dökülürken ağzı açık kalmıştı. Belli ki onun misilleme yapmasını beklememişti. Bunu yaptığı için kendini neşeli hissediyordu.

Ne yazık ki o sırada okulun güvenlik görevlisi oradan geçiyordu ve ikisi de günün geri kalanı için eve gönderildi ve ertesi gün de uzaklaştırma cezası aldılar. Sonuç olarak, annesi ona ceza verdi ve o gece Liam ile dışarı çıkamadı ve bunun yerine Sevgililer Günü'nü odasında ağlayarak geçirdi. Çünkü Brian Anderson, Sevgililer Günü'nü bilmem kaçınıcı kez mahvetti.

Birinci Bölüm

Lizzie

Lizzie herkesin uçağa binmesini beklerken cep telefonuna, "Bu birleşme sırasında Cancún'da olmak istediğim son şey, William," diye sızlandı.

"Katılıyorum," dedi yönetici asistanı William. "Ama söz konusu olan Mariana ve senin gitmen gerekiyor."

Uzun bir iç çekişle rahatlamaya çalıştı. William'a üç ay önce düğün davetiyesi geldiğinde, işle ilgili ne olursa olsun uçağa binip düğüne gittiğinden emin için çok kesin emirler vermişti. Mari'yi en son gördüğünden bu yana neredeyse bir yıl geçmişti ve en iyi arkadaşının özel gününü kaçırmasına imkân yoktu. Hâlâ her gün konuşuyor ya da FaceTime'dan mesajlaşıyorlardı ama çok uzun zamandır fiziksel olarak aynı odada bulunmuyorlardı. Son birkaç yıldır bile ziyaretleri çok kısa ve çok aralıklı olmuştu. Arada bir Noel ya da Yeni Yıl, yazın bir hafta ya da bir doğum günü partisi için hızlı bir yurtdışı seyahati. Her ikisinin de programı bu kadar yoğunken Miami'ye uçmak için zaman yaratmak zordu. Zaman ilerliyor gibiydi ve ikisi de farkına varmadan bir ay daha geçmiş ve planlar henüz yapılmamıştı. Ama fiziksel olarak Lizzie'nin istediği kadar birlikte olamamış olsalar bile, Mariana, Lizzie'nin hayatındaki değişmez kişi olarak kalmıştı ve onun için her şeyi yapardı, hatta Sevgililer Günü'nü bile kutlardı.

"Pft . . . ve tüm hafta sonlarının bu hafta sonunda. Kim Sevgililer Günü'nde düğün planlar ki? Çok dandik, değil mi?"

"Aslında değil," dedi William. "Evlenmek için mkemmek bir gün gibi. Cumartesi günü Sevgililer Günü. Bu ... ahhh ... mükemmellik," diye iç geçirdi telefonda ve Lizzie onun baygın ifadesini gözünde canlandırabildi. William baştan aşağı romantik biriydi.

Lizzie neredeyse ğryordu. "Seni bu kadar çok sevmeseydim, kovardım."

Güldü. "Döndüğünde seni her zamanki aşk günü bar gezintimize çıkaracağım."

"Söz m?" "Söz veriyorum."

"İyi, iyi. İyi, iyi. Her neyse, bana birleşmeyle ilgili günlük-hayır, saatlik-güncellemeleri göndermeyi unutma."

"Peki patron. İyi yolculuklar. şimdi kapatıyorum."

Glmsemekten kendini alamadı. William'ı bulmak son birkaç yılda başına gelen en iyi şeylerden biriydi. Londra'daki yeni içinde kendini evini özlemiş ve yalnız bulmuştu ve sonra William, bir asistan için ilan verdikten sonra bir görüşme için ofisine girmişti. Açık pembe keten bir takım giymişti, pantolonu ayak bileğinin hemen üzerinde bitiyordu ve mokasen benzeri çorapsız ayakkabılarla eşleştirmişti. Bu bir Saçma sapan bir tarzı vardı ama ona Miami'yi o kadar çok hatırlatıyordu ki onu hemen işe aldı. *Miami Vice'* ekip çevirecek kadar sert olan herkes onun tarzında biriydi. Anında arkadaş oldular. Beş yıl önce annesini, liseden sonraki yaz da büyükannesini kaybettikten sonra, arkadaş edinmek Mariana ve William gibi zor zamanları atlatmasını sağlayan şeydi.

Yolculuğun ilk ayağı, Londra'dan Atlanta'ya, neredeyse on saat sürüyordu, bu yüzden, berbat bir uçucu olduğu için, bir Advil PM attı ve bir dahaki sefere uyandığında yere inmiş olması için dua etti.

Cancn, Meksika'ya giden aktarmalı uçağına yetişmek için.

Brian

Brian telefonundaki e-bileti açarken uçuş görevlisine, "Pencere kenarında bir koltuğum olması gerekiyor," dedi.

"Bu sizin dönüş uuşunuz, efendim. Bakın, orada 15 şubat yazıyor. Bugün 10 şubat." Sonra döndü ve o mkemmek sahte ve mkemmek alıştırılmış gülümsemelerinden birini takındı. Brian onunla uğraşmaması gerektiğini çok iyi biliyordu.

dişlerini sıkarak gülümsüyordu. Bu tip kadınları tanırdı. Gülümserler ve alıcıyı sıcak ve bulanık hissettirirlerdi, ama gerçekte şunu düşünüyordu: *Eğer kışını oturtmazsan, seni dışarı çıkarmaları için ABD Polislerini çağıracağım.*

"Affedersiniz. Pardon. Affedersiniz." Brian başını kaldırdığında güneş gözlüklü, atkılı, balıkçı yakalı ve dağınık saçlı bir kadın büyük bir gürültü kopararak sıraya doğru ilerliyordu. "Çok özür dilerim. Aktarmalı uçuşum rötar yaptı ve ... neyse." Görevliye biletini gösterdi ve Sahte Gülümseme Brian'ı işaret etti. Devasa vücut geliştirmeci ile koridordaki koltuğu arasında boş bir koltuk bulma umudu suya düşmüştü. *İşte orta koltuk geliyor.*

Gözlüklerini burnundan aşağı iterek ona baktı. Bir an için biraz tanıdık geldi ama sonra tüm kaotik enerjisi her şeyin önüne geçti.

önceki düşünceleri rahatsızlığa dönüştü. Kadın

El çantasını koridora doğru iterken defalarca "pardon" ve "affedersiniz" demiş olmalı, sonra durdu ve baş üstü bölmesine kaldırdı.

Bitirdiğinde nefesini verdi ve kulağının arkasından düşen kestane kahvesi bir tutam saç havalanıp güneş gözlüğüyle kapattığı gözünün üzerine düştü.

"Sanırım bu benim koltuğum," dedi orta koltuğu işaret ederek. Kadının geçebileceği bir sürü yer vardı ama Brian kışını kaldırıp kadının geçmesine izin vermezse bunun bir kavgaya dönüşeceğini şimdiden anlayabiliyordu. Kadınlı tek bir konuşma bile yapmak zorunda kalmadan, onun içine kapanık bir adamın en kötü kâbusu olduğunu söyleyebilirdi. Bu yüzden ayağa kalktı ve kadının geçmesine izin verdi.

"Teşekkürler," diyerek ilerledi ve çantasıyla insanlara çarptı. "Ah, pardon. Özür dilerim."

"Belki güneş gözlüklerini çıkarırsan, nerede olduğunu görebilirsin Gidiyorsun," dedi Brian nefesinin altından. Anında pişman oldu. Bir sohbe girişmek planlarında yoktu.

Durdu ve gözlüğü tekrar aşağı itti. Bu kez gözleri buluştu. O gözleri tanıyordu. Uzun zaman olmuştu ama o gözler dostane gözler değildi. *Oh, kahretsin.* Yine de, bunca yıldan sonra onu tekrar gördüğünde karnı garip bir döngü yaptı.

Kadın onu tanımıyor gibi görüldüğü için Brian en iyisinin bir şey söylememek olduğuna karar verdi. Ne de olsa kadın ondan, o da kadından nefret ediyordu. Ne yazık ki, kabinin küçük sınırları içinde birbirlerine yakın ve garip bir şekilde konumlanmışlardı ve asık suratlı hostes bir kez daha baş üstü

kutularının kapatılması ve herkesin yerlerine oturması gerekiyordu. "Kontakt lenslerim düştü ve yedekleri bagajımda; bunlar reçeteli lensler. Onlar olmadan hiçbir şey göremem. Bu bir şey değil.

Sanki içeride güneş gözlüğü takmak istiyormuşum gibi." Uçuş görevlisinin aksine, ses tonunda yapmacıklık yoktu. Şüphesiz mutsuzdu.

Ellerini savunmak için havaya kaldırarak, "Açıklamana gerek yok. Bırak sana yardım edeyim." Adam çantasına uzanmaya çalışırken, kadın çantayı daha sıkı tuttu. Evet, bazı şeyler hiç değişmemişti. O zamanlar ne kadar hırçinsa şimdi de o kadar hırçındı.

Kadın omuz silkerek, "Ben iyiyim, bunu koltuğumun altına koyarım," deyince Brian onu bıraktı, baş üstü bölmesini kapattı ve kendi koltuğuna oturdu. Evet, bu kesinlikle Lisette Alonso'ydu. Lizzie, komşusu ve çocukluk düşmanı. Çocukluk yıllarının baş belası. Kız ilk tanıştıkları günden beri ondan hoşlanmıyordu ve bakışları ve vücut dilinden bu otuzlu yaşlarına kadar devam ettiği anlaşılıyordu. Sanki DNA'sı onu gördüğü anda nefret etmeye programlanmıştı. Onu tanı mıyordu bile ama içinden kin fişkırıyordu. Brian, onu Vücut Geliştirmeci Adam'ın koltuğuna taşan vücuduna bakarken yakalayınca sırtıtmamak için kendini zor tuttu.

Karma bir sürtük değil mi?

Bu uzun bir uçuş olacaktı.

Lizzie

Lizzie bitkin düşmüştü. Ancak, etrafındaki kargaşadan ve hem İngilizce hem de İspanyolca yapılan çeşitli anonslardan inmiş oldukları anlaşılıyordu. *Oh! Oh hayır!* Başını yanında oturan kişiye yaslamıştı.

Onu. *Aman Tanrım!* Tüm bunların utancı. Uçuşu uzun sürmüştü ve Advil PM onu uykulu ve sersem bırakmıştı. Güneş gözlüğü de durumu daha iyi hale getirmemişti. Başını dikleştirdi ve çenesini sildi. Evet-drool.

Harika iş, Lizzie.

Güneş gözlüklerini çıkardı ve gözlerini sildi. "Özür dilerim. Çok utanıyorum-" Komşusundan özür dilemeye başlamıştı ki iyi bir baktı. Sadece iyi bir bakış değil, iki kez baktı ve gözlerini kıstı. "Bu ... sen ... misin? . . Brian mısın? Brian Anderson?"

"Evet," dedi boktan bir sırtışıla. Başını tanıdığı birine yaslamış olması onu daha az utandırmalıydı ama omuz, hayatını değiştiren komşu çocuk Brian'a aitti.

her mutsuz ediyordu. Varlığının baş belası. Başını Brian Freakin' Anderson'ın omzuna yaslamaktansa uçağın pervanelerine yaslamayı tercih .

Gözlerindeki örümcek ağlarını sildi ve kafasındaki karışıklığı çalıştı. "Bu bir kâbus mu? Bu bir kâbus olmalı."

"Benim içindi. Gömleğim salya ve makyajla kaplı," dedi omzuna bakarak.

"Burada ne yapıyorsun? Meksika'da mı? Mariana'nın düğününe davet edildin mi?" En iyi arkadaşı nasıl olur da ona söylemezdi? Kalbi hızla çarpıyordu. Hayır. Olamazdı.

"Kim? Ne? Hayır."

"Kim?" Oh, lütfen, Mariana'nın kim olduğunu çok iyi biliyorsunuz."

"Arkadaşın mı? Okuldan mı? O bin yıl önceydi. Neden onun düğününe gideyim ki?"

"Bilmiyorum. Yoksa neden Cancún'a gidiyor olarsın ki?"

"İş yüzünden. Bu hafta sonu çalışıyorum," deyince kadının kafası daha da karıştı. Jet lag etkisini göstermeye başlamıştı.

"Ne tür bir iş seni Cancún'a götürür?" "Bir basın turu."

Kaşları çatıldı. "Basın turu mu? Ne için? Sen bir çeşit aktör müsün?"

"Filme çekilecek bir kitap yazdım. Zaten çekildi.

Bu yaz çıkıyor." "Bir kitap mı yazdın?"

"Evet. Dokuz tane aslında. Bunlar bir seri."

"Oh. Şey ... tamam." Başka ne diyebilirdi ki? Adam da en az onun kadar şaşkın bir şekilde ona bakıyordu. Siyah çerçeveli gözlüklerinin ardından bile gözleri hatırladığından daha maviydi ve saçları daha kısaydı. dağınık ve uzun olan, sürekli gözlerinin üzerine düşen saçları şimdi yanlardan kısaydı ve yana doğru düzgünce taranmıştı. Artık o kadar solgun ya da zayıf da değildi. Bronzlaşmıştı, sanki sık sık güneşe çıkıyormuş gibiydi ve bulundukları açıdan anlayabildiği kadarıyla biraz irileşmişti. "Yıllarca seninle Pazar yemeklerine katlandıktan sonra, etkilendiğimi itiraf etmeliyim. Okumayı bildiğini bile bilmiyordum."

"Okuyup okumadığımı bilemezdin çünkü her zaman gevezelik etmekle meşguldün. Konuşmaktan dilinin yorulup yorulmadığını hep merak etmişimdir. Ya da belki boğazın mı ağrıyor?"

"Her zamanki gibi hoş, Anderson."

"Beni kendime getiriyorsun, Alonso. Büyükanнем ve büyükbabam seni nasıl bu kadar sevdi, aklım almıyor."

Annesi ve büyükannesi Brian'ı ve ailesini çok severdi ve Pazar akşam yemekleri yıllardır değişmezdi. İki ev arasında gidip gelirlerdi. Yetişkinler yemek pişirip sohbet ederken, Brian ve Lizzie uzaktan kumanda ya da bir Nintendo oyunu için savaşırlardı. Hangi oyunu oynayacaklarını ya da hangi programı izleyeceklerini tartışmak sohbetten sayılırsa, gerçekten sohbet ettikleri tek zamandı. Etkilendiğini itiraf etmekten nefret ediyordu. Bir kitap ve bir film. Vay canına. Onu daha sonra araştırmak ve yalan söyleyip söylemediğini kontrol etmek için aklına bir not aldı.

İkisi de aynı anda telefonlarına ve birbirlerini duymamaya çalıştılar.

Tepedeki ses "Lütfen yerinizde kalın, terminalde bir gecikme var" dedi.

Lizzie bağıını arkaya attı ve gözlerini kapattı. "Tabii ki ," diye mırıldandı.

"Kötü uçuş mu?"

"Sadece bu uçaktan inmek ve otelime gitmek istiyorum. Sayamayacağım kadar çok saattir uçağın içinde, üstünde ya da çevresindeyim."

"Anladığım kadarıyla artık Miami'de yaşamıyorsun?" diye

sordu. "Hayır. Son beş yıldır Londra'da yaşıyorum."

Başını ona doğru çevirdi ve gözleri kocaman oldu. "Miami'den biraz daha uzakta olduğu kesin."

Kıkırdadı. "Sen mi?"

"Boston," dedi. Büyükannesi ve büyükbabasının yanına taşınmadan önce orada yaşadığını hatırladı. Kadın telefonuna geri döndü ve adam da öyle yaptı.

"Kahretsin," diye fısıldadı, çoğunlukla kendi kendine, ama kadın başını ona çevirdi. Adam telefonunda okuduğu şeye dalmıştı. Birkaç kez inledi ve yazmayı bırakıp tekrar başladı.

"Uhhh ... her şey yolunda mı?" diye sordu sonunda, adamın kendisinininkinden bir santim ötedeki koltuğundan çıkardığı gürültüyü fark etmemesi daha da garipleştiğinde.

"Hayır," dedi huysuzca ama açıklama yapmadı.

"O ... tamam," dedi aynı hırçınlıkla, ama aynı anda telefonu çaldı.

Brian inleyerek cevap verdi. "Merhaba." Sesi gerçekten acı çekiyormuş gibi geliyordu. "Biliyorsun, bunu sadece sen geleceğin için kabul ettim. Sen Yapamayacağımı biliyorum. Ama hayır. Benim için o kadar kolay değil. Gerçekten sanmıyorum- Louise . . . bu tam bir felaket olacak. Peki, tamam. Tamam, umarım daha iyi hissedersin."

Telefonu kapattı.

"Kız arkadaş sorunları mı?" *Ya da belki karım.*

"Keşke."

Adam ayrıntı vermedi, kadın da sormadı ama bacağı aşağı yukarı sallanıyordu.

"Bunu durdurabileceğini düşünüyor musun?" Elini onun dizine koydu. "Biraz sinir bozucu."

"Özür dilerim," dedi . E-postalarını açtı ve kaydırmaya başladı. William her konuda onu taklit ediyordu ve bazen onsuz şirket dağılacakmış hissetse de her şey yolundaydı; William'ın üstesinden gelemeyeceği pek bir şey yoktu.

"Menajerim Louise de benimle gelecekti. Burada buluşacaktık ama o hasta ve gelemeyecek," dedi sanki konuşmanın ortasındaymışlar gibi.

"Umarım iyidir."

"Benim de. Görünüşe göre grip olmuş. Yaşayacağını söylüyor." Görünüşe göre Louise'in alaycı bir mizah anlayışı vardı.

"Oh, şey, bu iyi."

"Hayır, bu iyi değil. Korkunç. Yaşayacağından değil. Bu konuda minnettarım tabii ki. Bunu tek başıma yapamam. Burada olması gerekiyordu. bunu yapmayı kabul etmemin tek

nedeni." "Neden? Sen büyük bir çocuksun."

Bir nefes verdi. "Kibirli bir dallama gibi görünmeden bunu söylememin bir yolu yok ama şunu söyleyerek önsöze başlayacağım, bunu ben istemedim ve kesinlikle istemiyorum ..." Adam durakladı ve kadın yüzünde acı dolu bir ifade fark etti.

Yüzünü.

"Tanrı aşkına, çıkar baklayı." "Violet

Gram'ı tanıyor musun?"

"Film yıldızı mı?"

Başını salladı. "Filmin başrolünde o var. Çekimler sırasında yakınlaştık. I ona karakteri kafamda nasıl gördüğüme dair düşüncelerimi anlattım ve

birkaç kez yemeğe çıktık. Bunun profesyonel ve platonik olduğunu düşünmüştüm ama meğer sadece arkadaş olmak istemiymiş."

"Gezegendeki en büyük, en ateşli film yıldızının seninle yatmak istediğini mi söylüyorsun?"

Cevap vermek yerine burun kemiğini sıktı.

"Evli olduğunu sanıyordum." Parmaklarını şıklatarak ismi hatırlamaya çalıştı Hollywood dedikodularını herkes kadar seviyordu ama son birkaç yıldır Avrupa'da olduğu için gündemdeki konulara pek odaklanamıyordu. "Scott Barker, değil mi?"

"Evet. Bu onun kocası." Gerçekten perişan görünüyordu.

"Üzgünüm ama bu olanlarda sempati bulamıyorum."

"Onu bu şekilde istemiyorum ama o çok büyük bir yıldız ve herkes bana başrolü oynamayı kabul ettiği için ne kadar şanslı olduğumu hatırlatıp duruyor. Onu . üzerinde çalışılan iki film daha var ve istediği olmadığında öfke nöbetleri tanınıyor. Eğer sonraki filmlerden , bu benim kariyerimi bitirir. Ya da bana öyle söylendi.

Tekrar tekrar."

"Ah, zavallı sen. ."

Gözlerini devirdi.

"Belki de yanlış anladınız. Kadınlar erkeklerle arkadaş olabilir. Eminim durumu yanlış yorumluyorsunuz."

"Ben . Güven bana."

Elinde olmadan Google'daki arama çubuğuna onun adını yazdı ve hiçbir şey çıkmadı. "Bu ünlü adı nedir?" diye sordu.

Cevap vermeden önce tereddüt etti. "Yalan söylediğimi , değil mi?"

"Aylarca bana büyükannenin çoban böreğinin bir çobanla yapıldığını söyledin."

"Buna inanan aptal sensin."

"Sekiz ve sen bana onu yemeyerek İrlandalı atalarını nasıl rencide ettiğim konusunda uzun bir tez vermiştin."

"Tam bir pisliktin."

"Sen de kolay lokma değildin. Beşinci sınıftaki heceleme yarışmasında birinci olduğumuzu ve kupayı paylaşmak zorunda kaldığımızı hatırlıyor musun, ama kupa evime gelmeden onu kırmıştın?"

"Bu bir kazaydı!"

"Elbette öyleydi," dedi. "Her neyse. Bana kitaplarının adını söyleyecek misin, söylemeyecek misin?"

"İstilacılar," diye fısıldadı.

O bile İstilacılar serisini biliyordu. "Bunu mu yazdın?" Bir şeyler duymadığından emin olmak için başını sallamak zorunda kaldı. Kitaplar ve filmin fragmanları bugünlerde her yerdeydi. Adam neredeyse belli belirsiz başını salladı ve kadın arama çubuğuna "Invaders" yazdı.

Görüntüler yüklenmeye başladığında nefesi kesildi.

"Hayır, hayır. Lütfen yapma," diye yalvardı ama artık çok geçti. "*People* dergisinin 'En Seksi Erkek' sayısında mısın?"

"Aman Tanrım," dedi, gerçekten mahcup görünüyordu. "Sana benim için yeni olduğunu söylemiştim. Bunların hiçbirini ben istemedim."

"Bunu nasıl bilemedim?"

"Çünkü takma isimle yazıyorum ve asla röportaj yapmıyorum," dedi. "Oldukça büyük bir sosyal kaygım var. Bu aptal buluşma ve selamlaşmayı tek başıma yapamam ve muhtemelen her şeyi berbat edip Violet'i kızdırırım ve kariyerimi mahvederim.

Bu hafta tam bir felaket olacak. Belki Greg'i getirtebilirim. Konuşmalar konusunda harikadır." Bunu yüksek sesle söyledi ama yazıyordu ve çoğunlukla kendi kendine konuşuyordu.

"Bekle. . . ne . . . Çok fazla sorum var." Artık sadece tamamen uyanık olmakla kalmamış, koltuğun dar sınırlarında olabildiğince ona doğru .

"Sosyal kaygı gerçek bir şey. Yemin ederim. Googleda arayın."

"Bunun bir şey olduğunu biliyorum, Anderson. Şoka girmeme neden olan kısım bu değil, *People* dergisi, kitap ve film yıldızı kısmı. Hayır, bu ... hayır. Sen sadece, bilmiyorum, Brian.

saçımı çeken ve geçiren pislik. Greg kim bu arada?"

"İlkokuldan beri çok şey oldu, Lizzie. Ve gezinmeyi bırak." Telefonu kızın elinden aldı ve ters çevirdi. "Greg bir arkadaş. Aslında bir müzisyen, o yüzden büyük kitlelerle arası iyi. Ama müsait değil," dedi telefonunu okuyarak.

"Lanet olsun."

"*People* dergisi olayını geçiştirmeyelim."

"Kapakta falan değildim. Arka taraftaydım. Küçük bir fotoğraf. 'En uygun yazar' kategorisinde. O kadar utanç verici ki artık bu konuda konuşmak bile istemiyorum." Bu sözleri söylerken bile uçaktan kaçmak ister gibi görünüyordu. Ne olursa olsun, dergide yer almak

oldukça büyük bir ödöl olduğunu biliyordu. "Her neyse, bu ne burada ne de orada. Bunu tek başıma yapmak istemiyorum. Yanlış bir şey söylerim ve her şeyi ederim. Bunu kabul etmemin tek nedeni Latin Amerika turnesinin Amerika'dakinden daha küçük ölçekli olması ve Louise'in tampon olarak burada bulunacak olmasıydı." Telefonuna döndü ve çılgınca mesajlaşmaya başladı.

Omuz silkti. Eskiden ona Kertenkele diyen birine ya da şu anki sorunu onu çok fazla insanın sevmesi olan birine sempati duymak zordu. Advil PM'in ve jet lag'in etkileri, Brian'ın yüzüne yarım adım mesafede olmasıyla birleşince dudaklarından küçük bir kıkırdama kaçtı. "Rüya mı görüyorum? Bu bir gizli kamera durumu mu?" dedi, çoğunlukla kendi kendine. Çok yorgundu, doğru dürüst düşünemiyor ya da son on dakika içinde öğrendiği onca bilgiyi işleyemiyordu, bu yüzden de tek kıkırdaması bir süre sonra bitkin bir kahkaha nöbetine dönüştü. Onun sorununa sempati duymadığından değil, sadece uçaktan inip bir yatağa girmesi gerektiğinden, böylece tekrar mantıklı bir insan olmaya geri dönebileceğinden.

Brian

Bir keresinde kitap çantasına çikolatalı süt döktüğü için bir ay ceza almasına neden olan kadına tüm bunları itiraf etmek, üstelik bunu yapanın Roly Polinski olduğu apaçık ortadayken, utanç vericiydi. Lizzie her şeyi anladığında hem şaşırmış hem de etkilenmemiş görünüyordu. Brian ilgi odağı olmaktan ve kendisinden söz etmekten nefret ederdi ama Louise aradığında Lizzie tam yanındaydı ve o da her şeyi ağzından kaçırdı.

Bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra kapattı ve kahkahalara . O kadar çok gülüyordu ki, inişlerine ve taksiyle kapıya gelmelerine rağmen hâlâ uyuklayan Vücut Geliştirmeci Guy'ı uyandırdı. "Özür dilerim. Özür dilerim," dedi, adam homurdanarak ona bakıp tekrar gözlerini kapayınca, dikkatini tekrar Brian'a çevirdi. "Bütün bunlar kulağa çok saçma geliyor, biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum!" Dudakları hafifçe yukarı kalkıktı, sanki gülümsemesini engellemek için elinden geleni yapıyordu. Kızın kendisine açıkça gülmesine alınmamasının tek nedeni, geçmişte bunu pek çok kez saçma bulmuş olmasıydı. Kendisine yaltaklanan kadınların olması ona hâlâ akıl almaz geliyordu.

"Yaltaklanmak" aslında büyük bir eksiklikti, çünkü ona iç çamaşırı fırlatılmıştı, DM'lerinde çıplak fotoğraflar vardı, üç yolla evlenme teklif edilmişti, cosplay grupları vücutlarının hemen hemen her yüzeyine adını yazması için ona yalvarmıştı ve Violet Gram gerçekten baştan çıkarmaya çalışıyordu

. . . Bu, içine kapanık bir adamın ihtiyaç duyduğundan ya da istediğinden çok daha fazlasıydı. Üstüne birkaç gün içinde bir sahnede ilgi odağı olacağını düşününce terlemeye başladı.

"Kahretsin, sen ciddisin. Bu konuda gerçekten ," dedi, artık gülmüyordu.

"Maalesef," diye yanıtladı boğazının arkasındaki yumruyu yutarak.

"Kuşkusuz beklenmedik bir şey," dedi emniyet kemerini çözerken.

Başarılı olması mı beklenmedikti yoksa büyük bir sosyal beceriksizliğe sahip olması mı? Tam soracaktı ki etraflarındaki insanlar ayağa kalkmaya başladı. Yaşadığı küçük sinir krizi sırasında, herkese uçaktan inme izni vermiş olmaları gerektiğini fark etmemişti.

"Seni tekrar görmenin harika olduğunu söyleyemem, ama son birkaç dakika boyunca beni eğlendirdin ve senin üzerinde uyudum . . Yani, Teşekkürler," diyerek adamın kenara çekilmesini işaret etti. Vücut geliştirmeci Guy da artık koltuğundan kalkmak için sabırsızlanıyor gibiydi. Brian kenara çekildi ve

onları dışarı çıkardı ve sonra baş üstü bölmesine uzandı. Kadının daha önce koyduğunu gördüğü çantayı indirdi, ardından da kendi çantasını. Garip bir teşekkür etti. "İyi şanslar. Görüşürüz, Anderson." Ona her zaman seslendiği ismi kullanmıştı. Sanki yapmak isteyeceği son şey "onunla görüşmek" olacakmış gibi küçümseyerek söylemişti. Aralarındaki ilişki hep - anlık bir hoşnutsuzluk. Yağ ve su gibi.

"Umarım olmaz, Alonso," dedi ve ona zorunlu bir el sallayıp çıkışa doğru yürüdü. Ne yazık ki, o uzaklaşırken gözlerini ona dikti.

Kahretsin, cılız küçük esmer gerçekten de vücudunu doldurmuştu. Baş belası olsa da her zaman güzeldi ama şimdi çok güzeldi.

Okulda görünmez olmak istiyordu, ama o her zaman onun saçmalıklarını yüzüne vuruyor ve sanki herkes ona bakıyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu. Tanıştıkları ilk gün ağlamamak için elinden geleni yapıyordu. Ailesi yeni ölmüştü ve istediği son şey şirin kartlar ve şekerler hakkında kıkırdamaktı. Yıllar boyunca, mükemmel notları ve tatlı mizacıyla Bayan Goody-Goody her zaman sohbet konusu oldu. "O öyle bir

iyi kız," derdi büyükannesi. "Muhtemelen sana cebir dersi verebilir." Brian'ın notları neredeyse mükemmel olmasına rağmen büyükbabası eklerdi. Ondan ve onun mükemmel küçük hayatından bıkmıştı. Ama düşman olsun olmasın, kör değildi. Diğer kızlar makyaj yapmaya başladığında bile o her zaman taze yüzlüydü, çünkü buna ihtiyacı yoktu. Bronz teni kusursuzdu, büyük kahverengi etkileyici gözleri ve pembe dolgun dudaklarının köşelerinde iki derin gamzesi vardı. Aslında, baykuşa benzeyen gözleri, sincaba benzeyen yanakları ve büyük akvaryum balığı dudakları gibi fazlasıyla büyük özellikleriyle garip görünmesi gerekirdi.

Yine de bir şekilde işe yaramıştı. Baş döndürücüydü.

Şimdi, o bronz ten sanki yeni nemlendirici sürmüş gibi parlak görünüyordu, ancak son üç saat içinde yaptığı tek şeyin omzuna salya akıtmak ve horlamak olduğunu biliyordu, makyaj gibi görünen bir leke bırakmasından bahsetmeye bile gerek yoktu. Doğrusu, onun üzerinde uyuyakaldığını fark etmemişti, Çünkü kendisi de uykuya dalmış ve ancak kız irkilerek uyandığında uyanabilmişti.

Ne olursa olsun, akli bu hafta sonu onu bekleyen dehşetle doluyken Lizzie hakkında çok fazla düşünme fırsatı bulamadı. Villas de Amor.

İkinci Bölüm

Brian

Taksi Villas de Amor'a yaklaştıkça Brian'ın kalbi daha hızlı atmaya başladı. Bu sadece bir basın gezisi değildi. Planlanan etkinliklerin bir parçası olarak imza günü ve tanışma toplantısı için onu ayarlamışlardı. Hiçbirini istemiyordu.

endüstrinin getirdiği şeyler. O sadece yazmak istiyordu. Yazmadığı zamanlarda evinin garajında mobilya inşa ediyordu. Elleriyle çalışmanın ona getirdiği huzuru seviyordu. Eskiden Manhattan olan yabani otlar ve vahşi ve kuduz kurtlarla dolu ıssız vadinin inceliklerini anlatmaya ya da bir sehpanın kakmasının süslü ayrıntılarını yaratmaya aşırı odaklandığında başka bir şey düşünemezdi.

Ellerini ve beynini meşgul eden her şey onun arzuladığı şeydi.

Instagram'da olmak istemiyordu, kesinlikle TikToking yapan bir tip değildi ve kesinlikle ve kesinlikle büyük bir kitlenin önünde durup konuşmak istemiyordu. *Ne söyleyecekti ki?* Bir imza günü ya da tanışma toplantısı onun için olabildiğince dışa dönük bir ortamdı. Ayrıca Violet da orada olacaktı ve çok ısrarcıydı. Onu geri çekertmek büyük bir zorluk olacaktı. Birincisi, evliydi ve ikincisi, dünyanın en tanınmış aktrislerinden biriydi ve her ne pahasına olursa olsun kaçındığı bir şey olan ilgi odağı olmaya alışkındı. Güzel ya da değil, onunla hiç ilgilenmiyordu. Neyse ki, Zeth'i canlandıran aktör Brad Kilpatrick

Yeni Zelanda'da bir dizinin çekimlerinde olduğu için turneye katılamayacaktı. Brad, Violet'tan bile daha büyük bir film yıldızıydı ve hayranlarının sayısı Brian için çok fazla olurdu

idare etmek. İlgi odağı olmayı nasıl başardıkları Brian'ın asla anlayamayacağı bir şeydi.

Uzun bir iç çekişle, havaalanında kendisini bekleyen siyah Escalade'den inip sıcak Meksika güneşine çıktı ve geldiğine pişman oldu. Şoför çantasını bagajdan çıkardı ve otel güvenliği onu karşıladı. Miami'yi anımsatan tuzlu havayı uzun uzun içine çekti. Belki Lizzie'yi yıllar sonra gördüğü için, belki de ılık okyanus havası yüzünden, ama birden derin bir nostalji duygusuna kapıldı. Yıllar boyunca ara sıra Lizzie'yi düşünmüştü. Kendisi bilmesede, o zamanlar hayatının oldukça büyük bir parçasıydı.

liseye kadar, gündüzleri Lizzie'nin sürekli iyi notları ve bir sürü arkadaşıyla ona eziyet etmesi öğleden sonra tatlı ama yaşlı büyükanne ve büyükbabasıyla evde olmanın üzüntüsü bir makaraydı.

Kendine gel, Brian.

Bu aptal anıları aklından çıkarmanın ve işine devam etmenin zamanı gelmişti. Red Sox şapkasını taktı, gülümsedi. Kalem kullandığı için İsmi ve röportajlardan kaçınması nedeniyle neye benzediğini pek kimse bilmiyordu. İnterneti tarayıp eski fotoğraflarını ya da kitaptaki vesikalık fotoğrafını bulan bazı hayranları vardı ama yüzü filmindeki oyuncularınki kadar tanınmıyordu. Yine de, kendisini muhtemelen bekleyen şey için kendini hazırladı. Ellerinde kitap ve film afişleri olan fotoğrafçı ve insan grupları tesisin ön girişinde kuyruklar oluşturmuştu ama güvenlik görevlileri onu çevreledi ve koreografik bir hareketle bir dakikadan kısa bir süre içinde arbededen çıkarıp otelin sığınağına soktu. Çoğu film yıldızlarını bekliyordu, Brian'ı değil, ama o hızla içeri girerken adının söylendiğini duydu.

Brian giriş yapmak için doğruca lobiye gitti, fotoğrafçıların ve hayranların içeri alınmadığını fark etti. Önündeki uzun hafta sonundan önce bir an için rahatladığını hissetti.

Devasa duvarlardan birinin önüne ve ortasına İspanyolca başlıklı bir kitabının kapağı yapıştırılmıştı. Bir köşesinde kendi vesikalık fotoğrafının yer aldığı posterin boyu üç metreyi buluyordu. Eğer bu hafta sonunun bunaltıcı olacağına dair bir şüphesi varsa, koca kafasının ona baktığı devasa poster bunu pekiştirdi. Film afişi de diğer tarafta, aynı büyüklükteydi. İnledi ve resepsiyona doğru döndü.

Brian resepsiyonda duran ve yaka kartında *Patricia* yazan kadına doğru yürüdü. "Ah, Sinyor Anderson. Hoş geldiniz! Bakın, bu sizsiniz." Sanki kaçırmış olması mümkünmüş gibi arkasındaki posterini işaret etti. "Burada olmanızdan dolayı çok heyecanlıyız. Size en iyi villamızı tahsis ettik," dedi kocaman bir gülümsemeyle ve ona bir anahtar kartı uzattı. Sonra iki parmağını dudaklarına götürdü ve Brian'ı ürküten tiz bir ısıklık çaldı. Kısa boylu, kel bir adam koşarak onun yanına geldi. "Pablo, bu Bay Anderson."

"Ay, señor. Sizinle tanışmak büyük bir zevk."

Brian'ın kaşları çatıldı ama adamı selamlamak için elini uzattı, da elini sıkıca ve biraz fazla hevesle tuttu.

"Pablo siz buradayken sizin elçiniz olacak. İhtiyacınız olan her şeyi, ne olursa olsun, size temin edecek."

"Bunun gerekli olacağını sanmıyorum."

"Gerekli değil mi?" Pablo, Brian'ın valizini çıkarıp yuvarlamaya başlarken, "Gerekli değil," dedi. "Sadece gerekli değil, Senyor Anderson, bu bir zorunluluk. Gerçekten bir onur. Oğlum Pablito kitaplarınıza bayılıyor. Biz hayranlarıyız." Brian şapkasını kafasında aşağı doğru itti ve Pablo'nun onu götürdüğü yere doğru yürürken yere baktı.

Burası tatil köyünün ana binası gibi görünüyordu, devasa bir lobisi vardı, duvarlar göz alabildiğine yükseliyordu. Lobi insanlarla dolup taşıyordu, çünkü tam ortasında bir bar vardı.

Sanki havuza gidiyorlarmış gibi tiki meşaleleriyle kaplı kapalı bir geçide doğru yürüdüler ama bunun yerine sola döndüler. Tesisin doğu tarafında bağımsız süitler ya da villalardan oluşan bir grup vardı.

Pablo, "burada," dedi ve kapının kilidini açtı. Brian için kapıyı açık tuttu ve ardından içeri girdi. "Beğendin mi?"

Brian'ın ağzı açık kaldı. Miami'nin yoksul bir bölgesinde, sabit gelirli emekli büyükanne ve büyükbabasının yanında büyümüşü ve son birkaç yıldır kitaplarının hit olmasıyla birlikte gördüğü lükse rağmen bu kadar zenginliğe alışkın değildi. "Bu ... vay canına."

Pablo bavulunu bir köşeye koydu ve sonra salonun uzak ucuna doğru yürüdü.

ve panjurları açarak okyanus manzarasını gözler önüne serdi. "Plaja doğrudan erişiminiz var. Ebeveyn yatak odası şurada," diye sağ tarafı işaret etti, "burada da bir misafir odası var," diye sol tarafı işaret etti. "Mutfağınız ve yemek odanız," dedi. "Buzdolabı dolu ama istediğiniz bir şey olursa bana haber verin. Eşyalarınızı yerleştirmenize yardım etmemi ister misiniz?"

"Hayır, hayır. Bu harika. Ben iyiyim Pablo, teşekkür ederim."

"Yerleştikten sonra belki bir şeyler içmek istersiniz. Hemen dışarıda, sol tarafta villa misafirleri için özel bir bar var. Yediye kadar mutlu saatler."

"Teşekkür ederim, Pablo." Bir ya da iki içki içebilirdi.

Lizzie

Uçuşla geçen bir günün ardından Lizzie çok yorgundu ve tek istediğı yatmaktı.

"Çok üzgünüm hanımefendi. Talihsiz bir olay yaşandı ve batı kanadındaki odaları su bastı ve bölgedeki çeşitli etkinlikler nedeniyle aşırı doluyuz."

"Ne!" Çığlık atmak ve ağlamak istiyordu ama daha çok uyumak istiyordu.

"Ama sorun değil." Kadın teatral bir gülümseme takındı. "Sorun çözülene kadar tüm konukları yakındaki bir otele nakledeceğiz. Konaklama mükemmel ve-"

"Hayır. Hayır, hayır, hayır." Mariana bunu biliyor muydu? Lizzie iyi bir uyku çekmek ve jet lag'ini atlatmak düğünün geri kalanından bir gün önce uçarak önlem almıştı ve Ğimdi taĞınıyordu.

", bu diğer otel ne kadar uzakta ve ikincisi, birkaç gün içinde burada bir düğüne katılmam gerekiyor: Bu hala gerçekleşiyor mu? Gelin ve damada haber verildi mi?"

"Tarafları bilgilendirmedik. Tüm konukları çağırmamız mümkün değil."

"Bu mümkün," diye karşı çıktı Lizzie. "Arkadaşım burada evleniyor ve düğününün iptal edilip edilmeyeceğini bilmesi gerek!"

"Gelin süiti tesisin diğer tarafında, aynı zamanda resepsiyonun gerçekleştiğı yerde. Bu durumdan etkilenmeyecekler. Ancak bazı parti konuklarının da diğer otele taşınması gerekiyor ve varışta onları bilgilendireceğiz."

"Ve mesafe ..."

"Sadece kırk beş dakikalık kısa bir yol."

"Kırk beş dakika! Bu kısa değil." "En fazla altmış dakika."

"Daha yakın bir yer olmalı. Bu bölgede çok fazla otel var, buraya gelirken onları gördüm."

"Bu hafta sonu büyük bir etkinlik var ve otellerin çoğu dolu. Gözlerinizi açık tutun, birkaç film yıldızı görebilirsiniz," dedi kadın heyecanla.

Lizzie gözlerini devirdi. Elbette... büyük olay Brian'ın ona bahsettiği basın turuydu. Brian ve aptal kitabı şimdi de Mariana'nın düğününü mahvediyordu. Küçük bir düğün olmasına rağmen, Marianna tüm konuklarının aynı yerde olmasını istiyordu, böylece bir tatil köyünden diğerine gitmek zorunda kalmadan birlikte vakit geçirebileceklerdi.

Lizzie ağlayabilirdi. Ama bu konuda başka seçeneği yokmuş gibi görünüyordu. "Peki. Oraya nasıl gideceğim?"

"Mekik az önce ayrıldı. Yaklaşık doksan dakika içinde dönmüş olur."

Elbette öyleydi. Gidiş kırk beş dakika, dönüş kırk beş dakika, sonra otele kırk beş dakikalık bir yolculuğu vardı. "İşte barda bedava içki için bazı kuponlar. Lütfen keyfinize bakın."

Lizzie ellerinden çekip aldı. "Ben kendime yardım ederim, çok teşekkür ederim."

Kadın içten bir gülümsemeyle, "Rica ederim hanımefendi," dedi. Lizzie'nin kızgınlığı belli ki tercümede kaybolmuştu.

Bavulunu bara sürükledi ve meyveli bir kokteyl havasında olmadığı için bir votka soda sipariş ve ardından beklemek için oturdu. Kilidini açtı telefona bağlandı ve Invaders serisinden başkası tarafından otelin Wi-Fi'ına giriş yaptı.

Tanrım.

Meraktan bağlantıya tıkladı. Neredeyse yüz tane Etkinliğe katılan yazarlar arasında tanıdık isimler vardı. "Katılan yazarlar" linkine ve Brian'ın ismine baktı ama orada yoktu. Ancak B. Anderson diye biri vardı.

B. Anderson'ın kim olduğunu biliyordu çünkü bugünlerde kitapları her yerdeydi. Pek okuyucu sayılmazdı ama kayanın altında da yaşamıyordu. Bağlantıya tıkladı ve B. Anderson'ın fotoğrafı ekrana yüklendi. "Vay anasını," diye fısıldadı. B. Anderson, İstilacı serisinin ünlü yazarı Brian Anderson'dı. Daha önce kendini gerçekten ama gerçekten küçümsemişti. *People* dergisi olayına o kadar şaşırmıştı ki araştırmaya devam etmemişti. Dergide görünmek başarılarının en küçüğü gibi görünüyordu.

İstilacı serisi çok büyüktü. Genç yetişkinler için yazılmıştı ama bir tür uzaylı ile bir melek ya da vampir veya doğaüstü bir şey arasındaki yasak aşk nedeniyle, her yaştan kadın arasında bir sansasyon haline gelmişti.

"Beni takip ettiğini düşünmeye başlayacağım." Şeytandan bahsetmişken.

Başını çevirdiğinde Brian'ın ona yürüdüğünü gördü. Onu aradığını görüp görmediğini merak ederek telefonunu hızla yere bıraktı. "Kahretsin, bu Sen!"

Onu yanlış anlayarak kaşlarını çattı. Bunu nasıl gözden kaçırmıştı? Daha önce mi? Arkasındaki, kendisinin ve kitabının kocaman bir fotoğrafının bulunduğu duvarı işaret etti. Omzunun üzerinden baktı ve sonra tıpkı uçakta yaptığı gibi burnunun kenarını sıktı. Bol bir kıyafet giymişti. kot pantolon ve iri pazularını vurgulayan beyaz keten gömlek. İyi görünüyordu. Can sıkıcı derecede iyi.

Öte yandan, lobinin ortasındaki pembe kadife şezlongda tek başına votka içerken, kamburu çıkmış ve yenilmiş bir halde çok kötü görünüyor olmalıydı.

"Her yerdesin."

"Ne büyük bir zevk." Sırıttı ve sonra onun yanına oturdu. "Perişan görünüyorsun."

Ona parmağıyla işaret etti ve "Odamı su bastı ve yerim değiştiriliyor. Yorgun ve huysuzum ve bana söyleyeceğin iğneleyici sözleri kaldırarak durumda değilim."

"Bunu kariyerimden bahsettiğimde bana üç dakika boyunca gülen kadın söylüyor."

Gözlerini devirdi. İçindeki tüm mücadele buydu.

"Ben-" diye başladı ama sonra elini salladı. "Boş ver." Ayağa kalktı ve ona hüzünlü bir omuz silkme hareketi yaptı. "İyi şanslar. Umarım birbirimizi bir on beş yıl daha görmek zorunda kalmayız."

Bu çok erken olacak, demeye bağıladı ama adam döner dönmez çok iğrenç ve gürültülü bir ses gelmeye bağıladı. O kadar gürültülüydü ki, Lizzie ne olduğunu görmek için sıçradı. "Bu da ne böyle?"

"Oh kahretsin. . Hayır, hayır, hayır," dedi Brian. "O da ne?"

"Bringet ve Volten," diye fısıldadı, sanki onun neden bahsettiğini bilmesi gerekiyormuş gibi.

"Ne?"

"Romanımdan. Yardımcı karakterler."

"Hala anlamadım."

"Romanlarımdaki karakterler gibi giyinmişler."

"Ne kadar gurur verici. Peki neden kaçmak üzereymiş gibi görünüyorsun?" "Bu işi çok ciddiye alıyorlar."

"O kadar da kötü görünmüyor. Onlar hayran, sineye çek, tatlım."

Ona ters ters baktı. "Hayranlarımı seviyorum," dedi sanki onu düzeltirmiş gibi. "Onları gördüğüm için çok gurur duyuyorum ve minnettarım. Ama onların Zeth'i olmamı istiyorlar. Bazılarının milyonlarca takipçisi var ve hepimizi kaydetmek istiyorlar.

etkileşimlerini incelemek ve daha sonra

bunları çevrimiçi olarak incelemek."

"Zeth? Bu da ne demek oluyor?"

"Kitaptaki kahraman. Romantik sahnelerde rol yapmamı istiyorlar. Bu tür şeylere gitmememin bir nedeni de bu. Çok bunaltıcı ve kimsenin kendini kötü hissetmesini istemiyorum ama bu beni çok rahatsız ediyor. Louise'in bunu idare etmek için burada olması gerekiyordu. Bana yardım etmek zorundasın. Bana borçlusun."

"Pardon?" diye sordu, tamamen şok olmuştu. "Sana hiçbir şey borçlu değilim.

Hayatımı zindan ettin, bu yüzden birine bir şey borçlu olan biri varsa o da ."

"Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun. Hadi, bana yardım et."

"Evet. Hayır. İyi şanslar. Ben gidiyorum. Aslında, hayır." Tekrar oturdu, kendini rahat hissetti. Ne de olsa gidecek bir yeri yoktu. "Sanırım izleyeceğim." Bu adamı hiç bu kadar telaşlı görmemişti. Sessiz, gizemli bir şekilde lisenin en havalı adamıydı. Bütün kızların istediği emo asi Brian Anderson'ı hiçbir şey korkutamazdı. Onun dışındaki tüm kızların.

Çabuk konuştu. "Anlamıyorsunuz. Ben insanlardan hoşlanan değilim. I Romanlarımı ne kadar sevdiklerini takdir ediyorum ama en iyi koşullarda bile garip olabiliyorum ve-

Bir kahkaha attı. "Yılın küçümsemesi." "Bana küçük bir iyilik yap lütfen."

"Tanrı aşkına sana neden yardım edeyim? Birbirimizi çok, çok, çok uzun zaman öncesinden tanıyor olmamız arkadaş olduğumuz anlamına gelmez. O zamanlar arkadaş bile değildik. Senden nefret ediyorum."

"Biliyorum ve ben de sana katlanamıyorum, ama o şeytani dış içinde bir kalp var."

"Yaşamak için yazan birine göre, sözleriniz davanızı savunmanıza hiç yardımcı olmuyor." Kollarını kavuşturdu ve kalabalığın yaklaşmasını izledi ve gülümsemesi genişledi. "Bu çok eğlenceli olacak."

", yaklaşıyorlar. Lütfen, Lisette. Lütfen. Annen tanıdığım en nazik kadındı, sende de o nezaketten bir parça olmalı. Lütfen."

Bir iyilik. Bunlar annesinin sözleriydi.

Hiç kimse Lizzie'ye gerçek adıyla hitap etmemişti ve bunu onun ağzından duymak Lizzie'yi rahatsız etmişti. Orada bir tarih olduğu gerçeğini pekiştirdi; kötü ya da iyi, orada bir şey vardı. Annesi Lizzie'yi çok severdi.

Anderson'lar ve Lizzie'nin evde ona taktığı isimle küçük şımarık Brian'ın hep iyi yanlarını görmeye çalışırdı. "Annemi kullanmak . . . Bu çok , Anderson. Senin için bile."

"Çaresizim Alonso," diye kestirip attı. "Oh . . . Biliyorum! Benim bir oda!" dedi hızla. "Kocaman bir oda. İki yatak odası var. Birini sen alabilirsin."

"Ne?"

"Bana yardım edersen bir oda alabilirsin. Hatta kral yataklı ve kendi banyosu olan daha büyük bir oda bile alabilirsin. Siktir, Lizzie. İki odayı da alabilirsin, ben de kanepede yatarım. Plllea-"

"Zeth!" Bir grup hayran onlara doğru geliyordu. Gençlerden kırklı yaşlara kadar değişiyorlardı ve çoğunlukla kadındılar, ancak birkaç erkek de vardı. Birkaçı garip bir çift çene vuruşu yaptı ve işaret ve orta parmaklarıyla alnına vurdu. Brian tekrarlardı eylem.

Bu da neydi böyle?

Kameralar açıldı ve selfie'ler çekiliyordu. Bir an için onun için kötü hissetti. Hatta bir hayranı yüzünü tutup dudaklarına bir öpücük konduracak kadar ileri gitti. Onun kişisel alanını işgal ediyorlardı. Kenardan bile onun neden bunalmış hissettiğini anlayabiliyordu. Brian bir adım geri çekilerek bir şeyler söylemeye çalıştı ama selfie çekenler tarafından bombardımana tutuldu.

Yıllar sonra Lizzie'ye neden böyle bir söylediği sorulduğunda, bunu tamamen yorgunluğa bağlayacaktır. Ama bir sonraki anda, gözleri kilitlendiğinde,

kendini *kral yatağı alacağım* sözlerini söylerken buldu.

Omuzları düştü ve yakın dövüş devam ederken bile içinden gözle görülür bir rahatlama akıyordu.

"Bir sonraki kitap ne zaman ?"

"Gwinnie ve Zeth hiç olacaklar mı?" "Bir sonraki kitap son kitap mı?"

"Bayanlar. Hanımlar. Lütfen ona biraz yer açın," dedi Lizzie, Brian'a ulaşmak için grubun arasına girmeye çalışarak. "Ve yazarı öpmek yok," diye şarkı söyledi.

"Hey, sıranı bekle," dedi biri onu kenara iterek. Lizzie saldırgana dirsek atma isteğini kontrol etmek zorunda kaldı.

"Bayanlar, yarın Brian memnuniyetle-"

"Sadece bir selfie daha!"

Brian dehşet dolu bir gülümsemeyle, "Cuma günkü imza gününde," diye önerdi.

"Sen de kimsin be? Louise'i sen mi kovdun?" diye sordu birisi sertçe. "Tanrıya şükür, berbat biriydi."

"Bu senin ilham perin mi?" diye sordu bir başkası. "Tıpkı Gwinnie'ye benziyor." Kadın Lizzie'nin çenesine ve alınına dokunur gibi yaptı. Sanki Lizzie ile yabancı bir dilde iletişim kurmaya çalışıyor gibiydi.

Lizzie omuz silkti ve kadını görmezden geldi. "Her neyse. Ben Lisette, onun yeni asistanıyım-" Lizzie söze başladı ama Brian hızlı ve gereksiz bir şekilde yüksek sesle

"Kız arkadaşım" diye . Lizzie benim kız arkadaşım. Değil mi tatlım?" Kolunu Lizzie'nin omzuna doladı ve onu usulca yanına çekti.

Adamın gözleri yalvarırken, kadın tabak büyüklüğünde gözlerle adama baktı. Ona zihinsel bir "*ne oluyor lan*" dedi ve aklını okumasını diledi. Ama adam ne yerinden kımıldadı ne de o aptal sahte gülümsemesini kaldırdı; bunun yerine onu biraz sıktı.

Herkes hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama Lizzie'nin ya rol yapmaktan ya da gerçeği açıklamaktan başka çaresi yoktu. Ne yazık ki Lizzie Brian'dan nefret etse bile bunu ona yapamazdı.

Bazı yeşil gözlü canavarlar şaşkınlıkla onlara bakıyordu; ne de olsa *People* dergisine göre en uygun bekârlardan biriydi. Ve görünüşe göre artık onun erkek arkadaşıydı.

Üçüncü Bölüm

Lizzie

"Kız arkadaş!" diye bağırdı yaşlı bir kadın.

"Evet," dedi Brian, sesi emin değilmiş gibi geliyordu ama sonra Lizzie'nin elini tutup dudaklarına götürdü. Brian Lizzie'kadar şaşırtmıştı ki, elini tutmasına ve parmak eklemlerini öpmesine izin verdi. "Öyle değil mi tatlım?"

Lizzie önce yalvaran gözlerine, sonra da etrafındaki diğer gözlere baktı. Kendini bu karmaşanın içine nasıl sokmuştu? Sanki herkes nefesini tutmuş gibiydi.

"Uh ... yessss." Birleştirdikleri ellerini yumruk atar gibi havaya kaldırdı ve sonra bunun ne kadar aptalca olduğunu fark ederek ellerini . "Umarız hepiniz anlayışla karşılırsınız. Hepinizin Ziff'i ne kadar derinden sevdiğinizi biliyorum-"

"Zeth," diye fısıldadı Brian.

"Zeth, ama bu Brian ve Brian ve ben birlikteyiz. Zeth, o hala dışarıda aşkı arıyor."

"Hepimiz öyle değil miyiz?" diye bağırdı biri ve grup bu fikir karşısında çözülmüş gibi göründü.

Kalabalıktan "Aww "lar ve "oooh "lar yükseldi. "Gwinnie'nin kahverengi gözleri ve karamel rengine saçları nedeni o, değil mi?" diye sordu bir adam.

Kalabalık daha fazla soru sormaya başladı: "Solak mısınız? En sevdiğiniz meyve ananas mı? Kabuklu deniz ürünlerine alerjiniz var mı?"

İyi niyetli olmasına rağmen sorular çok fazlaydı. Brian onun elini sıktı ve adamın sorusuna cevap vermeye çalıştı. "Hayır. Hayır. Yani-" diye başladı ama sesi hırçınlaşmıştı ve elleri nemlenmeye başlamıştı.

"Üzgünüm millet, Brian'ı sizden almak zorundayım ama onu yakında göreceksiniz.

Söz veriyorum." Anlaşmaları gereği Lizzie'nin ona yardım etmesi gerekiyordu ama aynı zamanda

Sanki kusmak üzereydi. Okulda çok popüler olduğunu hatırladığı bu iri yarı, güçlü adam nasıl olur da kalabalıktan korkardı?

Evet, her zaman olayların biraz dışındaydı, diğerlerinden daha çekingendi ama aynı zamanda her zaman havalı çocukların partilerine gider ve en güzel kız arkadaşlara sahip olurdu. En gürültücü, en açık sözlü kişi olmasa bile onun her zaman kendine biri olduğunu düşünmüştü. Belki de onun hakkındaki algısı yanlıştı.

Bir ton sorusu vardı ve kız arkadaşından *bahsetmiyor* muydu? Neden böyle bir şey söyledi ki? Bunun için onun kışını tekmelemesi gerekiyordu.

Grup dağılmaya başladığında daha fazla "aww "lar ve "ooh "lar vardı.

"Benden esinlenerek bir karakter mi yazdın?"

"Kesinlikle hayır. Kahverengi saç ve kahverengi gözler oldukça yaygın özelliklerdir." "Elbette," dedi şakacı bir şekilde.

Adam omuz silkti ve kız hâlâ el ele tutuştuklarını fark etti. Arkasına baktı ve grup hâlâ bakıyordu.

"Peki neden kız arkadaşın olduğumu söyledin? Bu çok aptalcaydı. Asistan diyecektim ama sen gidip ortalığı karıştırdın ve- Kahretsin, Anderson!" Villaya vardıklarında Lizzie onun elini bıraktı. "Bu devasa bir şey. Tam olarak ne kadar ünlüsün?" Lizzie her köşeyi kolaçan ederek konuştu. Belki de onunla birkaç kez el ele tutuşmuş gibi yapabilirdi.

"Biliyorum. Bu çok saçma. Bunu ben istemedim," diye cevap verdi. "Normal bir oda yeterli olurdu. Eşyalarımı ana odadan alayım, sonra hepsi senin olsun."

"Sorun değil, ben diğer odayı alacağım. Daha iyi bir manzarası var zaten," dedi. "Odanız düşünce trenimi kesmeden önce söylediğim gibi: 'kız arkadaş' abartılı ve kesinlikle oyunculuk yeteneklerimin dışında. İmza gününden sonra ne yapacaksın? Ya insanlar bizi tatil köyünde birlikte görmezse? Ve bu garip çene vurma olayı da ne?"

Kanepeye çöktü ve ayaklarını masanın üzerine koydu. "Kitaplarda insanlar birbirlerini böyle selamlar." Adam işareti yaptı, kız da onu taklit etti. "Neden her zaman birlikte olmadığımıza gelince, havuz kenarında dinleniyorsun ya da başın ağrıyor. Çiftler yedi gün yirmi dört saat birlikte olmak zorunda değiller. İmzadan sonrasına gelirsek, çok hızlı hareket ettiğimize karar verdik.

ve bu bir hataydı. Sonra da bir daha asla böyle bir etkinliği kabul etmeyeceğim ve her Şey yoluna girecek."

"İyinin tam tersi gibi görünüyor ama beni . Bana aşık olmadığın sürece sorun yok."

Onun karşısındaki koltuğa oturdu. Brian,
"Sanırım kendimi tutabilirim," dedi.

"Demek sen B. Anderson'sın. Kitaplarınızı ve isminizi her yerde gördüm ama siz olduğunuz hiç aklıma gelmemiştir. Aslında, bir kadın yazar olduğunu düşünmüştüm. Bu anonimlik neden?"

"Ben ... o ... " Söyleyeceği Şey konusunda rahat görünmüyordu ve sürekli bir Şeyleri kontrol etme ihtiyacı hisseden Lizzie, neredeyse konuyu değiştirerek onun acısına son verecekti, ama sonra Brian bir nefes verdi ve "Büyükanne ve büyükbabam üniversitenin finansmanına yardım ettiler ve biyokimya diplomamla çok gurur duydular. Sırada tıp fakültesi vardı. Ama benim hikaye fikirlerim

internette yayılıyordu. Bir editör bana ulaştı ve ben de hakları sattım. Ortaya bu kadar büyük bir canavar çıkacağını düşünmemiştim ama yine de takma isim kullanmaya karar verdim. Bu beni mümkün olduğunca spot ışıklarından uzaklaştırdı, kitap anlaşmasını imzaladığımda buna ihtiyacım olacağını düşünmemiştim."

"Bay ve Bayan Anderson'ı tanıyorum, gurur duyarlardı." "Yazmaya odaklanmak için tıp fakültesine gitmemeye karar vermek onları öldürdü."

"Bundan şüpheliyim. Onların gözünde ay gibi parladın."

"Aslında, onların gözünde ayı astın. 'Lizzie çok akıllı. Lizzie çok popüler. Lizzie. Lizzie. Lizzie.'"

"Şey, onlar akıllı insanlardı. Onları hep sevmişimdir." Gülümsemesini bastırarak başını salladı. "Vefatlarını duyduğumda çok üzıldüm."

Üniversiteye gitmişti ve Marianna'nın annesinden haber almıştı. "Çiçek gönderdim. Çiçeklerin işe yaramadığını biliyorum ama sana nasıl ulaşp başsağlığı dileyeyeceğimi bilemedim. İsteyip istemediğini bile bilmiyordum."

"Çiçekleri aldım," dedi. "Eminim gerçekten isteseydin bana ulaşabilirdin." Bunu alaycı bir tonda söylemişti, tıpkı onun kendisiyle konuşmak istemediği gibi kızın da kendisiyle konuşmak istemediğini biliyordu. Arkadaş değillerdi. Ama büyükanne ve büyükbabasının ölümü onun için bir anlam ifade ediyordu, birbirleriyle olan ilişkilerine bakmaksızın. "Peki tıp fakültesine ne oldu?"

"Başlamam gereken tarihten birkaç ay önce öldüler. Önce büyükbabam, bir ay sonra da büyükannem. Gitmek istesem bile okula gidecek kafa yapısında değildim. Bu yüzden daha çok yazdım. Yazmaya daldım ve planlanandan yedi ay önce ikinci kitabı çıkardım. Asla okula geri dönmedim ve takma adıma da değiştirmedim."

"Vay be. Gurur duyacaklarını biliyorum." Omuz silkti.

"Onlar en iyileriydi. Onlarla nasıl bir akrabalığın olduğunu hep merak etmişimdir," diyerek onu gülümsetmeye çalıştı. Onlardan bahsederken sesindeki değişiklik hoşuna gitmemişti.

Adam dekoratif bir yastık kaptı ve ona doğru fırlattı ama yastık ona çarpmadan eğildi. İkisi de kıkırdadı ama hava değişmişti.

"Yıllardır oturup bir kitap okumadım. Onlar romantik, değil mi? Seni romantik biri olarak düşünmemiştim." *Yani, büyürken tüm Sevgililer Günlerimi mahvettin.*

"Hayır. Kasten değil. Aslında birden fazla kez romantizmin zıttı olduğum söylendi."

"Belki özel hayatınızda öylesiniz, ama internet sitelerine bakılırsa aşk hikayeleri yazıyorsunuz."

"Benim yok. Kitaplarım binlerce yıl gelecekte ve bir asteroidin Dünya'ya çarpmasından yedi nesil sonra geçiyor. İlk kitaplarda, bir asteroidin Gwinnie ve Zeth birbirlerine aşık oldular ve bu da okuyucularımı çılgına çevirdi. İkinci kitapta flört büyüyor ama bu sadece ikincil bir olay örgüsü. Kitap, yarattığım distopik evrende bir grup gencin hayatta kalmasıyla ilgili ancak hayranlar aşk hikayesi konusunda kudurdular, bu yüzden her kitapta bunu daha büyük bir konu haline getirdim, ancak yine de önermeye sadık kaldım. Bazı günler bazı okuyucuların bilmek istediği tek şey bu gibi görünüyor. 'Will

Gwinnie ve Zeth takılıyor mu?'"

"Tuhaf zamanlarda yaşıyoruz. İnsanlar mutlu son istiyor."

"Hayatta herkes mutlu sona ulaşamaz."

"Ama kitaplarınız gerçek hayat değil. Onlar bir kaçış," dedi. "Ve dokuz kitaptan sonra, hayranlarınıza arzuladıkları aşk hikayesini hala veremediniz."

"Hayır. Flört var. Bunun bir aşk hikayesine dönüşmesini istemiyorum. Sonunda bir araya geldiklerinde, yazacak bir şey kalmayacak."

"İnsanlar aşık olduktan sonra da yaşamaya devam ederler."

"Ama mutlu yaşamaya devam ediyorlar mı? Sıradan hayatınıza devam edersiniz. Tutku ve arzu söner ve size DVR filmleri ve

akşam yemeği için ne sipariş edeceğimizi tartışıyoruz." "Süper spesifik."

Omuz silkti. Ona öyle geliyordu ki, küçük Brian Anderson hâlâ Yıllar önce tanıdığı aynı çocuk. Aşktan nefret eden biri. Aşk hikayelerini mahvetmeye çalışan bir adamdı, tıpkı Sevgililer Günü'nü mahvetmeyi sevdiği gibi.

"Kitaplarınızda ne yaptığınız umurumda değil, hafta sonumu mahvetmeye çalışmasanız iyi edersiniz."

"Bunu neden yapayım ki?"

"Hellooo! Takvimi gördün mü? Şubat ayındayız ve senin hakkında bildiğim bir şey varsa o da Sevgililer Günü'mü mahvetmek için her şeyi yapacağıdır. Ama bu sefer benim Sevgililer Günü'm değil, Mari'nin düğününü mahvediyorsun."

"On yaşında değiliz, arkadaşınızın düğününü mahvedecek bir şey yapmam, tıpkı Sevgililer Günü'nü bilerek mahvetmediğim gibi."

"Evet ... her neyse." Esnemekten gözleri yaşardıktan sonra ayağa kalktı. "Bu gün yedi yüz saat sürdü ve uyumam gerekiyor. Londra saatindeyim. Şu anda geçmiş travmalara giremem. Bu konuyu ele alabiliriz. yarın."

Kıkırdadı. "İyi geceler." Kadın tekrar esnedi. "Sana da."

Çorak bir arazide birbirlerine doğru koşan iki yeşil uzaylı. Sanki birbirlerini görmeyeli yıllar olmuş gibi şiddetle sarılırlar. Dudakları buluşur ve yumuşak bir kavuşma olması gereken şey bir kırbaçlamaya dönüşür. diller ve el , perdeli parmakları üstündeki lateksi çılgınca kavrayıp çıkarıyor ve ...

Lizzie oturur pozisyona geçti. *Ne oluyor lan? Neredeyim ben?*

Bir ayağıyla yorganı tekmeleyerek büyük otel odasında etrafına bakındı.

Cancún. Brian. Düğün. Jet lag.

Tekrar yatağa uzandı telefonuna uzanıp gözlerini kısarak ekrana baktı.

Sabah 4:42. *Kahretsin.*

Uzun bir gün olacaktı çünkü az önce gördüğü tuhaf erotik rüyadan sonra artık uykuya geri dönemeyecekti.

Lizzie oturmuş, sabahın ikinci café con leche'sini yudumluyordu. Başını çevirdiği her yerde İstilacılar dizisinin posterleri vardı. Tesis tıklım tıklımdı.

Kahvesini dudaklarına götürdü ve ilk kez kâğıt bardağın üzerinde otel logosu olmadığını fark etti. B. Anderson'ın "yakında büyük bir sinema filmi olacak" İstilacı serisinin reklamıydı. Gözlerini devirdi. Brian her yerdeydi.

Hayal kırıklığı içinde ayağa kalktı, boş bardağı çöp sepetine attı ve mayosunu giyip bugün geç saatlerde gelmesi beklenen Mari'den haber alana kadar havuz kenarında uzanmaya karar verdi.

Gittiği her yerde gözleri onu takip ediyor gibi görünen Brian'ın yüzünden uzaklaşmak için her şeyi yapardı.

"Lisette? Mija, sen misin?"

Döndüğünde yaşlı bir çift gördü, su rengi keten giysili kadın kaprisi ve ona uygun bir bluzu olan bir adam ve haki keten pantolonlu beyaz bir guayabera giyen bir adam. Onları hemen tanıdı. Onlar Mari'nin ebeveynleriydi.

Kadın gözlüğünü indirdi. "Mira, Ramon, ben Lisette." "Maria, Ramon! ?"

Lizzie bir süre onlara doğru yürüyerek sordu.

Sarılmak. Onları şahsen görmeyeli yıllar olmuştu. Onlar bir aileydi. Maria onu her hafta FaceTime'dan arıyor ve Londra'da ona bakacak bir "aile ya da bir novio" olmadan "yalnız" kaldığı için endişeleniyordu.

"Çok iyi görünüyorsun," dedi Maria Lizzie'ye.

"Ben mi? Şu bak! Tıpkı tanıştığımız günkü gibi ." "Ha!" Ramon dedi ki. "Sen tatlı bir kızsın, Lisette."

Maria, Lizzie'yi tekrar sıkıca kucaklayarak, "Ah, mija, seni özledik," dedi.

"Ben de seni özledim," dedi Lizzie, boğazına bir yumru takılmıştı. Maria, Lizzie'ye her gün düşündüğü annesini o kadar çok hatırlatıyordu ki. Lorena ve Maria çok yakındılar ve Lorena öldükten sonra Maria taşıyıcı annelik rolünü çok ciddiye almıştı. Sanki Londra bakkalı olmayan yabancı bir ülkeymiş gibi Miami'den arıyor, FaceTimed yapıyor, bakım paketleri gönderiyordu. Kapısına bir kutu Café Bustelo geldiğinde Maria sık sık "Onların çayı var ve biz de café cubano insanlarıyız," derdi.

"Bir oda bulabildiniz mi? Bize bazı misafirlerin başka bir otele gitmesi gerektiğini söylediler," diye sordu Maria.

Neden bunu hiç düşünmemişti? Nasıl cevap verecekti? "Evet, selden etkilenmedim. Ya sen?" Yalan söylediği için kendini çok kötü hissetti, gerçi bu bir yalan değil, bir ihmaldi, değil mi?

"Hayır, ama Gus'ın anne babasını ve kız kardeşini taşıdılar. Eğer biz kalırsak ve onlar gitmek zorunda kalırsa Mari için çok fazla drama yaratacak, bu yüzden odamızı Gus'ın kız kardeşi Demi'ye transfer ettirdik. Biz yaşlılar diğer tesise gidebiliriz."

"Takım için bir tane aldım."

"Evet. Ne kadar uygunsuz. Bizi götürecek mekiği bekliyoruz. Tía Lily edecek. Her zaman eleştirecek bir şeyler arar ve tatil köyünün yarısının sular altında kalması ona gelecek hafta bingo arkadaşlarıyla konuşacak çok şey verecek."

Ramon, "Sana onu davet etmemeni söylemişim," diye itiraz etti.

"O benim kız kardeşim. Onu nasıl davet etmem?" Tartışmaya başladılar ve Lizzie hemen konuyu değiştirdi.

"Resepsiyona Mari'nin odasını ve mekânı sordum, her şey yolunda," dedi gülümseyerek.

"Gracias a Dios," dedi Maria ve haç işareti yaptı. "Uzun bir uçuştan sonra öğlen varırlar; isteyeceğim son şey onun bu sel felaketi yüzünden strese girmesi."

"Maria, mekik. Eğer kaçırsak sonraki için bir saatten fazla beklememiz gerekecek," dedi Ramon, ana lobinin kapısını işaret ederek. "Apúrate, mujer."

"Beni acele ettirme Ramon. Elimden geldiğince hızlı gidiyorum." Lizzie'ye sarıldı.

"Yakında görüşürüz. Mari'yi görürsen beni aramasını söyle. Telefonu doğrudan sesli mesaja düşüyor, uçağına binmek üzere olmalı."

"Yapacağım." Lizzie ve Maria birbirlerine hızlı bir öpücük verdiler ve sonra çift uzaklaştı. Ona evleri gibi geliyordu. Annesi öldüğünden beri evi ve Küba'yı hatırlatan en büyük şey onlardı, Küba'ya hiç gitmemişti, hatta adayla ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu.

Lizzie Küba'da doğmuş ve hemen ardından anne ve babası, Lizzie'ye Amerika'da daha iyi bir hayat sunma umuduyla anneannesiyile birlikte ülkeden kaçmışlardı. zaman gibi, geldikten kısa bir süre sonra babası onları terk etmişti.

Yeni bir ülkeye taşınmanın ve yeni doğmuş bir bebekle beş parasız kalmanın stresi onun için dayanılamayacak kadar fazlaydı. Abuela'ya göre, Lorena'yla altı ay boyunca yaptıkları tek şey para ve iş konusunda tartışmak olmuş. Küba'dan ayrıldığına pişman olmuş ama annesi asla pişman olmamış; çok çalışırlarsa

ya da en azından Amerika yoksulluk içindeki adadan daha kötü .

Ne yazık ki bir gün Lizzie'nin babası bavullarını toplayıp gitti. Annesini bırakıp gidebilir ve kızıyla iletişimini sürdürebilirdi ama ikisini de terk etti. Lizzie onu sıraya koysa bile seçemezdi. Ama annesi çok çalışmış, her zaman iki, hatta üç işte birden çalışmış ve bunu başarmıştı. Aslında Lizzie fakir olduklarını ancak ilerleyen yıllarda diğer çocuklar bunu fark ettiğinde anlamıştı. Maria ve Ramon'u görmek ona Miami'de yatıya kaldıkları, barbekü yaptıkları ve Noel arifesinde birlikte büyük Noche Buena partileri verdikleri o daha basit zamanları hatırlattı.

Ve şimdi Mari evleniyordu, Lizzie her şeyin değişeceğini biliyordu. Bu kaçınılmazdı. Hayatın bir parçasıydı. Mari'nin bir kocası ve nihayetinde çocukları olduğunda en iyi arkadaşını şimdi çok az görebiliyordu. Ve eğer Lizzie denizaşırı ülkelerde kalırsa, sonunda tamamen ayrı düşeceklerdi ki bu onun en büyük korkularından biriydi.

Düğün geçen ay onları daha da yakınlaştırmıştı. Mari içini dökmek için onu arıyor, Lizzie de onu teselli ediyordu. Mari'ye göre bunun küçük bir düğün olması gerekiyordu. Sadece ebeveynler ve kardeşler.

Ne yazık ki Mari'nin annesi bunu kabul etmedi ve kuzenler, teyzeler ve amcalar konusunda ısrar etti. Bir uzlaşmaya vardılar ve Tía Lily de dahil edildi. Tía Lily harikaydı ve Mari'nin en sevdiği akrabasıydı (ve Lizzie'nin de). Kadın seksen yaşlarındaydı. Her zaman kırmızı ruju vardı ve bir şekilde dişlerine bulaşıyordu. Kısa beyaz saçları vardı.

Saçları yüksek dozda Aqua Net ile sabitlenmişti. Her zaman çok önemli biriyle buluşacakmış giyinir, her zaman en iyi kıyafetini giyerdi.

inciler ve broş. Ve en eğlencelisi, her şeyi eleştirdi. *Her şeyi*. Ayrım gözetmeyen bir eleştirmendi. Ama nedense Tía Lily tarafından asla aşağılandığını hissetmezsiniz. Çoğunlukla açık sözlü biriydi ve karşılaştığı herkese gülünç şeyler söylese bile herkesi severdi. Lizzie, Tía Lily'yi yıllardır görmemişti ve ardında bırakacağı tren enkazını dört gözle .

Lizzie, tesiste ne kadar çok insan olduğu düşünüldüğünde şaşırtıcı derecede boş olan havuz alanına gitti. Barın yanında bir şezlong seçti ve güneş kremi almak için çantasını karıştırdı. Kalın bir kat sürdükten sonra uzandı ve telefonundan e-postalarını gözden geçirmeye başladı. William'ın Ekranında bir yüz belirdi ve heyecanla gülümseyerek FaceTime simgesini kaydirdi.

"Neden çalışıyorsun?" dedi nefes nefese. Görünüşe bakılırsa ofisteydi ve Lizzie'nin ofisine doğru yürüyordu.

"St. James'ten gelen e-postalara cevap vermem gerekiyordu." "Onu zaten yapmıştım," dedi.

"Ama birkaç ayrıntı eklemem gerekiyordu."

"Hayır, . Benim cevabım mükemmeldi."

Dilini ona doğru uzattı. Aslında mükemmeldi.

"Tatilde sıkılan tanıdığım tek kişi sensin," dedi. "Sıkılmadım, tatilde de değilim. Mari'yi bekliyorum ve telefonum ve-"

"İş hakkında konuşmak istemiyorum. Ben buradayım. . . çalışıyorum. Senin aracılığınla yaşamama izin ver. Bana Meksika'dan ve o iğrenç şapkadan bahset. Çoğu insan havuz kenarında göz alıcı şapkalar takar ama sen o iğrenç şapkayı seçtin. Onu paketlemene yardım ettiğimi hatırlamıyorum."

Yüzüstü döndü ve telefonu kılıfını kullanarak şezlongun üzerine koydu. "Kapa çeneni," dedi gülümseyerek. "Komik bir hikaye... Şu İstilacı kitaplarını biliyor musun?"

"Duh!" dedi. "Gwinnie ve Zeth 4-eva!"

Başını salladı ve kıkırdadı. "Şey, uzun lafın kısası, yazar bir çocukluk-" Hangi kelimeyi kullanacağından emin değildi. Çocukluk arkadaşı değildi. "Eskiden tanıdığım biri."

"Tamam," dedi, .

"Odamla ilgili bir sorun vardı, oteli su bastı ve başka bir otele taşınacaktım ve her neyse, Brian birkaç ay içinde vizyona girecek film için bir basın etkinliği için burada ama kendini iyi hissetmiyor.

büyük insan gruplarının önünde rahat ve-" "Tatlım, eğer bu kısa versiyonuysa-"

"Mesele şu ki, ona bu devasa villa verildi ve benim yardımım karşılığında orada kalmama izin verdi. Harika bir yer, Will. Plaj hemen şurada ve mutfak tamamen dolu. Cibinlikli sayvanlı bir yatağım var, orada tek bir sivrisinek bile yok ama muhteşem."

"Kısa ama uzun hikayenizde büyük bir boşluk varmış gibi hissediyorum. Ona nasıl yardım ediyorsun? Onunla yatıyor musun? B. Anderson'la arkadaş olduğunu nasıl bilemedim! Aman Tanrım! Bu bir Cancún kaçamağı mı?" Sesi üç oktav daha yükseldi. "Cancún'da olan umarım Londra'da da devam eder! Brad Kilpatrick orada mı? Violet Gram? İş bırakıyorum ve uçağa biniyorum-"

Güldü. "İstifa etmiyorsun, o yüzden saçmalamayı kesebilirsin."

"Bundan daha fazla bilgiye ihtiyacım var."

"Birlikte uyumuyoruz. Burası iki yatak odalı bir villa. Ayrı odalarımız var. Sadece rol yapıyoruz. Onun B. Anderson olduğunu bilmiyordum. Anderson yaygın bir isim."

"İddianın tam olarak niteliği nedir?"

Lizzie avuç içleriyle gözlerini kapattı, söylemek üzere olduğu sözlerden korkuyordu. "O benim erkek arkadaşımış gibi davranıyorum. Sadece bazı aşırı hevesli hayranlarını sırtından atmaya ihtiyacı vardı ve,"

"Brad'i bilmem ama Violet'in gelmesi gerekiyordu ve Violet onu baştan çıkarmaya çalışıyordu ve o da bunu durduramayacak kadar iyi biriydi."

"Onun açısından gerçek bir fedakârlık." Will kıs kıs güldü.

"Ben de aynı şeyi söyledim. Ama eğer sahte bir kız arkadaşı varsa, belki o da ipucunu anlar."

"Uh ... süper garip."

"Gerçekte olduğu kadar iyi huylu görünmüyor," dedi.

"Lizzie!" Havuzun diğer tarafından gelen bir çığlık onu irkiltti.

"Aman Tanrım, bu Mari. Erken gelmiş. Seni sonra ararım. Seni seviyorum," dedi William'a, şezlongdan beceriksizce kalkarken. "Mari! demek. Erkencisin!"

İki kadın kollarını açmış havuzun etrafında koşturuyordu. Birbirlerini yüz yüze görmeyeli çok uzun zaman olmuştu. "Çok iyi görünüyorsun!" Lizzie Mari'ye sarılırken "Çok iyi görünüyorsun!" dedi.

"Sen de! Yüzünü bu kadar uzun zamandır görmemiş olmaktan nefret ediyorum," dedi Mari. "Biliyorum," diye onayladı Lizzie ve arkadaşını bir kez daha kucakladı. İşte orada

Mari'nin arkasından bir öksürük sesi geldi; Lizzie bakmaya bile gerek duymadan onun Mari'nin nişanlısı Gus olduğunu anladı. "Onu her gün sen alıyorsun, sıra bende. Git buradan," dedi Lizzie şakacı bir tavırla, arkadaşının gitmesine izin vermeden önce.

"Seni tekrar görmek harika Lizzie," dedi Gus ve Lizzie'yi sıcak bir şekilde kucakladı. Birbirlerini FaceTime ve Skype üzerinden birkaç kez görmüş olsalar da onunla sadece bir kez yüz yüze görüşmüştü ama bu yüz yüze görüşmekle aynı şey değildi. Harika bir adamdı ve Mari'ye bir prensesmiş gibi davranıyordu. En iyi arkadaşını kaybedecekse, bunun Gus'a olmasına çok sevinmişti.

"İkiniz adına da çok mutluyum," dedi Lizzie ve boğazının hissetti. Mari kız kardeşine en yakın olan şeydi ve en yakın arkadaşını böyle mutlu görmek onu da mutlu ediyordu.

"Umarım selden etkilenmemişsinizdir. Bazı konuklar başka bir otele taşındı," dedi Gus.

"Öyleydim ama ... şey, bu başka bir zamanın hikayesi. Ben de burada kalıyorum.

Belki yerleştikten sonra bir şeyler içmek için buluşuruz, sohbet ederiz ve ben de sana bilgi veririm."

"Kulağa bir plan gibi geliyor," dedi Mari ve sonra tereddütle ekledi, "Benim de size söylemem gereken bir şey var." Kimsenin dinlemediğinden emin olmak istercesine etrafına bakındı.

"Tatlım, Demi'nin burada mı yoksa diğer otelde mi olduğunu kontrol ettin mi? Kendini yenilemek için can attığını biliyorsun ve onun nasıl biri olduğunu da biliyorsun," dedi Gus kuru bir alaycılıkla ve "can atıyor" ifadesini kullandı. "Nerede peki?"

"Muhtemelen şekillendiriyordur," dedi Mari nefesinin altından, sonra nişanlısına gülümsedi. "Kontrol ettim ve burada, bu oteldeymiş. Maria ve Ramon onlara odalarını verdiler, ki bu oda hasardan etkilenmemiş bir süitti."

"Harika," dedi Gus.

Mari, Gus'ın kız kardeşini sevmiyordu; Demi bir influencer'dı ve her zaman TikTok'ta makyaj dersleri veriyor ve elbette Mari'nin makyajını eleştiriyordu. Bu, son zamanlarda FaceTime ve kokteyller üzerinden yaptıkları havalandırma seanslarının bir parçasıydı. "Her neyse, dinle." Mari, Lizzie'ye bir şey söylemek için yaklaştı ama görünüşe göre artık çok geçti. "Kahretsin, şimdiden özür dilerim," dedi.

"Jason?" Lizzie, eski erkek arkadaşı gruba yaklaşıırken, "Jason," dedi. "Burada ne işin var senin?"

"Ben de sana bunu söyleyecektim," diye fısıldadı Mari. "Bu Demi'nin düğün tarihi."

Lizzie'nin gözleri kocaman açıldı ve Mari ekledi, "Bilmiyordum. Onun bir artı bir ve bir pislikten yeni ayrılmıştı ve yalnız geleceğini düşünmüştüm, ya da en azından herkesin dileği buydu, ama onun yerine-Jason. Nasıl tanıştıklarını bile bilmiyorum. Çok üzgünüm, Lizzie. Eğer bilseydim ..."

"Merak etme. Her şey yolunda. Çok iyi," diye yalan söyledi Lizzie ama Mari'nin hafta sonu olması gerekiyordu ve en iyi arkadaşına eski sevgilisini görmekten ne kadar etkilendiğini göstermeyecekti. Eski sevgilisi, başka bir kadınla. Meksika'da, bej keten pantolonu ve beyaz düğmeli gömleğiyle gerçekten iyi görünüyordu, üst düğmeleri açıktı, sarı saçları başında dağınık bir şekilde toplanmıştı ve saat beş yönünde Gölge saat sekiz civarındaydı.

"Hey, Iz. İhtimaller nedir, değil mi?" Jason ona ulaştığında şöyle dedi. "Uçağa bindiğimizde Mari'yi gördüğümde çok şaşırdım." Tanıdık

Adam onu belinden tutup kendine doğru çektiğinde ve yanağına bir öpücük kondurduğunda içi cız etti. Dokunaklı biriydi ve kız dokunulmayı özlemişti.

Muhtemelen herhangi birine zing atardı, diye düşündü.

"Jason, seni gördüğüme sevindim," diye içtenlikle verdi, bir adım geri çekilip yanındaki güzel kadına döndü. "Sen de Demi olmalısın, Hakkınızda çok şey duydum," dedi.

"İz, vay canına, sonunda seninle tanışmak çok güzel! Mari sürekli senden bahsediyor."

Kahretsin, kadın tatlı, sevimli ve sadece ... ugh.

"Aslında Lisette ya da Lizzie," diye düzeltti Mari neredeyse kayınbiraderini. "İz'den nefret eder."

Tanrım, Lizzie en iyi arkadaşını seviyordu.

"Jason'ın burada olması garip mi?" Demi kolunu Jason'ın beline dolayarak sordu. "Eski sevgilimi başka biriyle görmekten nefret ediyorum."

"Hayır," dedi Lizzie hızla, elini sallayarak. "Hayır," diye tekrarladı, sesi normalden daha tizdi. "Hiç de değil. On yıl kadar oldu ayrıldığımızdan beri. Köprünün altından çok sular aktı."

"Ama sen burada yalnızsın Jason burada benimle," diye fısıldadı Demi ve yüzünde yaltaklanmaya benzer bir ifade belirdi. Küstah ve kaba bir kız gibi hissetmişti ve Lizzie hiç takdir etmedi. "Ölürdüm," diye ekledi Demi.

"Ölmeyeceğim," dedi Demi kadar dramatik bir şekilde. "Ayrıca, yalnız değilim." Belki de Mari, Demi hakkında haklıydı. O kadar da tatlı ya da gerçekçi değildi. Hepsi Gram içindi.

"Sen değil misin?" Mari şaşırmıştı.

"Uh ... hayır. Ben de seninle bunun hakkında konuşacaktım."

"Flörtünü mü getirdin?" Mari tekrar sordu. Lizzie gözlerini açtı, en iyi arkadaşının şaşırmış gibi davranmayı ve kesinlikle soru sormayı bırakmasını sağlamaya çalışıyordu. Birbirlerinin zihinlerini okumayı ne zaman bırakmışlardı?

Jason şimdiye "seni seviyorum" dediği tek erkekti. Yirmili yaşlarının ortasıydı ve onu başka bir kadınla yatakta bulmadan önce yaklaşık iki yıl çıkmışlardı. Kalbi kırılmıştı ve her zaman yaptığı gibi her şeyi sonlandırdı - sert ve sonlu bir biçimde. Taşındı, numarasını değiştirdi, e-postalarını engelledi, eşyalarını toplayıp annesinin evine bıraktı ve onu bir daha ne gördü ne de konuştu. Kesin ve kuru bir insandı. Eğer ördek gibi vaklarsa . . . adam her zaman bir ördek olurdu ve onunla ya da onun bahanesiyle bir gününü daha harcamayacaktı.

onu aldattığı için. Bu onun paramparça olmadığı anlamına gelmiyordu. Depresyon uzun ve acı vericiydi ama hayatta kalmayı başarmıştı. Ya da öyle sanıyordu. Belki de Jason'ı tekrar görmek kalbinin çatlamasına neden olduğu için acıyı sadece küçük bir yarığa itmişti.

Aşırı hevesli bir fotoğrafçı "Grup fotoğrafları!" diye bağırduğında kısmen kurtuldu.

Mari gruba, "Bu Domingo, fotoğraf çekecek," dedi.

"Hanımlar, odadan her çıkışınızda göz kamaştırdığınızdan emin olun. Bunlar Fotoğraflar sonsuza dek kalır. Size her zaman birkaç ipucu verebilirim," dedi Demi, sadece Lizzie ve Mari olan "hanımlara". Mari kelimenin tam anlamıyla alt dudağını ısırды ve Lizzie burnunun tabanını çimdikledi.

"Harika görünüyorsun, Iz. Çok harika. Belki daha sonra görüşebiliriz?" Jason onu hazırlıksız yakalayarak sordu. "Pardon, Lizzie'yi kastetmiştim. Ne zamandan beri 'Iz'den hoşlanmıyorsun?"

"Hiçbir zaman. Bundan hiç hoşlanmadım. Sana her söyledim." İnsanların ona Iz demesinden nefret ederdi. Ona hep böyle seslendiği için mi yoksa Jason'dan önceki bir şey olduğu için mi böyle seslendiğini hatırlayamıyordu.

"Ciddi misin?" Konuşurken sörfçülere özgü bir tınısı vardı. "Bunu hatırlamıyorum. Neyse, şu içkiye ne dersin?"

"Yok, böyle iyiyim, teşekkürler," dedi Lizzie, Jason'ın yanından geçip küçük grubu mükemmel bir şekilde görüntülemeye çalışan fotoğrafçıya doğru yürürken.

"Madem tek yalnız sensin, neden oturmuyorsun?" Domingo söyledi. Gus'ın en iyi arkadaşı/sağdııcı henüz gelmemişti, yani aslında tek olan oydu. Kendini aşağılanmış hissetti, özellikle de diğer çiftler uçuştan biraz kırıkmış ama yine de mükemmel bir şekilde bir araya getirilmiş güzel keten kıyafetler giyerken, Lizzie muumuu görünümlü bir örtü giymişti ve saçları eski bir kova şapkasındaydı. Henüz kimseyi görmeyi beklemiyordu.

"Sanırım bu fotoğrafların dışında kalacağım," diyerek uzaklaştı, ama Mari onu yakaladı ve içeri çekti.

"Hayır, lütfen kal. Lütfen."

"Hayır, hayır. Bu fotoğraflar sonsuza dek kalacak Mari," dedi Lizzie, Demi'nin sözlerini yineleyerek ve Mari gülerek başını umursamazca salladı. "görünerek ölümsüzleştirilemem." Lizzie bildiği kadar kötü görünüyor olmalıydı çünkü Mari onun fotoğrafların dışında oturmasına izin verdi.

Fotoğrafçı bazı "samimi" kareler yakalamaya çalışırken, sonraki otuz dakika kadar çoğunlukla Demi ve Mari birbirleri hakkında konuştular. "Sen Tamam mı?" Mari, çocuklar grup fotoğrafı çektirirken bir ara sordu.

Lizzie, "Sadece şaşırdım ve hâlâ jet-lag yaşıyorum," dedi.

"Çok özür dilerim. İstersen Gus ile konuşabilirim, o da Demi ile konuşabilir."
_"

"Hayır. Sorun yok. Ben iyiyim. Artık bunu düşünme bile. Biz yetişkiniz."

Tam o on yaşlarında genç bir kız yanından geçti. Biraz tanıdık geliyordu ama Lizzie nedenini anlayamadı. "Merhaba!"

Lizzie şaşkınlıkla Mari'ye bakarak, "Merhaba," dedi.

"İmzanızı alabilir miyim?" Küçük kız çenesine dokunarak selamlama hareketini yaptı. Kalın bir aksanı vardı ama Lizzie İspanyolca'ya dönmedi çünkü kız Lizzie'yle İngilizce konuşmak için elinden geleni yapıyordu.

"Aşkım, zavallı bayanı bırak. Özür dilerim. Kızım Gwinnie'nin büyük bir hayranı." Anne bunu İspanyolca söyledi.

Lizzie küçük kızın dünkü hayran grubunun olması gerektiğini anladı. Lizzie ağzının kenarından Mari'ye, "Sana söylemem gereken bir şey var," dedi ama sonra kıza döndü. "Gururum okşandı ama ben

Bu ben değilim. İmza konusunda kendimi rahatsız hissedirdim." Kız kaşlarını çattı ve Lizzie hemen ekledi, "Ama eminim Brian sana bir imza, fotoğraf ya da her neyse verebilir. Adın ne senin?"

"Ben Rocio Juarez."

"Memnun oldum Rocio. Ben Lizzie. Hangi odadasınız, size bir şeyler gönderilmesini sağlayacağım."

"Oh ... uh ... aslında ailemizin yanında ama Cuma gecesi imza gününde olacağız."

"O zaman Cuma günü görüşürüz, Rocio. Brian'ın en özel hayranının orada olmasını beklediğini bilmesini sağlayacağım."

"Öyle mi?" Tamamen mor giyinmişti, bıyıkları ve tek boynuzlu at boynuzu vardı, muhtemelen kitap serisinden bir karakteri taklit ediyordu. Yırtık pırtık pantolonuna bakılırsa evde yapılmış bir şeydi.

"Evet, tabii."

"Bu kesinlikle harika olurdu!" dedi kız.

"Gracias," dedi annesi tatlı bir sesle. ", aşkım. Onu ve Bay Anderson'ı yakında göreceğiz." Anne kızı çekip götürdü. Mariana'nın yüzüne yayılan şaşkınlık ifadesi Lizzie'nin yüreğini ağzına getirdi.

Mariana kolunu Lizzie'nin koluna doladı ve onu gruptan uzaklaştırdı. "Daha sonra şimdi. Açıkla."

"Brian Anderson'ı hatırlıyor musun?"

"Pislik Anderson? Cehennemden gelen komşu Anderson? Yetişme çağını mahveden ve baloda seni eken Anderson?"

"Evet, evet, evet ve evet," dedi. "Uçakta yanıma oturdu. Meğer yazar B. Anderson'mış."

"Kapat. Kapa çeneni. Siktir. Kapa çeneni," dedi Mari, ağzı açık bir şekilde. "İstilacılar serisinin yazarı o mu?"

"Evet."

"Senin Gwenatha X27'deki gibi Gwinnie olduğunu mu düşünüyor?"

Lizzie omuz silkti. "Ben, uh ... .. Sanırım. Aslında tam adının bu olduğunu bilmiyordum."

Mari'nin ağzı hâlâ açıktı. Mari'nin ne kadar büyük bir okur olduğunu unutmuştu. "Kitaplar gerçekten o kadar iyi mi?"

"Kızım . . . Evet! Yazar tam bir muamma. Asla röportaj yapmaz."

"İnanır mısınız, Brian. Ve bir şekilde hayranları benim o karaktere benzediğimi düşünüyor. Onun ilham perisi olduğumu düşünüyorlar."

"Pft. Senden nefret ediyor,"

dedi Mari. "Biliyorum!" diye

karşılık verdi.

"Ama şimdi sen söyleyince, karakter sana benziyor."

"Kahverengi saçlı ve kahverengi gözlü olduğu için mi? Bunlar ortak özellikler," dedi Lizzie, Brian'ın sözlerini tekrarlayarak.

"Ama aynı zamanda karakterin cesareti. Gamzeleri. Evet, kesinlikle seni anımsatan bir şeyler var. Yine de aklımda sen varken tekrar okumam gerekecek."

"Lütfen yapma. Her neyse, bu hafta sonu tatil köyünde bir kitap etkinliği var ve imza günü var ama kalabalıklı ilgili büyük sorunları var ve bir şey diğerine yol açtı ve ben onun sahte kız arkadaşım."

"Ne?"

"Bir odaya ihtiyacım vardı. Geç olmuştu. Yorulmuşum. Diğer otele gitmek çok uzun sürdü ve ona iki yatak odalı bir villa verdiler ve karşılığında Numara yaparken, odasında kalmama izin verdi. Ve Mari. . . . bu harika. Plaja özel erişimi var!"

"Çok garip."

"Sahil girişi mi?"

"Hayır! Başka her şey. Evet demelisin ve sonra sana yaptığı gibi onun kışını kaldırmalısın!"

"Sen sinsi bir kadınsın, Mariana." İkisi de güldü ve Lizzie kısa bir an için Brian'ı geri almanın ne kadar eğlenceli olacağını düşündü. Bu yıllar boyunca. Bu en büyük intikam olacaktı. Aslında asla böyle bir şey yapmazdı ama hayal etmesi bile heyecan vericiydi. "Her şeyin çok garip olduğunu biliyorum. Bir anda oluverdi ama dürüst olmak gerekirse Jason burada olduğuna göre bu benim yararına olabilir. Benim üzgün ve yalnız bir kadın olduğumu düşünmesini istemiyorum."

Mariana hiçbir zaman sözünü sakınmazdı ama suskun görünüyordu.

"Bir şey söyle."

"Yani, sen ve Brian'ın çıkması yirmi yıl önce çok da abartılı sayılmazdı, ama şimdi, bir maskaralık içinde, ... evet ... hala söyleyecek bir şey yok."

"Bunlar gerçekten de kelimeler. Ne demek zorlama olmazdı? Birbirimizden nefret ederdik. Hor görüldü. O her şeyi mahvetti. büyüyorlardı."

"Çocuk parkında kıza aşık için onun saçını çeken oğlanı biliyorsun, değil mi?"

"Beş yaşındayken. kavga ederdik. On sekiz yaşındayken bile."

"Erkekler daha yavaş olgunlaşır."

"Mariana! Brian Anderson'ın bana aşık olmasının imkanı yok. İmkansız."

"Sadece imkansız değil, aynı zamanda sen de yaptın." "Ben de yaptım, ne?"

"Aşık oldum. Kızım, et. İkiniz on yıl boyunca ön sevişme yaşadınız, on beş yıl boyunca dışarıda ne olduğunu gördünüz ve bu yeniden birleşme kısmı."

"Aman Tanrım. Belli ki düğün ve romantizm ve sağlıklı düşünemiyorsun."

"Peki nasıl görünüyor?"

Lizzie'nin yanakları biraz kızardı.

"Yüzün kızarıyor. Seni hiç kızarıırken görmemiştim."

Lizzie kolunu Mari'nin dirseğine doladı ve yalnız olduklarından emin olmak için etrafına bakınırken onu gruptan . "Ben yapmadım ona aşık oldum. Hâlâ da hoşlanmıyorum." Ama sonra fısıltıyla ekledi, "Ama şu anda çok seksi, Mari. Uzun boylu ve kaslı. Bunları giyiyor

Siyah çerçeveli gözlükleri onu seksi ve bir o kadar da inek gösteriyor. Sanırım boynunda bir dövme gördüm ama emin değilim."

"O zamanlar çirkin değildi. O sadece . . Brian'dı. Pisliğin tekiydi."

"Muhtemelen hâlâ pislik Brian'dır ama aynı zamanda kaslı, seksi yazar Brian'dır."

"Cancún'da olan 'da kalır." "Öyle bir şey yok."

"Elbette öyle. Hadi bunu bir şey yapalım. Aynı odayı paylaşıyorsunuz ve çıkıyormuş gibi yapıyorsunuz. Bir kaçamak yapabilirsiniz. O evli mi? Çıkıyor mu?"

" sanmıyorum. Violet Büyükanne de ondan hoşlanıyor bu arada. Yapamam. Bununla rekabet etmek istediğimden değil. Aman Tanrım, neden böyle bir öneride bulunuyorum ki?"

"Çünkü ondan hoşlanıyorsun. Ve Violet Gram'in tüm oyuncularıyla bir ilişkisi var.

TMZ'ye dikkat etmiyor musun? Kızdan hoşlanıyor mu?"

"Öyle olmadığını söylüyor ama kahretsin... çok güzel ve zengin ve o Violet Gram!"

Havuzun karşısından gelen yüksek sesli bir kahkaha iki kadının da dönmesine neden oldu. Jason, Demi'ye onun da gülmesine neden olan bir şeyler fısıldıyordu. Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı ve sonra onu öptü. Ahh. Bu onun imza hareketiydi. Saç sıkıştırma ve öpücük.

Bir zamanlar Lizzie, ona baktığında ve bunu yaptığında dizlerinin bağı çözülürdü. "Kahretsin, Lizzie. Özür dilerim. Bu acıtmış olmalı."

Öyle oldu. Aslında çok fazla. "Hayır, bunu aştım," diye mırıldandı ama Mariana onun bilecek kadar onu tanıyordu. Eğer tüm bu süre boyunca Jason ve Demi'ye tanıklık etmek zorunda kalacaksa çok uzun bir hafta sonu olacaktı.

Ama bu Sevgililer Günü hafta sonu için olağan bir durum değil miydi?

Dördüncü Bölüm

Lizzie

Lizzie villaya geri döndüğünde öğlen olmuştu. Dışarıdaki sıcaktan klimalı iç mekâna geçişle birlikte vücudunda tüyler diken diken olmuştu.

Brian mutfaktan, "Kalkmışsın," dedi.

"Sabahın dördünden beri ayaktayım," dedi, plaj çantasını bırakarak ve Jason'ı kapının yanında görmekten duyduğu sıkıntıyla.

"Jet lag berbat bir şey," dedi kadın koridorda dolaşırken ve onun bir bardağa su doldurmasını izlerken.

"Gerçekten de öyle," dedi onu içine çekerken. anasını. Ona kaçınmaya çalıştı ama bu neredeyse imkânsızdı. Adam bol kareli bir elbise giyiyordu. pijama pantolonu ve gömleksizdi. Gördüğü manzara karşısında neredeyse tezgâha çarpacaktı. Adamın gerçekten de bir dövmesi vardı. Köprücük kemiğinin üzerindeydi ve boynuna doğru bir santim kadar uzanıyordu. Tanımadığı bir sembol. Adam bronzlaşmıştı ve kadının şüphelendiği gibi kasları vardı. Ancak ağırlık kaldırarak elde edilen türden kaslar değil, fiziksel çalışmayla elde edilen türden kaslar.

"Bakıyorsun," dedi ukalaca.

Boğazını temizledi ve bakarken yakalandığı için kızarmamak için dua etti. "Oh, lütfen. Sen öyle san." İstenilen yaratmamıştı. "O da ne?"

Avucunu dövmesinin olduğu ve kızın gözlerini diktiği bölgeye sürttü. "Bu benim kitaplarımda Dünya'nın işareti," dedi dövmesine doğru ilerlemeden önce.

Tişört giymek için bir oda.

"Bu arada, benden imza isteyen küçük bir kız vardı. Çok garipti."

"değil mi?" Geri döndü, bir bardak suyu bir yudumda içti ve sonra elinin tersiyle dudaklarını sildi.

"Bunu yapmak senin için garip değıl. Kitabı sen yazdın! Benim için garip, çünkü ben yazmadım. Annesi bana Gwinnie derdi. Ona söz verdim. Kitabını imzalamalısın ama onun için özel bir şey de yapmalısın. Çok etkilendi. Çok tatlıydı. Adı Rocio."

"Güzel. Cuma günü onun için bir şeyler ayarlarım." Bardağını bıraktı ve masaya gitti, orada birkaç kutu fark etti.

"Bütün bunlar da ne?" diye sordu, adamın bıçakla kocaman bir kutuyu açmasını izlerken. "Az önce bir kitap kargosu geldi ve onları imzalamam gerekiyor. Bazıları için.

Pazar sabahı yaptıkları açık artırma şeyi." "Yüzlerce kitap olmalı."

"İki yüz elli ve diğer odada iki kutu daha var." "Vay be. İyi eğlenceler, ben duş almaya gidiyorum."

Brian

Kız odadan çıktığında Brian bir nefes verdi. Giydiğı her ne haltsa onun tüllü kumaşının arasından meme uçları büzülürken ondan nefret ediyormuş gibi davranmak zordu. Artık saçlarının kısa olması çok hoşuna gidiyordu çünkü uzun, zarif bir boynu vardı ve onu okşamak istiyordu. Duygularının ne zaman küçümsemekten boyun okşamaya dönüştüğünü bilmiyordu ama işte buradaydı, sikiyle düşünüyordu.

Muhteşem yüzü hiçbir zaman klasik anlamda güzel olmamıştı ama yüz hatları bir araya geldiğinde onu porselen bir bebeğı benzetiyordu.

İşin boktan tarafı, kız ne kadar hırçınlaşırsa, adamın da o kadar sertleşmesiydi. Lizzie'yle sözlü münakaşa onu ediyordu. Belki de terapiye ihtiyacı vardı çünkü bu deliliğın her türüydü. Aşkla arası iyi değildi. Sevdığı insanlar onu terk etme eğilimindeydi. Ailesi, büyükanne ve büyükbabası ve eski karısı. Sevmek çok acı vericiydi.

Daha gençken ve insanlar anne babası öldüğü için büyükanne ve büyükbabasıyla yaşadığını fark ettiklerinde, ona çocuk eldivenleriyle davrandılar. Herkes

onun için üzüldü ve ona acıyarak bakardı. Lizzie değil. Asla Lizzie değil. Onu kızdırmak günlerinin en önemli anıydı ve kız da hiç sektirmeden ona karşılık veriyordu. Dikkatini ona yönelttiği tek an buydu. Yüzü, boynu ve kulaklarının uçları pembeleşiyor, İngilizce ve İspanyolca karışımı bir dille ona küfrediyor, her kelimedede nefesi kesiliyor, hayal kırıklığı içinde inlerken göğüsleri kabarıyordu. O vardı

içinde hep bir şeyler kıpırdanırdı. Gençken bu *şeyin* ne olduğunu tam olarak bilmiyordu. Şimdi, ilişkilerden payına düşeni almış bir adam olarak, o *şeyin* tam olarak ne olduğunu biliyordu. Tutkuydu. Şehvetti. O baştan aşağı Lisette Alonso'ydu, ister kabul et ister etme.

Hırçın bir baş , ama lanet olsun, muhteşem bir baş . Bir nefes verdi, başını salladı ve küçük kitap dağını imzalamaya geri döndü.

Kısa bir süre sonra diğer odadan televizyonun sesi geldi. Duşunu bitirmiş olmalıydı kanalları tekrar tekrar değiştiriyordu. Çok dikkat dağıtıcıydı.

"Şunu kapatabilir misin?" diye bağırdı.

"Hayır, aslında yapamam. Biraz daha duyamayacağım. İmzanı atmak için konsantre olman mı gerekiyor?"

"Tam bir belasısın."

"Televizyon izlemek istediğim için mi?" diye sordu sinirlenerek. Yanılmıyorsa televizyonun sesi daha da yükselmişti.

"Güzel bir tatil köyündesiniz; neden havuza, plaja ya da bir yere gitmiyorsunuz? Kapıyı açıp on adım yürüdükten sonra okyanusun içinde bulabilirsin ." Masadan kalktı, buzdolabına gitti ve kendisi için bir bira aldı ve sonra oturma odasına gitti. Lizzie kanepenin tam ortasına oturmuş, bacaklarını sehpa dayamıştı. "Kenara çekilir misin?"

Sanki tüm kanepayı işgal etmiyormuş gibi ona ters ters baktı. "Şurada sandalye var," dedi tahta bir sandalyeyi göstererek.

Kadın kibar davranmadığı için hemen yanına oturmaya karar verdi, her iki yanları birbirine değiştiriyordu. Kadının hareket etmekten ya da ona yakın durmaktan başka seçeneği yoktu.

Birkaç dakika sonra "Pislik," dedi ve yana kaydı. "Peki plaj? Havuz? Ben çalışırken beni rahatsız etmeyecek herhangi bir şey?" "Yok, böyle iyiyim."

Bir şeyler ters gidiyordu. Elindeki peçeteyi katlayıp açıyordu ve kanal değiştirmesinin nedeni hiçbir şey olmaması değildi.

Çünkü ekrana dikkatini bile vermiyordu.

"İyi misin?" diye sordu sıkışık ellerini açıp kapatarak. Aynı şeyi tekrar tekrar imzalıyordu ve parmakları sertleşmişti.

Televizyonu kapattı ve kumandayı sehpanın üzerine fırlatıp ayağa kalktı.

Öne doğru eğilmiş, dirseklerini kalçalarına dayamış, beyaz pijama benzeri bir pantolon ve spagetti askılı bir gömlek giymiş kadının etrafta dolaşmasını izliyordu.

oda. Belli ki bir şeye canı sıkılmıştı ama her ne ise, bunu ona söylemeyecekti.

"Bana sorunun ne olduğunu söyleyebilirsin, biliyorsun."

"Sanki umurunda da," dedi volta atmaya devam ederek. Bir kıkırdamayı bastırmak zorunda kaldı çünkü görünüşe göre başka bir şeyle meşgul olsa bile hala o kıvılcımı taşıyordu.

"Sanırım bilmiyorum. Pek sayılmaz. Ama ben senin erkek arkadaşın olduğum için bunu söylemenin doğru olacağını düşündüm." Bundan daha fazlasıydı. Önemişiyordu. Kötü bir adam değildi, yani evet, umurundaydı. Ama bu oyunu hep oynamışlardı, bu kedi-ve fare oyunu. Bazen kedi, bazen de fare oluyordu.

Soğuk biranın dibini fazla kullanılmış eline dayadı. Kadın fark etmiş olmalı ki kaşları çatıldı. "Neyin var senin?" sordu çenesini onun eline doğru eğerek.

"Sanki umurundaymış gibi," diyerek onun önceki ifadesini taklit etti.

Ona parmağını gösterdi, bu da onun kıkırdamasına neden oldu, aralarındaki havayı hafifletti çünkü bir an sonra bir nefes verdi ve sonunda tekrar oturdu.

"Jason, eski erkek arkadaşım, burada. Demi'nin düğün arkadaşı." "Demi mi?" diye sordu.

"Damadın kız kardeşi."

"Ah," dedi. "Yeni bir ayrılık mıydı?" "Hayır."

"Uzun süreli bir şey miydi?"

"İki yıl. Yaşadığım en uzun ilişki." "İki yıl benim de dağıldığım zamandır."

"Gerçekten mi? Biriyle birlikte olduğun en uzun süre bu mu?"

"Hemen hemen, evet. Aslında evliyim," dedi, arkasına yaslanıp bileğini dizine dayadı ve elindeki soğuk birayı tutmaya devam etti.

"Oh," diye cevap verdi, görünüşe göre evlilik haberine şaşırılmıştı.

"Evlendiğime mi yoksa boşandığıma mı şaşırdınız?"

"Sanırım ikisi de. Neden bilmiyorum. On beş yıl oldu, hiçbir şey beni şaşırtmamalı, ama lanet olsun, Anderson, sürprizlerle dolusun. Sen hep meşgul!"

İçtenlikle güldü.

"Sormamın sakıncası yoksa ne oldu?"

"Bir gün Sylvie ve bana aşık olmadığını söyledi.

ve gidiyordu. Daha fazlasını istediğini söyledi. Ona bunun ne anlama geldiğini sordum ve bu zor 'daha fazlasını' ona vermeye çalışacağımı söyledim. Bana bunu açıklamak zorunda kalırsa buna değmeyeceğini söyledi. Çok fazla tartışmadık ama geçen yıl mutsuz olduğunu ve yaptığım hiçbir şeyin işe yaramadığını söyleyebilirim. Gerçek bir kapanış ya da açıklama yoktu, sadece evliliği bitirmişti" dedi.

"Bir insan nasıl olur da bir gün aşık olur ve ertesi gün aşık olmaz? Bunu anlamıyorum." Sesi ona kızgın ve açıkçası onu suçlamıyordu çünkü bu soruyu kendisine pek çok kez sormuştu. Sylvie'yi bu kadar derinden incitmiş olmaktan nefret ediyordu ama aynı zamanda

...olduğunu düşündüğü bir evlilikte kalmasını istemek adil olmazdı. "Ben de hissetmiyorum ama oldu işte. İnsanlar uzaklaşır. İlk başta incindim ama Şimdi düşünüyorum da bana bir iyilik yaptı. Sevgisiz bir evlilikte kalmak daha kötü olurdu. O daha fazlasını hak ediyordu."

Lizzie bunu bir süre düşünmüş gibiydi.

"Ya sen? Sen ve o adam arasında ne oldu? Seni düğümleyen eski sevgilinle."

Sanki ona söyleyip söylememe konusunda kararsızmış gibi başını iki yana salladı. Birkaç kez yutkundu ve bir an için onun kalkıp gideceğini düşündü. "Beni aldattı. Onu yakaladım. Ve onunla bir daha hiç konuşmadım. Sanırım o da aşık olmadı. Sevdiğin birini aldatamazsın, değil mi?"

"Ayrıldığınızdan beri onu ilk kez mi görüyorsun?"

"Onu yatakta yakaladığımdan beri ilk kez onunla tek kelime konuşuyorum. Bokunu fırlatıp attım, numaramı değiştirdim ve ertesi hafta Londra'daki işe evet dedim."

"Bekle, uzun süren bir kavga bile etmediniz mi?"

"Hayır. Neden ki? Onu asla affetmeyeceğimi biliyordum, neden kaçınılmaz olan için savaşıyım ki?"

"Tanrım, bu çok sert," dedi. Onu şimdiye kadar gördüğü en savunmasız . Sert ve bağımsızdı ve duygularını kendine yakın tutardı.

Kalbini. O, bir erkeği çiğneyip tüküreceğini düşündüğü türden bir kadındı, tersi değil. Onu bu şekilde görmek hazırlıklı olduğu bir şey değildi. Bundan hoşlanmamıştı ve hoşlanmamış olmasından da hoşlanmamıştı. "Seni incittiği için üzgünüm." Ve ciddiydi. Sylvie'yi asla aldatmazdı. İkisi için de sevgisiz bir ilişkide kalmak haksızlık olurdu.

Evlilik ve aldatma onun asla yapmayacağı bir şeydi.

"Pft." Doğruldu. "O yapmadı. Ben iyiyim. Her zaman iyiyim." Gülümsedi ve ilk kez, belki de onu yetişkin gözleriyle gördüğü için, onun hakkında ne kadar yanıldığını fark etti. Her şey bir gösteriştense ibaretti. Güçlü bir kadın olmadığından değil, ama onun da duyguları ve acıları vardı. Önemsliyordu. O iyi değildi. Brian kısa bir an için daha önce hissetmediği bir şey hissetti. Koruyuculuk mu? Buna ne diyeceğinden emin değildi ama hoşuna gitmemişti. Yüzündeki ifadeyi fark etmiş olmalıydı ve hemen ifadesini düzeltilti. "İlk aşkım. Her neyse, onu burada görmek beni hazırlıksız yakaladı. hepsi."

", " dedi. Aslında görmemişti ama anlamıştı.

"Her neyse." Yine sahte cıvıltı. "Şu anda bir ilişkin var mı? Bunun dışında mı?" Kendi sözleri karşısında kıkırdadı.

"Ben gerçek ilişkilerden hoşlanan biri değilim. Bu sahte olan tam bana göre."

"Bu da ne demek oluyor? Evliydin. ve şimdi otuz üç yaşında sonsuza kadar bekar mı kalacaksın?"

"Hemen hemen. Arada bir buluşma, seks ve sonra herkes evine gider. Karmaşık değil." Birasından bir yudum aldı ve parmak eklemlerinin üzerine geri koydu. Violet'in sorun olmasının nedenlerinden biri de buydu. "Karmaşık" kelimesinin tam karşılığıydı. Menajeri ve reklamcısı onu bu konuda uyarmıştı: "Ondan tek bir kötü söz duyarsan iptal olursun." Ama aynı zamanda, açıkça küçümseyici olamayacağı konusunda da uyarmışlardı. Onlardan istediği oyunu nasıl oynayacağını bilmiyordu.

"Bu çok , Anderson. Ben hâlâ aşka inanıyorum. Erkekler beni defalarca hayal kırıklığına sonra bile, annemle ABD'ye ayak bastıktan birkaç ay sonra bizi terk eden babam ya da bana ihanet eden Jason gibi, hâlâ midemde kelebekler uçuşsun istiyorum, tutku istiyorum, 'duvara karşı seks yaparken ellerinizi birbirinizden çekemiyorsunuz' romantizmini istiyorum."

"Seni asla romantik biri olarak görmezdim, Lizzie. Son iki günde beni şaşırttın."

"Bunu romantik yazar söylüyor."

"Distopik."

Ayağa kalktı ve elini onun omzuna koydu. "Bunu kendine devam et. Belki inanmaya başlarsın."

Serinin son üç kitabı romantizme ciddi bir dönüş yapmıştı ama ne zaman bir sıçrama yapıp iki kahramanı bir araya getirmesi gerekse, araya bir meteor yağmuru ya da veba benzeri bir virüs sokuyordu.

fauna ve florayı yok ederek kıtlığa neden oldu. Okuyucuları iki ana karakterin uzun zamandır beklenen birleşmesi için bastırmaya devam ediyordu ama o, onlar bir araya gelmeden hemen önce kitapları kısa kesiyordu. Okurlarından, editöründen ve şimdi de film stüdyosundan baskı görüyor olsa da, zamanı değildi.

İnsanlar Lizzie'nin peri masalını istiyordu. Ne yazık ki, peri masallarına inanmıyordu ve parmakları bir türlü kelimeleri bir araya getirerek.

"Öğle yemeği yemek ister misin?" diye sordu ve neredeyse ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu. Gerçek bir ilişkileri yoktu ve aralarındaki nefret biraz azalmış olsa da arkadaş da değillerdi. "Bardan bir hamburger alacağım. Sana bir şeyler getirebilirim. Ya da getirmem." Söz vermemiş gibi görünmeye çalıştı.

"Teşekkürler, ama sanırım biraz kestireceğim."

"Akıllıca değil. Eğer jet-lag uyku vakti gelene kadar ayakta kalmalısın, aksi takdirde bunu asla atlatamazsın."

O kadar derin esnedi ki adamın uykusu geldi. "Biliyorum. Ama gözlerimi bir dakika daha açık tutamam. Bir alarm kuracağım. Sadece biraz kestireceğim."

"Sen bilirsin."

Lizzie

Lizzie balkon kapısından içeri giren ışığın azlığından uyandığında gece olduğunu anladı. Lanet olsun, asla alışamayacaktı

Gün boyunca uzun uykulara dalmaya devam ederse saat değişikliği. Yine de kendini dinlenmiş hissediyordu. Brian'ı hâlâ kitap imzalarken görmeyi umarak odadan çıktı ama onun yerine yığınla kitabın olduğu masayı gördü ve Brian yoktu.

Çıplak ayakla masaya doğru yürüdü ve bir tane alıp karıştırdı. "Umarım joker kartınızı alırsınız. B. Anderson." Hepsi bu şekilde imzalanmıştı, çok düzgün mavi mürekkeple.

Bunun ne anlama geldiğini merak etti.

Kitaplardan birini saklamaya karar verdi. Ne de olsa yazar onun sahte erkek arkadaşıydı.

Onu bir kenara bıraktı ve bir bardak su içmeye gitti. Ne yazık ki, içkisini yudumladıktan sonra midesi yüksek bir ses çıkardı. Bir şeyler yemek zorunda kalacaktı.

villanın konforundan ayrılıp kendine yiyecek bir şeyler buldu.

Telefonunu eline aldı ve Mari'den gelen, akşam yemeğinde onlara katılmak isteyip istemediğini soran birkaç cevapsız mesajı fark etti. Yaklaşık bir saat önceydi. İçten içe mesajları kaçırdığı için mutluydu çünkü akşamı üçüncü teker olarak geçirmek o kadar da heyecan verici değildi.

Özür dilerim. Uyuyakalmışım ve mesajına uyandım. Muhtemelen yemeğin ortasındadır. İşin bitince benimle lobi barda buluş, arayı kapatırız.

Gönder butonuna bastıktan sonra odasına döndü, saçlarını taradı, biraz makyaj yaptı ve salon pantolonu ile kaşkorse yerine beyaz keten bir elbise giymeye karar verdi. Şirin platform sandaletlerini giydi ve yemek aramaya çıktı.

Tatil köyü cıvıl cıvıldı. Her tarafa dağılmış tabelalara bakılırsa, hepsi de kitap ya da filmle ilgili küçük etkinlikler . Filmin yardımcı oyuncularından ve belki de yönetmen ya da yapımcının basın etkinlikleri düzenlediğini tahmin ediyordu.

"Affedersiniz, barda yemek servisi yapıyor musunuz?" diye sordu etrafta dolaşan bir barmene.

"Elbette," dedi adam ve kadın minnetle içini çekti.

"Teşekkürler." Kabinlerden biri yerine doğruca bara doğru yürüdü. Görünmez olmak istiyordu. Yemek yiyecek, Mari'hasret giderecek ve yatağına dönecekti. İç saatini düzenlemeye çalışmak için on bire kadar uyumaya zorlayacaktı kendini. En azından planı buydu.

"Buenas noches, señorita. El menú." Güler yüzlü barmen ona menüyü uzattı. "Algo para beber?"

"Si, gracias. Una margarita, por favor."

"geliyor," dedi iki dil bilen barmen, önüne bir sepet nachos ve salsa koyarken. Lizzie menüyü açmadan önce

cipsleri kemiriyordu. Açlıktan
ölüyordu. "Hey!"

Lizzie omzunun üzerinden baktı. Mari, bebek mavisi palazzo pantolonu ve ona uygun dökümlü üstüyle tatil köyü giyiminde şık görünüyordu.

Onun

Mürekkep siyahı saçları omuzlarına dökülmüştü ve parlak kırmızı bir ruj sürmüştü, elinde de imrenilecek bir hasır çanta vardı.

"Hey sen. Gel. Otur." Lizzie yanındaki sandalyeyi çekti barmene bir margarita daha getirmesini işaret etti.

Tık tık tık.

Lizzie omzunun üzerinden baktığında Domingo'nun çektiğini gördü. "Mesain bitti Domingo. Bu gece başka fotoğraf yok, lütfen," dedi Mari. Domingo vedalaştı ve gitti.

"Burada kendini evinde gibi hissediyorsun, Mari. Resort giyimi sana göre, kız arkadaşım."

"Teşekkürler!" dedi. "Akşam yemeğinde bize katılmalıydın. Yemekler çok lezzetliydi."

"Kısa bir şekerleme yapacaktım ama uyuyakalmışım. Gus nerede?" "Ailesiyle birlikte." Yüzünde iğrenmiş bir ifade vardı.

"Mari!" Lizzie şok olmuş bir halde etrafına bakındı. "Sesini alçalt."

"Oh, lütfen. Burada bir milyon insan var, mariachiler, hoparlörlerden gelen müzik. Düşündüklerimi zar zor duyabiliyorum. Ayrıca, kız kardeşinin kafası kendi kışına o kadar girmiş ki, yanımızda otursa bile beni duyamaz."

Lizzie bir kahkaha attı. "Tanrım, Mari, her zaman onun ailesini sevdiğini düşünmüştüm."

"Evet. Çoğunlukla Demi ve onun biçimli yüzü, mükemmel saçları ve sürekli küçük iğnelemeleri. Annesi en iyisi ama Demi etraftayken ortam değişiyor. Neden süslendiğimi sanıyorsun? Yaptığımız her şey sabaha kadar TikTok'ta olacak ve küçük cadının beni makyajsız, dişlerimin arasında marulla ya da burnumdan sümük çıkarken yakalamaya çalıştığını biliyorum. neyse, küçük dozlarda kontrol edilebilir ama günün çoğunda birlikteydik. Mesafeye ihtiyacım vardı." Derin bir nefes verdi, sanki çok uzun süredir içinde tutuyormuş gibi bir ses çıkardı. "Dozlardan bahsetmişken, bir atışa ihtiyacımız var!" Mari açıkladı ve Lizzie itiraz etmeye başlayınca ekledi, "Lütfen, Lizzie. Bu hafta sonu evleniyorum! Hayır deme."

"Tamam. Tamam," dedi Lizzie barmen margaritaları getirirken. "Ve görünüşe göre, kötü kararlar da sipariş edeceğiz," diye ekledi ve barmenin dudakları yukarı kıvrıldı.

"İki tek Patrón," diye emretti Mari ve sonra dikkatini tekrar Lizzie'ye çevirdi. "Erkek arkadaşın nerede? Onu gerçekten de Düğün mü? Lütfen pastama yakın bir yerde taşaklarına tekme atmayın."

Lizzie altıncı sınıftaki olayı savunmak için "O bir kazaydı," dedi. neredeyse uzaklaştırılmasına neden oluyordu. "Kickball oynuyorduk ve topu kaçırdım."

"Bence vurmak istediğin toplara vurdun," dedi Mari homurdanarak. "Siz ikiniz aynı odada olduğunuzda, felaket kaçınılmaz olur."

"O yirmi yıl önceydi. Artık olgun yetişkinleriz."

Mari'nin kaşları çatıldı. "Şey, ben artık olgun bir yetişkinim ama siz ikiniz rol yapıyorsunuz, bu yüzden henüz bu analizi yapabileceğimden emin değilim."

Lizzie yine sıvı dolu görünen içkisinden büyük bir yudum aldı. Ya barmen o bakmadığı sırada yeniden dolduruyordu ya da fazla içmemiştir. Birdenbire kendini çok rahatlamış hissettiğini düşününce, en az bir kadeh içtiğini anladı.

"Ah Liz, seni çok özledim," dedi Mari, gözleri sulanarak. Mariana hüzünlü bir sarhoştur ve muhtemelen yemekte içki içmişti, bu yüzden hıçkırıklara boğulmuştu. Lizzie'ye sarılmak için eğildi ama sandalyesi öne doğru eğildi ve Lizzie'nin üzerine yuvarlandı.

"Oh kahretsin!" Mari ağlamaklı bir kahkaha attı ve bu kahkaha Lizzie'yi de kontrol edilemez bir kahkaha krizine soktu.

Belki de bir şeyler yemeliydi.

"Uh oh!" dedi derinden gelen bir ses -derin ve tanıdık bir ses- yakınlardan. "Bu belaya benziyor."

Başını bile kaldırmadan, "Anderson" diye mırıldandı.

Mari ayağa kalkıp taburesini düzeltti, sonra tekrar yerine otururken Lizzie kahkaha gözyaşlarını yüzünden sildi.

"Sanırım sonunda ," dedi Brian, bol kot pantolonu ve şu rock grubu tişörtlerinden biriyle son derece seksi görünüyordu. Bunda şöyle yazıyordu *yolculuk*. Onu seksi bulmasından nefret ediyordu. Görünüşe göre, rock-and-roll tişörtleri giyen gözlüklü erkeklerden hoşlanıyordu. Kim bilebilirdi ki?

"Anderson, beni uyandırman gerekiyordu," dedi hıçkırarak. Kadın ağzını kapattı ve adam kıkırdadı. "Bir saat. O kadar uyumam gerekiyordu."

"Bu planı benimle hiç paylaşmadın," dedi ve kadın bunu düşünmek için bir an durdu.

"Ah, evet. Ben de öyle düşünmüştüm."

"Aklını okumaya başlayacağım, sorun değil," diye espri yaptı.

"Ohhhhhh ..." Mari böyle deyince Brian dikkatini ona çevirdi. "Bu çok şirin!"

"Mariana," dedi bir merhaba şeklinde. "Evlilik için tebrikler." "Tüm para ve kaslar için tebrikler," dedi bir parmağını oynatarak pazı bölgesinin etrafında. Bu sefer yüksek sesle güldü. "Çok . Yanılmadın kızım. Yanılmadın."

Brian Lizzie'ye sert bir bakış attı. düzeltti ve kaşlarını oynattı. Kadın gözlerini devirdi. "Her neyse. Yakışıklı olsan bile senden nefret edebilirim."

"Sıcak. Sıcak dedi," diye düzeltti ve kadın ona ters ters baktı. "Akşam yemeği yedin mi?" diye sordu.

"Oh evet! Tacos, tacos ve daha fazla nachos istiyorum. Oh, ve guacamole. Şu barmeni bulayım." Dönmeye başladı ama taburesi sallanıyordu. Kahretsin, biraz özensizleşmeye başlamıştı. "Bu sandalyeler çok aptalca."

"Ve tehlikeli," dedi Mari.

"Siz hanımlar neden şuraya gitmiyorsunuz? Size yiyecek bir şeyler söyleyeyim," diye teklif etti Brian, bir kabini işaret . Barmen bilmiş bir baş hareketiyle

İkisi de itiraz edemedi içkiler bardan alındı. "İçkilerini ben götürürüm dostum. Sen de güvenli bir şekilde kabine ulaştıklarından emin ol."

"Üç metre falan var. Bize bir olmaz," dedi Lizzie.

"Burada kilometrelerce var. Bunu biliyorum çünkü ailemin oteli zilyon kilometre uzakta ve Gus bunun yirmi mil olduğunu söyledi. Gus olmasaydı kaybolurdum. Kilometre nedir bilmem ben!" Yine sular seller gibi.

"Metrik sistem yüzünden mi ağlıyor?" Brian Lizzie'ye fısıldadı.

"Alkol yüzünden, duygusal bir içici o."

"Ve sen?"

"Bilmek istemez miydin?" dedi seksi bir göz kırpmayla, çünkü aynı anda hıçkırdı ve bunun seksi olup olmadığından emin değildi.

Brian kadınlara kabine kadar yardım ettikten sonra kendisini partiye davet etti. "Anderson, bil bakalım ne oldu?" Lizzie kabine kayarak girdiğinde söyledi.

"Ne?" diye sordu, eğlenerek.

"Kitaplarından birini çaldım. Onu okuyacağım."

"Çok iyiler! Senden hoşlanmıyorum, Brian Anderson. Büyürken en büyük pislik sendin, ama lanet olsun, o kitapların tadına doyumazdı." Mari kelimeyi söylemekte zorlandı ve hece hece yavaşça çıktı. "Beşinci kitapta ve Gwinnie ile Zeth'in bir hafta boyunca mağarada mahsur kaldıkları sahnede Gus'la o kadar çok seks yaptım ki. Cinsel gerilimden bahsediyorum!"

"TMI," dedi Lizzie ve Brian burnunun kenarını çimdikledi.

"Bana bir sır verebilir misin, Brian?" Mari masanın üzerine eğildi. "Ne zaman. İçinde.

O. Her zaman seven. Sikiş. Gwinnie ve Zeth sikişecek mi?"

Lizzie etrafına bakındı ve sonra çok yüksek sesle konuşan arkadaşını susturdu. Brian başını salladı ve masanın üzerinden Mari'ye biraz su uzattı, o da elinin tersiyle itip daha fazla margarita istedi.

Brian, "öğrenmek için okumaya devam etmen gerekecek," diye cevap verdi. "Berbatsın," dedi kız suratını asarak.

"Biraz su ya da yiyecek almanız gerektiğini düşünüyor musunuz?" Brian de aynı şeyi söyledi. "Nachos ye, Lizzie." Cipslere uzandı ve birazını kıza yedirmeye çalıştı ama kız elini kenara itti.

"Kendi yiyebilirim, teşekkür ederim!" Neyse ki cipsler ağzına ulaştı.

Ancak ne yazık ki salsa sosunu fazla kaçırdı ve cips ağzına giderken bir topak salsa cipsin üzerinden düşerek elbisesinin göğüs dekoltesine doğru kaydı.

Brian

Brian kırmızı sosun kadının göğüslerinin arasından aşağı kayışını izledi. Birdenbire salsa yemek için güçlü bir istek duydu.

"Uh oh," dedi, yere bakarak.

Brian kapları açtı ve ona bez uzattı. "Yardım edeyim mi?" diye sordu şakacı bir tavırla ama kız peçeteyi Brian'ın elinden çekip aldı.

"İstiyorsun," dedi kadın ve adam nefesinin altında "İ," diye homurdandı.

Ne kadar içmişlerdi? Tamamen sarhoştular, Mari Lizzie'den daha sarhoştu ama o da hemen arkalarından geliyordu.

Dağınıklığı toplamak için elbisesinin içine uzanan Lizzie'ye bakmaktan kendini alamadı. Çene hizasında biten düz saçları ortadan ayrılmış ve kulaklarının arkasına toplanmıştı. Kısa beyaz elbisesi

Bronz teni onu çıldırtıyordu. Bir kabinde oturdukları ve kızın bacaklarının artık onun aval aval bakışlarından saklandığı için memnundu.

"Akıllı bir adam olduğum için, sizi geceyi bitirmeye ya da en azından suya geçmeye ikna edemeyeceğimi biliyorum."

Gkisi de ona ters ters baktı ve Lizzie ona parmağını gösterdi. Bunu yapmayı çok severdi.

"Bu yüzden seninle bir anlaşma yapacağım. Eğer içkilerinizi su ile değiştirirseniz, şu anda muhtemelen astronomik olan hesabınızı ödeyeceğim."

Kadınlar birbirlerine baktılar ve başlarını salladılar. "Ve yiyecek. Su ve yiyecek," diye ekledi.

"İyi, iyi," dedi Mari.

Brian kadınlar için içki ve bir sürahi su, kendisi için de bir bira ısmarladı ve iki kadının mevcut gidişatlarını sürdürmeleri halinde yaşanacağı kesin olan bok gösterisini izlemeye karar verdi.

"Gus burada olduğunu biliyor mu?" Lizzie Mari'ye sordu. "Kimin umurunda."

"Bunun hakkında konuşalım," dedi Lizzie.

"Hayır! Anderson, tekila," diye emretti Mari. "Lizzie çok konuşuyor. Tekila onu sakinleştirir."

"Yalan değil," diye itiraf etti Lizzie.

Güldü. "Muhtemelen iyi bir fikir değil," dedi ama yine de sipariş etti. "B."

Bir grup kadın barın önünden geçerek fotoğraflarını çekti. Telefonlar. İlgiyi takdir ediyordu ama yabancıların onun izni olmadan fotoğrafını çekmesi garip geliyordu. "Gwinnie!"

"Bu ," diye fısıldadı.

Lizzie ayağa fırladı ve etrafına bakındı. "Oh evet! Bu benim!" O da el salladı. Grup uzakta durmuş, ona yer açarak samimi olmaya çalışıyordu, bunu son derece takdir ediyordu ama yine de rahatsız edici hissettiriyordu.

"Neyse, evlilik sorunlarına dönelim," dedi Lizzie.

"Benim evlilik sorunlarım yok."

"Dinle, aşık olduğun için şanslısın. Sen ve Gus birbiriniz için mükemmelsiniz. Saçma sapan şeyler için tartışmayın. Elsa'nın her zaman dediği gibi, 'Bırak !' " Lizzie bu sözleri şarkı söyleyerek söyledi ve kollarını açarak Brian'ın yüzüne vurdu. "Ah, kahretsin. Çok çok özür dilerim."

Yüzünü ellerinin arasına aldı. "Bana çok fazla el kol hareketi yaptığım söylendi. İngilizler iyi bir Kübalı el hareketini takdir etmiyor gibi görünüyor." Elleri

Teninde yumuşak bir vardı ve başparmağıyla yanağını okşayarak usulca gözlerinin içine bakıyordu.

"Bence tam el kol hareketleri yapıyorsun," dedi ve sonra yüzünü sıcak bir patates gibi . İkisi de döndüklerinde Mari çenesini avucuna dayamış, dirseklerini masaya dayamış, onlara bakıyordu. Gözleri tabii ki akmamış yaşlarla doluydu.

Lizzie kendi gözlerini devirdi.

"Dediğim gibi, onu affedin. Kız kardeĞi bir pislikse ona yardım edemez-Tanrım, bu kocaman bir taĞ!" Mariana'nın elini kendi elinin içine aldı ve ileri geri hareket ettirdi. "Şahsen daha büyük."

"O da öyle dedi," diye karşılık verdi Mariana ve iki kadın kıkırdayarak birbirlerine sarıldılar. "Al, dene bakalım."

Mariana yüzüğünü parmağından çıkardı ve sonra Lizzie'nin elini zorla tuttu. "Bekle, sanırım bu kötü şans getirir. Ahh! Bekle, dur. Hayır. Uygun değil. Zorlama-ohhhhhh." İki kadın huşu içinde yüzüğe baktı. "Çok güzel."

"Çok çok güzel," dedi Mariana. "İyi yaptı, değil mi?"

"Tabii ki yaptı, seni seçti."

Sonra ikisi de ağlamaya başladılar ve Brian neler olduğundan emin değildi.

"Senin adına çok mutluyum, Mari."

"Ve kendim için mutluyum. Ve gidip Gus'la seks yapacağım çünkü kız kardeşinin bir pislik olması onun suçu değil."

Lizzie bez peçetesini alıp yüzünü silerken, "Kesinlikle," dedi.

"Nişanlanmışsınız!" Yanlarından geçmekte olan hayran grubu Şimdi yanlarındaki kabinde oturuyorlardı ve telefonlarından daha fazla fotoğraf çekmeye başladılar.

"Hayır, değil-" diye söze başladı Brian ama onlar çoktan selfie çekmeye başlamışlardı ve iki kadın da inkâr etmek yerine fotoğraflara gülümseyerek poz verip Lisette Alonso'nun parmağındaki kocaman parlak yüzüğü gösterdiler.

Ne. Ne. Gerçek. Sikeyim.

"Herkes için tur!" Lizzie bunu söylediğinde Brian nişan durumundan dolayı bir şey söyleyemeyecek kadar afallamıştı. Neyse ki, "herkes" üçü ve yanlarında otururken bir şekilde kabinlerine kayan dört kadındı. "Bir şekilde" derken, Lizzie'nin onları davet ettiğini kastediyordu. "Kız kıza gezilere gidebildiğiniz için çok şanslısınız. Mariana'mı artık hiç göremiyorum," dedi kadın grubuna.

"Brian kıskanç bir adam mı?" diye sordu biri. "Bu tam Zeth'e göre."

"Hayır," diye mırıldandı. "Ben sadece Londra'dayım ve o burada ve ben onu hiç göremiyorum."

"Seni özledim. Çok uzun zaman oldu, Lizzie. Yıllar gibi geliyor!" Mari öyle dedi. "Bekle? Londra'da mı yaşıyorsun?" Kadınlardan biri, onun adını Loraine olduğunu öğrendi, önce Lizzie sonra da Brian sordu.

"Uh ... şey, evet ve, uh .." Lizzie yalanın içinde yakalandığı için dehşete düşmüş görünüyordu.

Brian kolunu onun omzuna doladı. "Uzun mesafe işini yapmak zor oldu. Her ay uçmaya çalışıyorum. Artı, mesafe kalbi daha çok seversin, öyle değil mi tatlım?"

Kadın adama baktı ve adam kadının omzunu sıktı. "Ah, evet. Daha çok seviyorum."

"Her yerde seni arıyordum." Çoğu insan yattığı için artık daha boş olan lobide onları fark eden Gus'tı.

"Oh, ben Gus! Ben de tam seninle seks yapmak için gidiyordum." Mari onu boynundan tutup aşağı çekti ve dudaklarına kibar bir ortamda pek de uygun olmayan büyük bir öpücük kondurdu.

Gus nişanlısından ayrılmayı başardığında önce ona, sonra da Lizzie'ye dikkatle baktı. "Siz çocuklar çok yorgunsunuz."

"Onları durdurmaya çalışıyordum," dedi Brian. "Sen Gus olmalısın." Adama elini uzattı. "Ben Brian."

"Memnun oldum dostum. Bu ikisi bir kez başladı mı onları durdurmak imkânsız. Tek yapabileceğimiz etrafta dolanıp başlarının belaya girmemesini ummak."

"Çok ilginçti," dedi Brian.

"Geçen yılbaşında Londra'ya uçtuk, Lizzie'yle o zaman tanıştım ve bu ikisi öğleden sonra birde prosecco içmeye başladılar." "Hasret gidermek" ifadesini havadan alıntıladı. "Gece yarısına hiç varamadık. Dokuzda sızmışlardı."

"Güzel zamanlar!" Brian gülerek şöyle dedi.

"Aslında öyleydi. Kızıma göz kulak olduğun için teşekkürler." Sonra Mari'ye döndü. "Hazır mısın, bebeğim?"

"Evet," dedi diğer kadınlar Mari'nin çıkmasına izin vermek için kabinden kayarak çıkarken. Mari her birine eski dostlarmış gibi sarıldı ve kadınlar da Brian ve Lizzie'ye sarılarak geceyi noktaladılar.

"Sanırım gitme vakti geldi." Lizzie kabinden dışarı kaydı ve yalpaladı. Adam hızla onun belini kavradı ve onu sabitledi. "Oha," dedi Lizzie, adamın kollarını kavrayarak.

"Lizzie, tatlım, bence topuklu ayakkabılarını çıkarırsan harika bir fikir olur," dedi.

"Neden?" Tekrar sallandı.

"Bir, bu daha kısa bir düşüş ve iki, bileğini kırmanı istemiyorum." "Pfft, ikisi . Arnavut kaldırımında topuklularla yürüyorum Sokaklar. Arnavut kaldırımı! Hiç arnavut kaldırımında topuklu ayakkabıyla yürümeyi denediniz mi? Neredeyse imkansız ama ben her gün yapıyorum."

Teslim olmak için elini uzattı. "Sen öyle diyorsan."

Ve kadın yalan söylemiyordu. Öldürücü bir yürüyüşü vardı. Adamın sikini sertleştiren bir yürüyüş. Bir bacağı diğerinin önünde, sanki tatil köyünün koridoru kendi kişisel podyumuymuş gibi.

Sorun yanlış yöne yürümesiydi.

"Mari bir ağlak ve sen daha da büyük bir baş belasısın," dedi. "Kapa çeneni," dedi Mari, bir amaç uğruna ama yönsüzce yürüyerek çare.

Sonunda onun inatçılığından ve yirmi dakikalık sarhoş dolambaçlı yoldan bıktı. Kızın elini tuttu ve kız da bu jesti kabul ederek onu şaşırttı. Onları villasına yönlendirdi ve Lisette Alonso ile el ele tutuşmanın kendisinde uyandırdığı garip duyguyu görmezden geldi.

Beşinci Bölüm

Lizzie

Lizzie'nin başı sertçe çarpıyordu. "Ugh." İnledi ve kollarını iki yana açarak kaslarındaki gerginliği atmaya çalıştı.

"Siktir. Ow!" Brian, kızın eli yüzüne değdiğinde "Ah!" dedi. Bu hareket ona bir deja vu hissi verdi.

"Ah, kahretsin. Çok özür dilerim," dedi ve sonra kendi sesinin gürültüsüyle başı zonklayınca irkildi. *Bekle!* Az önce birine mi vurmuştu? Yatakta yalnız değildi. Ayağa kalktı. "Yatağında ne halt ediyorsun, Anderson?"

"*Benim yatağımdasın, Alonso,*" diye karşı çıktı hışımla, yorganı üzerinden atıp yataktan kayarak çıktı, bir yandan da aldığı darbeden dolayı çenesini ovuyordu. Onun banyoya gidişini izlerken yorganı omuzlarına kadar çekti.

O ne yapmıştı?

Uyku gömleğinin ve pantolonunun yumuşak pamuğunu yorganın altında hissedebiliyordu. Tanrı'ya şükür çıplak değildi. Odaya baktı ve evet, burası aslında onun odası değildi. Tekilanın ve kötü kararların anıları kafasının içinde dönüp duruyordu.

"Nasıl oldu da senin yatağına girdim? Bir şey yapmadığımı biliyorum." "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordu diğer odadan.

"Birbirimizden nefret ediyoruz, değil mi?" Neyin gerçek neyin uydurma olduğunu unutmuştu. "Seninle takılmak imkânsız olurdu. Benim

vajina kesinlikle penisini reddedecektir," dedi şakaklarını ovuşturarak. "Odalar kafamı karıştırmış olmalı."

"Hayır, hayır," dedi banyodan aldığı bir ağız dolusu diş macununun arasından. "Hangi odanın benim olduğunu biliyordun. Burada olmayı sen seçtin, belki de beni sandığın kadar hor görmüyorsundur. Ve belki de vajinayı reddedecek olan benim penisimdir."

"Bundan hiç şüphem yok!" Lizzie yorganı tekmeleyip bacaklarını üzerine attı. yatağın kenarına oturdu ve ayağa kalkmadan önce odanın hareketinin durmasını bekledi.

"O zaman bilmelisin ki seni iki kez fiziksel olarak yatağa taşıdım ve sen geri gelmeye devam ettin. 'Yalnız kalmak istemiyorum, Anderson. Lütfeneeee. . . Anderson, tut beni, Anderson.'" Bir kadının sesini taklit etti. Neyse ki diğer odadaydı, yoksa kesinlikle utançtan ölecekti.

"Bir erkekten beni tutmasını hiç istemedim." Bu doğrudu. Kendi alanını seviyordu. Normalde uyku maskesi takardı, karartma perdeleri, bacaklarının arasında bir yastık, başının altında iki yastık ve beyaz gürültü makinesi vardı. Rahatlığı ve sessizliği severdi. Kucağa alınmaktan, boğulmaktan ve terlemekten, kulağının dibindeki bir adamın nefesinin saçlarını gıdıklamasından nefret ederdi. Bu işkencenin en kötü türüydü.

"Evet, tatlım, yaptın. Hem de çok. O kadar ki pes ettim ve bana sarılmana izin verdim -senin sözün benim değil-. Uyuyabilmemin tek yolu buydu ve bütün gece sana bakıcılık yapmak zorunda kaldığım için çok yorgundum."

Bu ne cüret! "Kapa çeneni." Çocuksu bir tavırla kulaklarını kapattı, hafıza bankasına birbiri ardına gelen aşağılayıcı hikâyeyi daha fazla duymak istemiyordu. "Konuşmayı kes. Konuşmayı kes. Konuşmayı."

Ayağa kalktı ve tepinerek odadan çıktı. Çok kabaydı. Söylediği gibi olduğunu varsayarsak, bunu yüksek sesle söylemesine gerek yoktu. Yapılacak en insancıl şey bunu görmezden gelmek ve hiç olmamış gibi davranmak olurdu. Ama Brian'ın olayı buydu. Yaptığı her şeyi yüzüne vurdu. Tek bir şeyi bile görmezden gelmedi. Evet, hâlâ o devden nefret ediyordu.

Brian

Brian onun oda kapısını çarparak kapattığını duydu ve kıs kıs güldü. Yalan söylemiyordu, kız ona sokulmak istemişti. Brian yattıktan sonra pijamalarının içinde çok sevimli görünüyordu, pamuklu, allık pembe bir pantolon ve gömlek takımı, saçları dağınıktı ve alınmak için yalvarırken dudaklarında kocaman tatlı bir somurtma vardı. Kelimenin tam anlamıyla . Aleti kucağa almak için yalvarıyor gibiydi ama bu mecaziydi ve asla yüksek sesle paylaşmayacağı bir şeydi.

Bir kadına sarılmayalı çok uzun zaman olmuştu ve Lisette Alonso sarılmak isteyeceği son kadındı. Ya da o öyle sanıyordu. Tecrübelerine göre, normalde biri yorganın altına girip

ya da çok fazla hareket ediyor ya da genel olarak onu rahatsız ediyordu. Ancak ne yazık ki Lizzie'ye sarılmak yumuşaklık ve tatlılık gerektiriyordu ki Lizzie'de normalde yumuşak ve tatlı hiçbir şey olmadığı için bunu bağdaştırmak zordu. Adam rahatladığında, Lizzie hızla yaklaştı, adamın omzunun kıvrımına sokuldu, önü adamın yan tarafına, kolu göğsünü. Hissetti ... hissetti ... *P* ile başlıyordu ve

"Mükemmel." Çocukluğunu cehenneme çeviren kadınla ilgili olarak bu kelimeyi aklına bile getirmezd.

Sadece azmış olmalıydı ve o bir kadındı, kuşkusuz güzel bir kadındı, vücuduna yakın bir şekilde bastırılmıştı. Her erkek tepki verirdi, bu normaldi. Kendine bunu söylemeye devam edecekti.

Çünkü bu garip anlaşma geçiciydi ve Lisette Alonso'ya karşı bir şeyler hissetmek gibi aptalca ve sorumsuzca bir şey yapamazdı.

O odasına kapanırken, adam da kahvaltı sipariş etme ve e-postalarına göz atma fırsatını değerlendirdi. Oda servisiyle telefonu kapatırken adının bağırıldığını duydu. "Anderson! Anderson!"

Odasına koşarken kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu. *Düşmüş müydü? Yaralanmış mıydı?* Lizzie'nin kafası banyo kapısından dışarı çıkmıştı; aşağıya su sızmış ve yerde birikmişti. Kadının sinirli olduğu belliydi.

Garip bir şekilde elini banyo kapısından dışarı uzattı ve parmağındaki yüzüğü ona gösterdi. Bunu unutmuştu. "Bu da ne böyle?"

Kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atmaya bıraktığında sırttı ve rahatça duvara yaslanıp kollarını ve bileklerini kavuşturdu. "Ah, şu. Bu bir nişan yüzüğü. Mariana'nın nişan yüzüğü."

"Ve parmağımda çünkü ... "

"Nedenini bilmiyorum ama etkisini biliyorum."

Kapıyı yarı kapalı tutarken beceriksizce parmağından çıkarmaya çalışırken "Efekt?" diye sordu.

"Çünkü artık nişanlıyız." Bunu gerçekçi bir şekilde söyledi ve çıldırmamış olmasının onu daha da kızdıracağını biliyordu. Dışarıdan bakıldığında bu doğrudu. İçten içe bu karmaşadan nasıl kurtulacaklarını anlamaya çalışıyordu.

"Ne!" O kadar ani bağırdı ki kapı tamamen açıldı ve öne doğru yuvarlandı. Onu yakalamak için hızla ilerlerken çıplak vücuduna bir an göz attı.

"Bırak beni," dedi, her ne kadar dengesini toplarken ona tutunuyor olsa da. Tekrar içeri koştu ama bu sefer bir havlu kaptı ve vücuduna sardı.

"durumdasın, biliyorsun değil mi?" dedi, çünkü bu durumda öfke şehvetten daha iyiydi.

Dışarı çıktı ve yüzüklü parmağıyla onun göğsünü dürttü. "Ben mi? Arkadaşımın düğünü için burada olmam gerekiyordu ve nasıl olduysa bir gün seninle çıkarken ertesi gün nişanlandım. Bu senin suçun!" Kahretsin, sahte nişanlısı çok seksiydi. "Arkanı dön," diye emretti.

"Lütfen," dedi yatak odasının kapısına doğru. O da üzölmeye başlamıştı. nişanlanmasında kesinlikle yanlış bir şey yoktu; başarılı bir adamdı ve kadınlar ona her zaman çıkma teklif ediyordu.

Gerçek bile olmayan böylesine aptalca bir sorunu neden haklı çıkarıyordu ki? "Lütfen, ne?" diye sordu nefes nefese, çekmeceleri açıp kapatırken.

"Lütfen arkanı dön, Brian," dedi alaycı bir tavırla.

"Lütfen, kendini becer, Brian Anderson."

Yüksek sesle güldü.

Kapı çalındı. "Yoo-hoo. Senyor Anderson, ben Pablo. İçeri girebilir miyim? Alo?"

"Pablo da kim?" diye fısıldadı.

"Evet, içeri gel. Bir dakika, Pablo. Hemen geliyorum!" Brian yüksek sesle konuştu, sonra giyinmiş olan Lizzie'ye döndü. "Otel bana bana yardım edecek

biri." "Bir asistan mı?"

"Aceleye gerek yok. Bu yemeği sizin için yemek masasına koyayım, bayım," diye seslendi Pablo.

"Bir uşak! Senin bir uşağın var!" diye fısıldadı. "Villaların ve uşaklarıyla hayatıma girip onu alt üst edebileceğini mi ?

ve ugh . . . her neyse!" Mantıklı konuşmuyordu ama şimdi o da . Sarhoş olan oydu ve dün gece nişanlanmaları konusunda doğru dürüst konuşmayan da oydu ve

yatağına girip sarılan kişi o olmuştu. Dahası, gençlik yılları boyunca ona pislik gibi davranan da kendisiydi, tersi değil. Şimdi neden bu kadar kızgındı?

"Bunu ben istemedim... Büyükelçi, ona böyle sesleniyorlardı. Tuhaf bir şey. Beni rahatsız ediyor," dedi öfkeyle ve ardından kapıyı arkasından çarparak odadan çıktı. Kadın onun normalde sakin olan tüylerini nasıl gerçekten biliyordu. Oldukça soğukkanlıydı; hatta Sylvie bir keresinde bunun eski karısının en sevdiği özelliği olduğunu söylemişti. Hiç tartışmamışlardı, çünkü buna gerek duymuyordu. Hiçbir şey onun sinirlenmesini gerektirecek kadar kötü değildi. Boşanması bile nispeten olaysız geçmişti. İkisi de kendi yollarına gitmiş, olgun ve mantıklı yetişkinler gibi her şeyi eşit şekilde ikiye bölmüşlerdi.

"Sana dün söyledim, bana aşık olmasan iyi edersin, Anderson!" "İnan bana, bu asla ! Ben bile aşık olabileceğimi sanmıyorum. hoşlanmıyorum!" diye bağırdı kapıdan. Bağırdı! En son ne bu kadar heyecanlanmıştı?

"Güzel!"

Lizzie'yle birkaç gün geçirdikten sonra saçlarını yolmak istedi. Mantıklı hissetmiyordu, tamamen karmakarışık hissediyordu; ona karşı gerçek duygular beslemesine imkân yoktu.

Derin bir nefes alarak yemek alanına doğru adım attı. "Günaydın, Pablo."

"Buenos días, señor."

"Bunu gerek yok. Ben ." Televizyonun yanında yemek yedi.

"Hayır, hayır. Siz oturun ve rahatlayın ," dedi adam masaya yiyecekleri yerleştirirken. "Mimoza?" diye sordu servis arabasının altından bir şişe şampanya çıkararak.

"Hayır. Hayır. Ben iyiyim. Teşekkürler. Bu sipariş ettiğimden daha fazla yemek gibi görünüyor." "Evet. Biraz da hamur işi ekledim. Eşim, Matilda, burada çalışıyor.

Pasta mutfağında çalışıyor ve bunları özellikle sizin için yaptı. Pastelitos de coco, de guayaba, y de chocolate," dedi gururlu bir gülümsemeyle. "Ayrıca, otel size çiftler için ücretsiz masaj biletleri sağlıyor.

Sen ve kız arkadaşın," dedi Pablo göz kırparak. "Nasıl diyorsun? Karım değil. Eşten önce. Nişanlınız. Siz ve nişanlınız hanımefendi için."

Brian avucunu yüzünde gezdirdi. Sır çoktan ortaya çıkmıştı. *Teşekkürler, sosyal medya!*

"İyi misiniz, bayım?"

"Ben iyiyim Pablo," dedi ve cüzdanını bulmaya gitti. Adam eşyaları bitirdiğinde biraz para çıkardı ve Pablo'ya uzattı. "Bu da oğlunuz için," dedi Brian ve imzalı ciltli kitaplardan birine uzandı.

"Oh, teşekkür ederim, senyor. Çok teşekkür ederim!" Adam kitabı sanki sahip olduğu en büyük hazineymiş gibi göğsüne bastırdı. Brian hafta sonu sona ermeden önce tüm serinin kopyalarını ve birkaç hediye alıp Pablo'ya vermeyi aklına not etti.

"Uşağınız gitti mi?" Lizzie mutfağa doğru ilerlerken sordu.

"Pablo gitti, evet. O benimdeğil."

"Tereyağına ihtiyacım var. Tereyağı getirdi mi?" dedi.

masanın içindekileri topladı ve bütün küçük tereyağı paketlerini açmaya başladı. Sonra her birinden parmağıyla tereyağı aldı ve yüzük parmağını tereyağıyla kaplamaya başladı.

"Neden duştaki sabunla denemedin?"

"Yaptım, Sherlock," dedi öfkeyle ve hayal kırıklığı içinde sızlanarak sertçe çekti. "Çıkıyor! Argh."

"Şuna bir bakayım." Kızın elini kendi elinin içine aldı. Parmağı tereyağıyla kayganlaşmıştı. Çekmeye çalıştı ama hiçbir şey olmadı.

"Ah," dedi ve elini çekti.

"Bu gerçekten sıkışmış görünüyor," dedi ve ona sanki ikinci bir kafası çıkmış gibi baktı.

"Bu gözlem için teşekkür ederim, Kaptan Apaçık." Kızgın kömürlerin üzerinde duruyormuş gibi gergin bir şekilde yerinde zıplıyor, bir yandan elini sanki kayacakmış gibi havalandırıyordu. "Aman Tanrım! Ne yapacağım ben? Mari iki gün içinde evleniyor ve bu yüzüğe ihtiyacı var!"

Elini tuttu ve onu arkasından lavaboya doğru sürükledi. Elinin üzerine kocaman bir bulaşık deterjanı döktü ve iyice köpürttü, sonra tekrar çekmeye çalıştı ama parmağının yüzüğün hemen üzerindeki bölgede kızarması ve şişmesi dışında hiçbir şey olmadı.

"Tamam, yeni plan," dedi elindeki sabunu yıkarken. "Bırak onu biraz yalnız. Şişliğin inmesini bekleyin ve birkaç saat sonra tekrar deneyelim. Eğer daha fazla şişerse kan dolaşımı durabilir."

Kadın hâlâ yüzüğü çekiştiriyordu ve adam onun ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Dokunmayı bırak. Daha da kötüleştiriyor. Belki de daha fazla margarita içmemeye çalışmalısın."

"Bence sarhoş olmak bu duruma yardımcı olacak tek yol. İki kez sahte nişanlanamayız ki!"

"Hayır, seni çatlak. Tuz ve alkol muhtemelen sıvı tutmana neden oluyor. Önümüzdeki birkaç saat boyunca bol bol su iç. Sanırım bu şişmeye yardımcı olabilir."

"Oh, tamam. İyi plan. Böyle devam edelim," dedi histerik bir şekilde. "Şimdi kusacağım," diye ekledi.

Ellerini onun omuzlarına koydu ve usulca ona baktı.

Şefkatle. "Her şey girecek. Kesmek zorunda bile bunu çıkaracağız."

"Aman Tanrım. Akşamdan kalma olduğum için kusmak istemiştım, yüzükle ilgili endişem yüzünden değil."

"Oh." Bunu yanlış okudu.

"Ve Anderson, parmağımı kesmek bir seçenek değil!"

"Yüzüğü kastetmişim, Lisette. Yüzüğü kesmek!" Hayal kırıklığı içinde başını iki yana salladı.

"Sanırım parmağımın değeri daha az." Yenik bir nefes verdi. "Eldiven ya da başka bir şey bulmam lazım. Biri bunu görürse, patlayacak."

Şimdi mağlup bir nefes verme sırası ondaydı. "Lizzie, bebeğim, Pablo bunu bizim için ayarladı. *Bizim için*. Sen ve ben, yani nişanlım. O zaten biliyordu, yani herkes biliyordu."

Yemek odasındaki sandalyelerden birine oturdu. "Bana bu nişandan beni neden alıkoymadığını hatırlatır mısın?"

"Lisette Alonso'nun bir şey yapmasını engelleyebilecek biri var mı?"

". Tamam, değil. Büyütülecek bir değil. Sadece üç gün daha, değil mi? Rol yapmaya devam edebiliriz. Erkek arkadaş, nişanlı, bu çok büyük bir şey değil.

fark," dedi. Lizzie'nin histerik olmayan yanları şimdi . Planlar yapan ve organize olan sert kadın.

"İsterseniz arkadaşlarınıza gerçeği söyleyebiliriz."

"O konuda," dedi. Lizzie on sekiz yaşından beri görmediği bir şey yaptı. Kahretsin, onun bu tuhaflığını unutmuştu. Bu bir

Çok ileri gittiğinin ya da birinden bir şey sakladığının işaretiydi.

Temizledi.

İlk başta kızın tabağı sadece kendisine yaklaştırdığını düşündü ama dikkatle bakınca kızın tabağı tam ortaladığından emin olduğunu gördü.

yer minderi. Peçeteyi aldı ve dalgın dalgın kırıntıları silmeye başladı. Bunu yaptığının farkında bile olmadığını biliyordu. Beyni başka bir şey üzerinde çalışıyordu. Meyve suyu bardağını bir santim sağa, sonra yarım santim sola kaydırdı.

Elini nazıkçe onunkinin üzerine koydu. "Anlat bana." Sanki onun orada olduğunu unutmuş gibi kaldırdı. "Lizzie," diye uyardı.

"Kimseye söylememiz gerektiğini sanmıyorum. Yani, Mari biliyor ama hepsi bu.

Görünüşümüzü her zaman korumamız daha iyi olmaz mı? Burada yalnız olduğumuzda değil ama dışarı çıktığımızda?" Peçeteyi açtı ve sonra her köşesini mükemmel bir şekilde birleştirdi.

"Lizzie," diye tekrar uyardı.

"Ne? Böylesi daha kolay. Aktörler böyle yapar." Adam ona bakıp bekledi.

"Peki, tamam. Belki bana bu küçük iyiliği yapabilirsin."

"Şu anda ilk iyiliğinin ortasındayım."

Peçeteyi yere bıraktı ve endişeli Lizzie gitti, sinirli Lizzie geldi. "Sana iyilik yapıyorum, tersini değil," dedi iğaretle parmağıyla onu göstererek.

"Bunu benim sayemde Meksika Körfezi manzaralı bir villada uyuyan söylüyor."

"Ugh!" Gözlerini devirdi, sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı.

"Tartışmak istemiyorum-"

"Bundan emin misin?"

Kadın ona parmağını gösterdi ve adam kıkırdadı.

"Sana eski erkek arkadaşının Demi'yle burada olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun? Kafamı biraz karıştırıyor," diye itiraf etti, mutfak tezgâhındaki kristal kâseyi başka bir yere taşıırken. "Burada yalnız olduğumu düşünmesini istemiyorum. Bu çok aşığılayıcı."

Vay canına. Bunun tahmin etmemiştii. Onu ilk kez gerçek olarak görüyordu. Normal. Mükemmel olmayan biri.

"Ciddi misin? Sen Lisette Alonso'sun, okul birincisi, okulun en popüler kızı. Hatta her yerde en popüler kızsın. Ne zamandan beri başkalarının ne düşündüğünü umursuyorsun?"

"Bu uzun bir hikaye. Sadece burada yalnız kalmamam gerekiyor. Lütfen." Omuz silkti. "Bana uyar."

"Gerçekten mi? Çünkü bu benimle düğüne gelmen gerektiği anlamına geliyor.

Bugün Cumartesi öğleden sonra."

Bunu düşündü ve kafasında ilginç bir plan şekillendi. Ağzından kaçırmadan önce üzerinde düşünmedi bile. "İki şartla," dedi ve bakışları geri döndü. "Birincisi, tüm etkinliklerime benimle gelmeye başlayacaksın ve aptalca bir şey söylemememi sağlayacaksın."

"Neden ben? Yani, burada tanıdığınız tek kişi olduğumu biliyorum ama size yardım edebileceğimi düşündüren nedir?"

Ciddi miydi? "Tanıdığım en konuşkan insansın ve sen sinirlenip bunu bir hakaret olarak algılamadan önce, bunu bir iltifat olarak söylüyorum. Bir odaya giriyorsun ve mahkemeye çıkıyorsun. Bu inanılmaz bir şey. O zamanlar bile bunu yapardın. Bir odayı nasıl okuyacağını ve doğru şeyi nasıl söyleyeceğini biliyorsun. Komiksin, zekisin ve utangaç değilsin. Ben ise kekeleyen garip bir karmaşaya dönüşüyorum ve ne söyleyeceğimi asla bilemiyorum."

Gözleri kocaman açılmıştı ve ağzı birkaç kez açılıp kapandı. "Bu bana şimdiye kadar söylediğin en güzel şey Brian."

Omuz silkti.

"Tamam. Bunu yapabilirim. İkinci şart ne?" "Bana iyi davranmaya başlamalısın."

"Ne?"

"Beni duydun. Eğer bu otelin yarısını birbirimize aşık olduğumuza ikna etmek zorundaysak, bu odaya her girdiğimizde sahte bir gülümseme takınıp sonra da seninle kavga etmek istemiyorum. On beş yıl oldu, Lizzie. karşı medeni olabiliriz."

"Sen yapabiliyorsan ben de yapabilirim."

Adam elini uzattı ve kadın elini . "O zaman anlaştık."

Nedense, ne kadar kural koyarlarsa koysunlar bu işin sonunun iyi olmayacağına dair uğursuz bir his vardı içinde.

"Ve merak etme, sana aşık olmayacağım," diyerek onun sözlerine karşılık verdi.

Lizzie

Sözleriyle onu tamamen şoke etmişti. Onun zeki ve komik olduğunu düşünüyordu. Belki de ondan kadar nefret etmiyordu. Ona şaka olsun diye kendisine aşık olmamasını söylemişti ama artık o kadar da komik değildi. Kazara düşmanından hoşlanmaya başlamıştı.

Brian ayağa kalkıp banyoya doğru yürüdü ve birkaç dakika sonra elinde iki Advil ve taze sıkılmış portakal suyuyla geri döndü. "Şimdi, beni dinlemeye başlayacağına karar verdiğine göre, lütfen bunları al ve bir şeyler ye. Daha iyi hissetmene yardımcı olur."

"Seni dinleyeceğimi kabul etmedim. Sadece nazik olacağımı kabul ettim," dedi ve Advilleri aldıktan sonra önündeki büyük kahvaltının tadını çıkarmak için oturdu.

Kız teşekkür etmeye fırsat bulamadan adam çekip gitti.

Lizzie balkonda bir şezlonga oturmuş Brian'ın kitabını okuyordu. Akşamdan kalmalığını atlatmaya çalışırken biraz okumak istemişti. yerine, akşamdan kalmalığı çoktan unutmuş, hikâyenin iki saatini ve beş bölümünü okumuştı. Çok iyiydi. Yani, gerçekten çok iyiydi. Ve yalan söylemiyordu: romantik değildi, en azından henüz değil.

Onun dünya kurma becerilerinden etkilenmişti. Gelecekte, hayatta kalmanın imkânsız görüldüğü çorak bir toprakta hayatta kalmaya çalışan yaratıcı karakterlerle dolu bir dünyayı titizlikle yaratmıştı. Zeth henüz hikâyeye girmemişti ama Gwinnie girmişti. Tanım konusunda herkes yanılmıştı.

Gwinnie uzun boyluydu, neredeyse bir metreye yakındı, Lizzie'nin boyu ise bir buçuk metreydi. Gwinnie'nin uzun, açık kahverengi saçları vardı, 'ninki ise kısaydı, gerçi Brian onu tanıdığında Lizzie'nin saçları uzundu. Tek ortak noktaları gamzeleri ve belki de büyük kahverengi yuvarlak gözleriydi.

İnsanlar

karşılaştırma yapmak gülünç.

Telefonu çaldı ve arayanın Mari olduğunu görünce açtı. "Ben. Ölüyorum," dedi ve Lizzie telefona doğru kıkırdadı.

Lizzie, "Ben de daha önce kendimi berbat hissediyordum," diye itiraf etti. "Bir dahaki sefere bana tekilaya alerjim olduğunu hatırlat."

"Bir saat içinde düğün planlayıcısıyla buluşmamız gerekiyor ve kırmızı karıncalarla dolu bir çukurda yatarken bikini ağdası yaptırmak, bu çok mutlu planlayıcıyla konuşmak için bu odadan çıkmaktan daha davetkar geliyor."

Lizzie güldü. "Onun yerine benim odama gel. Ayıkken sohbet etmek istiyorum." Mari telefona doğru kıkırdadı.

"On mil yarıçapında tekila olmadığı sürece," dedi. "Oh, unutmadan, yüzüğüm sende. Senden geri almayı unuttuğuma inanamıyorum. O zamandan beri hiç bu kadar sarhoş olmamıştım-"

"Beş yıl önceki veda partim."

"Kötü kararlarım sık sık sen de dahil oluyorsun. Sen ve tekila."

"İşte bu yüzden ikimizi de seviyorsun."

"Doğru anladın. Bir dakika içinde görüşürüz," dedi Mari aramayı sonlandırmadan önce.

Lizzie hala şiş olan parmağına baktı ve parmağını bastırdı. yüzüğü tekrar çekiştirme arzusu. Bunu Mari'ye ya da Gus'a nasıl açıklayacaktı? Yüzüğü parmağından çıkarması gerekiyordu STAT.

Birkaç dakika sonra Lizzie balkonda oturmuş Mari'yle kahve . "Sahte nişanlın nerede?"

"Emin değilim. Bir süre önce ayrıldı." "Peki nasıl gidiyor?"

"Bence numara yapmaya devam etmeyeceğiz. Gerçek anlamda evlenmeyeceğiz ama birbirimizden nefret de etmeyeceğiz. Aslında o kadar da kötü biri değil."

"Bunu söylediğini ona söylemeyeceğim," dedi Mari, bacaklarını küpeşteye dayayıp denize bakarak. "Zaten çok uzun zaman önceydi. Onu kesinlikle affedebilirsin."

Omuz silkti. "Güven sorunlarım var."

"Senin 'tek bir yerde kalma' sorunun var kızım," dedi Mari. "Bu da ne demek oluyor?" Lizzie kahvesinden bir yudum alarak sordu. Okyanus meltemi hafifçe esiyordu. Gün muhteşemdi, mavi gökyüzü ve berrak sular.

"İşler biraz tatsızlaştığında kaçırıyorsun demek." "Bu doğru değil. Londra'da bir iş fırsatı yakaladım, ." "Oh, puleaze. Miami'den de iş teklifleri almıştın. Seni yine de seviyorum, ama kalabilirdin. Ondan sonra iki ay boyunca benden uzak durdun."

Mari sanki az önce sözlü bir el bombası atmamış gibi konuyu düğünle ilgili bir şeye çevirmeye başladı. Lizzie arkadaşını hayalet gibi göstermek istememişti ve sonrasında büyük bir kavga etmişlerdi. O kadar depresyondaydı ki kimseyle konuşmak istememişti. Bunun için onlarca kez özür dilemişti.

"Ah..? Böyle hissettiğinizi bilmiyordum."

"Kendin hakkında bunları bilmediğini bilmiyordum," dedi Mari.

Lizzie arkasına yaslanıp gözlerini kapattı ve arkadaşının söylediklerini düşündü.

"Karen Da Silva dünya tarihinde olduğu için dünya tarihinden AP yurttaşlık dersine nasıl geçtiğinizi hatırlayın. Ya da büyükannen ettikten sonra UM'de kalabilecekken FSU'ya gitmeye nasıl karar verdiğini ve birkaç yıl sonra annen vefat ettiğinde ... şey,

Londra," diye ekledi Mari. "Lizzie, bu bir eleştiri değil, yemin ederim, bu senin her zaman yaptığın bir şey. Temiz bir kesim yapıyorsun ve yürüyüp ."

En iyi arkadaşı onun hakkında böyle mi düşünüyordu? Lizzie'nin gözleri yaşardı ama gözyaşlarının düşmesine izin vermedi.

"Oh kahretsin!" Mari ayağını korkuluktan bırakarak, "Seni kırdım," dedi.

"Seni kırdım.

Özür dilerim. O kadar da kötü değil. Seni kıskanıyorum. Ben her şeye karar vermek için sonsuza kadar beklerken sen karar veriyor ve ona sadık kalıyorsun. Bu gerçekten cesurca ve gözü pek bir davranış, Lizzie. Keşke bu kadar uzakta olmasaydın, hepsi bu."

Kaçmıyordu. Tüm bu örnekler sadece tesadüftü. FSU'da bursu vardı, bu yüzden gitmişti. UM'den de bir bursu vardı. Ve Londra hiç akıllıca değildi, harika bir fırsattı. Öyle değil miydi?

"Jason tarafından aldatılmak ya da ondan önce Rob tarafından terk edilmek, bir dizi boktan erkek arkadaş ya da annemin ölümü hoşuma gitmedi."

"Boktan erkek arkadaşlara sahip olmak ne yazık ki hayatın bir parçası. Boktan olanları karşılaştırmazsanız mükemmel olanın ne zaman karşınıza çıkacağını nasıl bilebilirsiniz?"

Lizzie gülümsemeye çalıştı.

"Psikolog değilim ama bu konuda sağlıklı bir şey olduğunu düşünüyorum. Bir suç işlemiş gibi olay yerini terk etmek değil."

Bunu daha sonra düşünmek isteyen Lizzie konuyu değiştirdi. "Peki bana kendinden bahseder misin? Heyecanlı mısın? Korkuyor musun?"

"Ben daha çok endişeliyim. Sağdıç gelecek mi? Ya yağmur yağarsa? Ya Gus korkarsa? Ya Jason'ın gözlerini oymaya karar verirsen? Dediğim gibi, her şeyi içine atmak sağlıklı değil. Diğer ayakkabının düşmesini ve o ayakkabının Jason'ın yüzünde delirmeni bekliyorum."

"Sağdıç gelmezse kimin umurunda? Yağmur , içeri taşırız. Ve emin olduğum bir şey varsa, o da Gus'ın ortaya çıkacağıdır. O sana tapıyor. Duygularımı bastırma konusunda da çok becerikliyimdir. Düğününde öyle çılgınca bir şey yapmazdım."

"Ah, Lizzie, seni özledim!" Mari eğilip ona sarıldı. "Kahretsin, yüzüğüm mü?" dedi Lizzie'nin parmağına bakarak.

Lizzie parmağını çekti ve hiçbir şey . "Biraz sıkıştı ama merak etme," diye ekledi hızlıca ve neşeyle. "Yakında çıkacak."

"Oh Tanrım..."

Sürgülü kapı açılıp kapandı ve Brian dışarı çıktı. "Hey," dedi Mari'ye. "İkiniz de nasıl hissediyorsunuz?" Kısa bir süre önce dışarı çıkmıştı ve şimdi omuzlarında bir havlu, üzerinde spor şortu ve tişörtsüz duruyordu. Islaktı ve spor ayakkabıları ve çoraplarından havuza ya da plaja gitmiş gibi görünmüyordu.

"Egzersiz mi yapıyordun?"

"İğrenmiş görünüyorsun," dedi ve kendini koklamak için kolunu kaldırdı. "İğrenç," dedi Lizzie.

"Eww, kığım. Küçük Brian Anderson, karın kasların var!"

"Hey, sen evlenmiyor musun?" Lizzie söyledi.

"Evet ama ben kör değilim," dedi Mari. "Bu arada, istersen düğün olayını atlayabileceğini söylemek istedim. Akşam yemeğinin düğün programında olduğunu biliyorum ama eğer kaçmak istersen bunu tamamen anlarım. Zor değil

hiç hissetmiyorum. Jason'ın burada olması garip, ayrıca söylemese de Demi'yi biraz korkutuyor."

"Gerçekten mi?" Lizzie sordu.

"Tatlı ve şımarık Demi kıskanç bir aptal. Her neyse, sen isterseniz etkinliklere katılabilirsiniz ama bazılarını atlamaktan çekinmeyin. Sadece düğünde emin olun!"

Mari ve Lizzie birbirlerine sarıldılar ve Mari Brian'a veda etti.

"Sahilde koşuya çıktım," diyerek onun daha önceki sorusuna yanıt verdi.

"Bilerek mi?"

Güldü. "Sanırım kendini daha iyi hissediyorsun." Kızın elinden kitabını aldı ve kulağı aşınmış bir sayfaya kadar açtı.

"Hoşuna gidiyor mu?"

"Aslında hoşuma gidiyor."

"Tanıdığım biri kitaplarımdan birini okuduğunda garip hissediyorum." Kitabı ona geri uzattı. "Bu akşam yayıncımın ev sahipliğinde küçük bir kokteyl partisi var. Gelebilir misin? Saat yedide."

"Bu akşam yemek için düğün partisine katılmam gerekiyor ve Bunu atlayabileceğimi söyledi, Meksika'ya kadar gelip düğün işlerini için kendimi suçlu hissediyorum."

Kederli ya da belki de endişeli görünüyordu, emin olamıyordu. Mari'nin randevusunu iptal etmeli ? Ne de olsa Meksika'da bulunmasının nedeni düğündü. Öte yandan, onunla birlikte etkinliklere katılacağına söz vermişti.

" değil. Anlıyorum. Ama yarın sana ihtiyacım olacak. Bu küçük bir şey ve Violet yarına kadar gelmeyecek."

"Yarın provam ve prova yemeğim var ve sana ihtiyacım ."

"Bir saniye." Koşarak içeri girdi ve telefonu geri geldi. "E-posta adresin nedir?"

Kaşları çatıldı ama adam telefonuna yazarken ona söyledi. Bir dakika sonra telefonu gelen bir mesajla çınladı.

"Ortak bir takvim oluşturdum. Katılmamı istediğin şeyleri ekle, ben de kendi etkinliklerim için aynısını yapacağım. Eğer saatlerde bir çakışma olursa bir çözüm buluruz."

"Düzenli. Bunu sevdim."

"Aslında buraya bir çift masajına ne dersin sormaya gelmiştim."

Her ikisi de kendi telefonlarına olayları girerken, "Bu işte bir bit yeniği varmış gibi hissediyorum," dedi.

"Bunda bir bit yeniği yok. Otel bana ücretsiz çift masajı için bir kupon bıraktı ve birleşik programımıza bakarsak önümüzdeki birkaç saat boş zamanımız var. Hadi ama Alonso, bu önümüzdeki kırk sekiz saat için iyi bir buz kırıcı olacak, ki bu saatler çok yoğun geçecek gibi görünüyor. Ne dersiniz?"

Adam elini uzattı ve kadın elini tutup kalkmasına yardım etti. "Bu hoşuma gider." "Güzel. Hızlıca bir duş alacağım. Neden bir telefon edip Önümüzdeki birkaç saat içinde müsait olup olmadığına bakar mısınız?"

". " Kadın, adamın uzattığı kuponu aldı ve ve "Spa" yazan düğmeye tıkladı. Bir şey üzerinde birlikte çalışmak oldukça evcil hissettiriyordu. Koşusu dışında bütün gün birlikteydiler. Normalde insanların onun alanına girmesi onu rahatsız ederdi.

Günün ortasında Cheetos yemek ve parmaklarını yalayarak temizlemek gibi bir dürtüsü varsa, yargılanmak istemiyordu. Öğleden sonra kestirmek ya da gecenin bir yarısı karmaşık bir sözleşmeyi gözden geçirmeye karar vermek de aynı şekilde. Brian oldukça iyi bir ev arkadaşı olmaya başlamıştı. Sessizliği boş gevezeliklerle doldurma ya da onu balkondan aşağı itme dürtüsü yoktu. Bir konuda haklıydı -Lizzie konuşkandı ve her zaman bir şeyler yapma ihtiyacı hissediyordu.

insanları rahatlatır ya da rahatsız edici sessizliği doldurur. Ama Brian'ın yanında rahatsız edici bir sessizlik yoktu. Onlar sadece bir arada yaşıyan iki insandı. Şimdi ise sahte bir ilişki içinde gerçek bir çift masajı yapmak üzere olan iki kişiydiler.

Hayır, bu hiç de garip değildi.

Altıncı Bölüm

Brian

Düşmanının yanında, stratejik olarak yerleştirilmiş birkaç havlu dışında çoğunlukla çıplak bir şekilde bir masada yatmanın gerçeküstü bir yanı vardı. kadar uğraşırsa uğraşsın, tüm stresini atmak için vücudunu şiddetle ovuşturan biri varken üzölmek çok zordu. Ama o anda ona bir şeyler oluyordu ve bu her şeyin bir adım öteden inleyip duran kadınla ilgisi vardı.

"Şu güröltüyü keser misin?" dedi, kafasının yerleştirildiğı yuvarlak delikten boşuk bir ses çıktığı kesindi.

"Ne dedin? Bir şey mi dedin? Oh evet . . . tam orada."

"Sessiz ol dedim. Bu güröltüde rahat edemiyorum."

"Ah. Özür dilerim," mırıldandı, gerçekten pişman olmuş gibiydi.

Kadın tüm o küçük sesleri çıkarmayı bıraktığında rahatladığını ve mesajın içinde erimeye başladığını hissetti. Teslim tarihleri, sahte kız arkadaş, sahte nişanlı, Violet, sosyal anksiyete... hepsi şu anda dirseklerini beline vuran bir metre boyundaki minik Meksikalı kadın tarafından vücudundan .

"Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor," dedi Lizzie, neredeyse kendinden geçerek bağıırıyordu, bu da elbette ona yatakta sesinin nasıl çıkacağını düşündürdü. Kadın tekrar inledi ve adam sertleğtiğini hissetti. Bu durumda arkasını dönüp gidemezdi. Matematik her zaman aklını seksten uzaklaştırırdı.

Üç yüz ve

Yetmiş altı artı yedi yüz kırk, Lizzie'nin sikiyle bin orgazm demekti. Kahretsin, matematik yardımcı olmuyordu. Matematiğı bırakıp

Bir arkadaşının ona gönderdiği, birinin ayağındaki büyük bir apseye ilgili son YouTube videosunu düşünüyordu.

Kadın bir "ohhhh .." daha diye inledi ve adam kendini yukarı itti. Eğer kadın susmazsa daha dokunmadan patlayacaktı.

"Sinyor Anderson?"

Havlusunu ereksiyonunun üzerinde tutarak küçük masadan zıpladı, sahte nişanlısına ya da ürküttüğü masöze bakmamaya dikkat etti. Masöze "Özür dilerim," dedi.

"Anderson? Hey, ne oldu?"

"Bir erkeğin biraz huzur ve sessizlik için ne yapması gerekir?"

"Kıçına ne girdi?" dedi ve odadan çıkıp özel soyunma odasına dönüp kapıyı arkasından çarparak kapatırken gelen ayak seslerini duydu. Kıyafetlerini giyip oradan çıkması gerekiyordu ama çok heyecanlıydı.

Kollarını soyunma odasının tezgahına uzatarak gözlerini kapattı, başını öne eğdi ve sakinleştirici derin nefesler almaya çalıştı.

"Ne oluyor, Anderson?" Lizzie kapıyı bile çalmadan içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Başını kaldırdı ve önündeki aynadan onu gördü. Bir havluya sarınmıştı, saçları dağınıktı, yanakları pembeydi ve teni parlıyordu.

"Gitmeni istiyorum," diye homurdandı.

"Affedersiniz? Neden? Gevezelik ettiğim için özür dilerim ama bu aşırı bir tepki.

Ayrıca, bir çiftin masajından öylece çıkıp gitmek çok kaba bir davranış." "Lisette, git."

Ellerini kibirli bir şekilde göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Hayır. Benden sadece nazik olmamı istedin. Bir anlaşmamız var ve sen sebepsiz yere büyük bir hıyar gibi davranıyorsun. Herkes senin evde oturup aşk hayalleri kuran, içine kapanık, iyi bir adam olduğunu düşünüyor. Ama ben gerçek seni biliyorum. Gerçek sen bir . Bir an için değiştiğini sandım ama o huysuz pislik geri döndü."

Gözlerini kapadı ve nefes aldı. Sonra sırtını dikleştirdi ve arkasını döndü.

"Ve eğer sen-" diye tekrar başladı ama sonra gözleri aşağı kaydı. "Oh. Oh . " diye fısıldadı, eli havlusunu sıkıca kavradı. Sonunda çenesini kapatacak kadar sağduyulu davranmıştı.

mesafeyi kapatıp kızın yüzüne doğru yaklaştı. "Ne zaman duracağını bilmiyorsun, değil mi?"

"Böyle bir durumda ereksiyon olmanız son derece normal." Arkasını işaret etti ama gözleri onun bakışlarıyla buluşmadı.

Çenesini kavradı ve onu kendisine bakmaya zorladı. "Sorun masaj değil."

Ona dikkatle baktı. Aptalca bir şey yapmadan önce ona defolup söylemek üzereydi ki, kızın dudakları aniden onunkilerin üzerinde belirdi.

Beklenmedik bir

şeydi. Onu sarstı.

Kendini toparlamak için yarım saniyeliğine geri çekildi. Sanki ikisini de şok etmiş gibi gözleri kocaman açılmıştı. Ama baraj yıkılmıştı ve orada tekrar bir araya getirmenin bir yolu yoktu. Ve en azından şu anda bunu istemiyordu.

Hiç düşünmeden kızın ensesini kavradı, onu kendine çekti ve öpücüğüne karşılık verdi. Ağızları öfkeli bir çarpışmayla çarpıştı. dilleri ve dişleri. Kollarını kızın beline o kadar sıkı dolamıştı ki kızın sırtı eğildi. Ama onu öpmeye devam etti ve o da onu öpmeye devam etti, saçlarını sertçe çekti ve ağzına doğru inledi. Adam onu ayağa kaldırdı ve kadın hemen bacaklarını adamın etrafına doladı, adam da onu tezgâha götürüp yere bıraktı. Belindeki havlu kısa yolculuğa yetişememiş ve havlusu göğüslerinin altına düşmüştü.

"Daha fazla lazım Anderson."

"Kapa çenenizi," dedi şimdi boynundan aşağı inen öpücüklerin arasında. Başını aynaya yaslandı ve elleriyle güzel göğüslerini kavrayarak aşağı doğru inmeye devam ederken bacakları ayrıldı. Kız ona doğru eğildi ve ağzından hırlamaya çok benzeyen bir ses çıkararak onu şaşırttı. Meme uçlarından birini ağzına aldı ve topuklarını onun kışına bastırdı. Bir meme ucuyla işi bittiğinde, büyük bir emme sesiyle onu bıraktı ve doğrudan diğerine yöneldi.

"Tanrım, prezervatif. Prezervatif lazım" dedi.

"Siktir," diye inledi. Bir kaplıcadaydılar; yanında prezervatif yoktu.

"Hayır, hayır, hayır," dedi endişeyle. "Bunu sana itiraf etmekten nefret ediyorum ama bir süredir seks yapmadım. Temizim ve doğum kontrol hapı kullanıyorum.

Lütfen bana aletin grup seks yüzünden yeşil olmadığını söyle," diye ekledi çaresiz bir sesle.

"Temizim," dedi, seks hayatı hakkındaki iğnelemelerini geçici olarak görmezden gelerek. "Tamam. Güzel."

Havlusunu çekti ve omzunun üzerinden attı. Aletini kızın içine sokmak istiyordu ama kızın çırılçıplak karşısında oturması nefesini . O kadar güzeldi ki.

" oldu? Neden duruyorsun?" "Bunu

yapmak istediğine emin misin?"

"Öyle değil ?" diye sordu, gözleri fal taşı gibi açılmış, kafası karışmış ve nefesi kesilmiş bir halde.

"Her şeyden çok. Lisette Alonso'yu becermek üzere olduğuma inanamıyorum."

"Eğer etmezsen, olmayacaksın," dedi ve öne doğru uzandı, omuzlarını tuttu ve onu kendine doğru çekti, onu cehennemden öptü. Bir kolunu kadının beline doladı ve diğer eliyle sikini kadının girişine yerleştirip ileri doğru iterken, kadın da onun ağzına doğru eğilip inledi.

Lizzie'nin seks iniltileriyle masaj iniltilerinin farklı olduğu ortaya çıktı. Bu inleme tüm vücudunun kasılmasına ve adama karşı yankılanmasına neden oldu. Lizzie bacaklarını adama daha da sıkı sardı ve adam içine girip boynunu ısıırıp öperken saçlarını avuçladı.

"Durma, lütfen, durma."

"Bebeğim, istesem bile duramam," dedi boynuna karşı, amcığı neredeyse acı verecek kadar sıkılırken. "Sen durmamı istemediğin sürece. Durmamı istiyor musun?"

Panik içinde ona baktı.

"Yok artık! Odayı oku, Anderson."

Kıkırdadı ve ihtiyaç duydukça onun içine girip çıkmaya devam etti. serbest bırakılması neredeyse acı vericiydi. Boşaldığında, amcığı onu bir mengene gibi sıkarken tırnaklarının neredeyse acı verici bir şekilde omzuna battığını hissetti. Bir, iki ve üçüncü kez itti ve sonunda kendi yoğun orgazmını serbest bıraktı.

Yüce Tanrım. Lisette Alonso'nun her şeye rağmen aletini kendisine aşık ortaya çıkmıştı. Kalbinin de aynı şeyi yapmayacağını umuyordu.

Lizzie

Ne. İçinde. Ne. Gerçekte. Az önce ne oldu.

Dakikalarca birlikte kaldılar, adamın yüzü hâlâ kadının boynundaydı ve aleti kadının içinde seğiriyordu. İkisi de birbirlerine karşı yoğun bir şekilde nefes alıyordu, ikisi de masajın yağları ve ders dışı seks seansının teriyle kaplıydı. Kendini jöle gibi hissediyordu, uzuvları gevşek ve gevşekti. Buna bir de Brian Anderson'la seks yapmanın getireceği duygusal yük eklenmişti.

Sonra aklı başına geldi ve nerede olduklarını hatırladı. Sessizliği ilk o bozdu.

"Gürültülü müydük?"

"Evet."

Kadın inledi. "Yalan söyleyebilirdin, biliyorsun," dedi adam nihayet içinden çıkarken. Hızla kalçalarını birbirine bastırdı ve tezgâhtan aşağı kaydı. Adam yerde havlularını bulurken ona bakmıyordu.

Onu neden öpmüştü?

Ona bir havlu uzattı ve ardından duşu açıp içine atlayarak kendini . Hızla havluyu kullanarak kendini temizledi ve ardından başka bir havlu alıp kendi etrafına sardı. "Dışarı çıkıp o kadınların gözlerinin içine bakamam."

" değil. Çiftlerin masajı sırasında böyle şeyler olur. Neden özel banyolu özel bir oda olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu.

"Senin için iyi olabilir ama benim için değil." Panikliyordu. Dolabına gitti ve kıyafetlerini çıkarıp giymeye başladı. Elleri titriyordu. Adrenalin ve az önce olan şeyin şaşkınlığıydı bu. Sıcak eller onu durdurdu.

"Her şey girecek, Lizzie. Güven bana."

"Sana güvenmek mi? Dün benden nefret ediyordun ve şimdi sana güvenmemi mi istiyorsun?" "Senden asla nefret etmedim."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, kaşlarını kaldırdı. "Tamam, senden pek hoşlanmıyordum ama işler değişti. göre, sen O kadar da kötü değil," dedi sırtarak.

Gözlerini devirdi ve sonra elleriyle yüzünü kapattı. Adam onu göğsüne çekip sarılınca çok şaşırdı. "Bak, insanlar nişanlı olduğumuzu sanıyor. Nişanlı insanlar seks yapar."

"Spa soyunma odalarında mı?"

"Kesinlikle. Çift masajından sonra! Muhtemelen seks yapmak için çok popüler bir yerdir. Diğer odada bizim bitirmemizi beklemiyorlardır. Eminim gizlice gitmişlerdir." Başının üstünü öptü. O

onu serbest bıraktı ve kendi kıyafetlerini almaya gitti, o da "banyoda yeni seks yapmış" saçlarını düzeltmek için elinden geleni yaptı.

Giyindikten sonra ona döndü. "Dışarı çıkıp doğruca odaya gideceğiz."

Kalbi hızla atmaya başlamıştı. "Tamam."

Artık boş olan masaj odasının kapısını açtı. *Teşekkürler, İsa*. Adam onun elini tuttu ve odanın içinden geçerek spa'nın resepsiyon bölümüne açılan kapıya gitti. Kapıyı açtığıında, ikisi de kapının önünde bir nöbetçi gibi duran Pablo'ya çarptılar.

"Señor, señorita . . . endişelenmenize gerek yok. Size servis asansöründen odanıza kadar eşlik edeceğim. Beni takip edin." İki kez el çırptı. "Vamos. Acele edin."

Lizzie ve Brian hem şaşırmış hem de etkilenmiş bir halde baktılar. Sanki çok gizli bir yere götürülen iki devlet görevlisiymişler gibi, Pablo onları merdivenlerden ve dolambaçlı koridorlardan aşağı indirdi. Lizzie, saçlarının daha uzun olmasını ve yüzünü kapatabilmesini dileyerek hep başı eğik yürüdü. Labirent gibi koridorlardan, iki mutfaktan ve çamaşır odasından geçerek sonunda villalarına ulaştılar. Tesisin en kalabalık bölümlerini atlamışlardı.

"Gracias, Pablo. Muchas gracias." Brian anahtar kartını çıkarıp onları içeri götürürken Lizzie ona sarıldı. "Orada olduğumuzu nasıl bildiğinizi bilmek istiyor muyum?"

Tombul, neşeli adam kızardı ve Lizzie onu başından savdı. "Hayır. Boş ver. Bilmek istemiyorum."

Brian kapıyı arkalarından kapattıktan sonra, "Uşaklığın da avantajları var," dedi.

Villalarının mahremiyetine girdiklerinde, Lizzie Brian'a döndü. "Bu utanç vericiydi."

Omuz silkti. "Bu insanların hiçbirini bir daha görmeyeceksin." Bu doğruydu.

"Otel lobisinde herkesin önünde seks yapmadık ya." Bu da doğruydu.

"Konuşabilir miyiz?" diye sordu.

"Hayır," dedi ve doğruca mutfğa gitti. Kendine bir bira aldı ve ona da bir tane teklif etti, ama o reddetti. Onun yerine, kadın ağzını iki kez açıp kapatırken ona bir bardak su doldurdu. "Dur tahmin edeyim. Bu

bir hataydı. Bir kerelik bir şey. Bir daha olamaz... falan . Bu yüzden konuşmamanızı tercih ederim."

Aşağı yukarı söyleyeceği şey buydu. Ama şimdi burada, yalnız olduklarına ve o lezzetli orgazmın etkilerini hâlâ hissedebildiğine göre, bunun tek seferlik bir şey olmasını istemiyordu. Bunu tekrar yapmak istiyordu. Sorun şu ki, ondan gerçekten hoşlanmıyordu. Ondan nefret etmiyordu ama hoşlanmıyordu ve daha önce hiç sevmediği biriyle seks yapmamıştı. Ama seksten gerçekten çok hoşlanmıştı ve daha fazlasını istiyordu.

"Hayır, söyleyeceğim şey bu değildi."

"Bunu duymak için sabırsızlanıyorum." Kanepede kendini rahat hissetti. "Ve şeffaflık için, tekrar sertleştiğimi bilmelisin." Kasıklarına baktı. "Beni sertleştiriyorsun. Her zaman, istediğim zaman bile Seni boğarım."

"Öyle mi? Hayır, yapmadım."

"Öyle. Seni hep seksi buldum. On yaşındayken değil ama aletimle düşünmeye başladığımda. Beni hem en kötü hem de en iyi şekilde çıldırttın."

"Bunun olacağını tahmin etmemiştim," diye itiraf etti. "Ve eğer bu dürüstlük çemberindeysen, sanırım seni tam olarak iğrenç bulmadım. Fiziksel olarak yani. Kişiliğin kinciydi ama o karamsar havalı adam halin hoşuma gidiyordu."

"Daha çok göğüslerini ve kıkırını beğendim," diye şakacı bir yalan söyledi.

Ona parmağını gösterdi. "Yani bunun bir hata olduğunu düşünmüyorsun?"

"Ben öyle bir şey demedim. Bu çok büyük bir hata. Diyorum ki bence önümüzdeki birkaç günü seks yaparak geçirmeliyiz. Az önce yaptığımız şey güzeldi ama yapmak istediğim daha çok şey var."

Odanın içinde volta attı. "Yani teorik olarak önümüzdeki birkaç gün boyunca seks yapabiliriz, bu da nişanlılık numarasına çok iyi uyuyor. Bağlanmak yok. Sadece seks mi?"

"Yapabiliriz," dedi bacaklarını yere koyup kalçalarını sıvazlayarak. "Ve yapmalıyız da."

Bu planın harika olduğuna karar vermesi sadece iki saniyesini aldı.

Adamın kalçalarına sarıldı.

"Gördün mü Anderson, konuşmak iyidir."

Yalan söylemiyordu, çoktan sertleşmişti.

Okalıptüs ve lavanta kokuyordu ve mavi gözleri ihtiyaçla parlıyordu.

Adamın onu tekrar anlamsızca becermek için hiç vakit kaybetmeyeceğini düşündü.

Bunun yerine, elini eline aldı ve ağzını açıp parmağını ağzının derinliklerine çekti. Kızın amcığı hemen onu istedi.

Sonra parmağını çekti ve Mari'nin yüzüğünü avucuna bıraktı. Bu öylesine ateşli ve seksi bir hareketti ki, şehvetten geçici olarak kör olmuştu.

"İkinci raunt," diye mırıldandı ve bu kez ona ilk öpücüğü konduran Brian oldu.

Yedinci Bölüm

Brian

"Geç kaldık!" Lizzie yataktan fırladı, karmakarışık çarşaflara ve odaya saçılmış giysilere takılıp düştü.

"Saat kaç?" Gerindi ve kadının telaşla giysilerini kollarına toplamasını izledi. Bütün öğleden sonrayı birbirlerini gerçekten tanımakla geçirmişlerdi. Adam sonunda kadının tadına bakmıştı. Kadın ona sakso çekmişti. Ve sonunda, uykuya dalana kadar kendilerini becermişlerdi. İkisi de çıplaktı ve yatağın karşı taraflarında uyuyorlardı.

"Benim yirmi beş dakika içinde giyinip restoranda olmam gerekiyor, senin de kırk beş dakika içinde işinin başında olman gerekiyor. Hâlâ duş alıp hazırlanmam gerekiyor."

"Yani gerçekten geç kaldın. Ben iyiyim."

Kadın ona ters ters baktı ve adam kıkırdadı. Yıpranmış ve telaşlı olsa da seks sonrası ışıltısıyla iyi görünüyordu.

"İşleri hızlandırmanın bir yolunu biliyorum," dedi dişlek bir sırıtışla. Yataktan fırladı ve kız daha ne olduğunu anlamadan onu kaldırıp itfaiyeci hamlesiyle omzuna attı.

"Anderson!" Kıkırdadı. Kıkırdadı! "Muhteşem Kübalı kışına yapışmış" Lisette Alonso'yu kıkırdatmıştı. Bu muazzam bir başarı gibiydi.

"Birlikte duş alırsak zamandan ve sudan tasarruf ederiz ve ben planlama ve tasarruftan yanayım."

"Bebeğim, seninle tekrar seks yapamam. Zaman yok."

Bebeğim mi? Ona "bebeğim" demişti ve bu dalgınlıkla, tatlı, alaycı olmayan bir şekilde olmuştu. Çoğunlukla Anderson ya da "göt herif" derdi. Bu değişiklik onu rahatsız etmişti. Onu yere bırakıp duşu açmadan önce boğazını temizledi. "Seks yok. Sadece duş. Söz veriyorum."

İkna olmuş gibi görünmüyordu ve bunun muhtemelen onun çıplaklığını görünce alt bölgelerinin harekete geçmesinden kaynaklandığını biliyordu. Kadının ona bakışını görmezden geldi, önerdiği her şeye inanmıyordu. "Aldırma," dedi ve işaret parmağıyla çenesini yukarı iterek bakışlarıyla buluşmasını . "Planımız şu. Akşam yemeğine kadar seninle yürüyeceğim," dedi ve saçlarını şampuanla köpürterek. "Bir içki için kalacağım. Sonra da kendi evime gideceğim. şey."

"Saçımı mı yıkıyorsun? Bu çok ... .. sahte değil gibi hissettiriyor."

"O kadar çok çizgiyi aştık ki, saç yıkamanın ne zararı olabilir ki?" Adam ona doğru uzandı ve sabun kalıbını alıp eline bıraktı. "Al, bir işe yara."

Omuz silkti ve sonra onu köpürtmeye başladı. Bu hem çok samimi hem de garip bir şekilde normaldi, sanki bunu her gün yapıyorlardı. Daha sonra kendi saçını köpürttü ve ardından el başlığını kullanarak onun saçındaki şampuanı temizledi.

"Benimle gelmek zorunda değilsin. Kısa bir süre kaldı ve senin kendi işin var."

" değil. Benim için sorun değil," dedi. "Bu şekilde eski sevgilin senin alındı." Bazı nedenlerden dolayı eski sevgilisinin bu bilgiyi bilmesini istiyordu. Geçici bir süreliğine de olsa, kız alınmıştı ve eski sevgilinin yoluna devam etmesi gerekiyordu.

Uzlaşma düşüncelerinin aklından çıkması gerekiyordu.

İşlerini bitirdiler ve birlikte dışarı çıkıp havluyla kurulanırken adam duşu kapattı.

Kadın odasına gitti ve o da giyinmek için kendi odasına döndü. Havadan sudan konuşmak zorunda kalmamayı takdir ediyordu. Aralarında gerçekten hoşuna giden rahat bir sessizlik vardı.

Kız kendi odasından çıktığı sırada o da kendi odasından çıkıyordu. Kadın adamın nefesini kesti. Üzerinde büyük sarı ve kırmızı hibiskus çiçekleri olan uzun bir elbise giymiş ve topuklu ayakkabılarla eşleştirmişti. Çok fazla makyaj yapmamıştı, bu da onun hoşuna gitmişti ve en önemli özelliği de saçının bir tarafına tutturulmuş ve kulağının arkasına sıkıştırılmış kırmızı bir çiçektir.

"Kısa saçı seviyorum." Bunu ona daha önce söylememişti ama şimdi söyleme ihtiyacı hissetti. Onu çıplak görmüş, içine girmiş, tadına bakmıştı.

En azından onu güzel bulduğunu bilmesini sağlayabilirdi.

Sanki uzunluğunu unutmuş gibi saçlarına dokundu. Eskiden örgü ya da atkuyruğu yaptığı uzun saçları vardı ve o da bu saçları her zaman çekerdi. "Teşekkür ederim. Artık çekecek bir şeyin diye yaptım," dedi şakayla karışık.

"Sadece bunu hatırlıyordum," diye itiraf etti. "O zamanlar çocuktuk. Baş belası olduğumu anlıyorum ama aptal çocuk saçmalıkları yüzünden gerçekten kızamazsın," diye ekledi.

Adam bebek mavisi kravatını bağlamakta zorlanıyordu ve kadın içgüdüsel olarak adamın elini kenara itip kravatını bağlarken şöyle dedi: "Kızgın değilim. Senden hoşlanmıyorum. Seks yaparak kendini affettiriyorsun ama seni tekrar görmeyi tercih etmemeyi tercih edeceğim biriydin. tekrar."

Onun dürüstlüğünü takdir etti. Sanki buluşmalarında karşılaşmak için ilk tercihi o değildi.

"Ama biraz aşırı tepki verdiğini düşünmüyor musun?" sordu ve hemen pişman oldu. İyi bir noktadaydılar; neden on beş yıllık husumeti yeniden gündeme getirmek için bu anı seçmişti ki? "Boş ver. Bir şey söylediğimi unut."

Kravatını sertçe çekti. "Hey!"

"Hayır, böyle bir şeye başlayıp sonra da boş diyemezsin! Beni defalarca utandırdın, lisedeki tüm erkek arkadaşlarımı korkuttun ve on sekiz yaşına kadar tüm Sevgililer Günlerimi mahvettin. Özür dilerim. görmekte zorlanıyorum. Yaşadığımız onca seks düşünüldüğünde bu konuda oldukça iyi bir iş çıkardığımı düşünüyorum."

Ağzı kalmıştı. "Ben bunların hiçbirini yapmadım. Belki bir iki kez at kuyruğunu çekmiş olabilirim-"

"Dolabıma kertenkele koy."

Gülümsemesini bastırmaya çalıştı. "Tamam, bunu yaptım ama çocuktum."

"Bana balo teklif edip sonra da beni ektiğinde çocuk değildin!" diye bağırdı.

"Bu hiç olmadı!"

Elini umursamaz bir şekilde salladı. "Unut gitsin. Gerçekten önemli değil." Onu durdurmak için kolundan tuttu. "Belli ki öyle çünkü hâlâ kızgınsın."

Cevap vermedi; kızgın ama aynı zamanda bir şekilde incinmişti, sanki anısı ona yeniden acı veriyordu. Bundan hoşlanmamıştı.

"Lisette, balo için seni ekmedim."

"Bana baloya gittiğimi mi söylüyorsun, çünkü gitmediğimi kesinlikle biliyorum."

"Hayır. Demek istediğim, seni ekmedim çünkü seni baloya davet etmedim. Neden seni baloya davet edeyim ki? Birbirimizden nefret ediyorduk."

"Bir gece AOL'de saatlerce sohbet ettik ve sen beni baloya davet ettin."

"Seninle AOL'de hiç sohbet etmedim. O zamanlar bilgisayarım bile yoktu.
ev."

Gözleri büyüdü.

"Söyledin. Hıyarlık ettiğin için özür diledin, benden hep hoşlandığını ve beni baloya davet etmek istediğini ama bunu yapamayacak kadar utangaç olduğunu söyledin.
kişi."

"Bir pislik olduğum için özür dilemezdim çünkü sen de bir çeşit pisliktin ve sana bilgisayar sohbetinde sormazdım."

"Aman Tanrım," dedi, adamın yalan söylemediğini ve bunca zamandır içinde tuttuğu tüm bu öfkenin yanlış kişiye yöneldiğini fark etti.

"Özür dilerim, Lizzie. Ben yapmadım. Muhtemelen Roly Polinski ya da belki Karen Da Silva'ydı."

"Orospu çocuğu," dedi. "Bu çok zalimceydi."

"Öyleydi." Onu kollarına çekti ve o da izin verdi.

"Beni neden sevmediklerini hiç anlamadım. Ben onlara ne yaptım ki?"

"Sınıfın en zekisi sendin, bu da Roly'yi sebepsiz yere kızdırdı çünkü benim aksime o okul birincisi olmak için yarışmıyordu ve senin A'n onun F'sini hiçbir şekilde etkilemedi. Ve Karen, sen her zaman biraz seksiydin ve o sadece kötü bir kızdı ve kötü kızlar rekabet."

"İyi bir zaman değildi. bittiğine sevindim," dedi.

"Bekle," dedi ve gözlerinin içine bakabilmek için hafifçe geriye itti. "Evet dedin."

"Pardon?"

"Benimle baloya gelecektin. Ben değildim ama ben olduğumu düşündün ve evet dedin. Benden nefret etmedin."

Onu şakacı bir şekilde itti ve "Pfft" dedi.

Onu bileğinden yakaladı. "Benden hoşlandın, Lisette. Kabul et."

Yenilgiyi kabul etmeyi reddederek onun gözlerinin içine baktı.

Bu yüzden ilk o konuşmaya karar verdi. "Senden nefret etmediğimi itiraf edebilirim. Senin sinir bozucu derecede güzel, sinir bozucu derecede zeki ve benim ligimin tamamen dışında olduğunu düşünüyordum. Seni baloya davet etmek aklımın ucundan bile geçmezdi."

Kadın bir süre ona baktı ve adam yılların öfkesinin yavaş yavaş görebiliyordu. "Gitmek zorundayız," dedi.

"Bu konuşma daha bitmedi," dedi, çünkü Lisette Alonso'nun onu neden küçümsediğini hiç düşünmemişti ve şimdi bunun bir yanlış anlaşılma olduğunu bildiğine göre, onu tanımak istiyordu - hayır, buna ihtiyacı vardı.

"Tamam. Sonra görüşürüz." Çantasını aldı. "Yemek bittiğinde seninle şeyinde buluşabilirim."

"Hayır. Seninle yemeğe kadar yürüyeceğim, bir şeyler içmek için kalacağım. Sonra vaktin varsa benimle etkinliğimde buluşabilirsin. Gerçi benim işim çabuk biter. Zamanında yetişemezsen ben kendim halledebilirim."

"Peki," dedi. "Bekle. . . bunu mu giyiyorsun? Kütüphaneci gibi görünüyorsun.

Kütüphanecilerin bir sorunu olduğundan değil, ama siz öyle görünüyorsunuz."

"On dakikadır konuşuyoruz. Kravatı bağladın ve bunu bana şimdi mi söylüyorsun?"

Burnunu sevimli bir şekilde kaşıdı. "Özür dilerim. Otomatik pilottaydım."

"Her iki da, beni ve tarzımı gerçekten tanımıyorsun bile. Bunun iyi olduğuna eminim."

"Belki de haklısın." Omuz silkti. "Ama rahatsız görünüyorsun. Bir şeyler inşa etmekten hoşlanmıyor musun? Yazmadığın zamanlarda yaptığın şey bu değil mi?"

"Beni Google'da araştırmışsın, ne kadar tatlı."

Gözlerini devirdi. "Biz nişanlıyız. Biri sorarsa diye senin hakkında bazı şeyleri bilmem gerekiyordu." Elini umursamazca salladı. "Her neyse, takım elbiseli ve kravatlı bir adam değilsin, sanmıyordum."

Kadın haklıydı. Takım elbise giyebilirdi, ama kravat . . . hayır. Kravat takan biri değildi. "Pink Floyd tişörtü ve kot pantolon" tarzı bir adamdı. Eğer durum şık giyinmeyi gerektiriyorsa, "düğmeleri ilikli, kolları yukarı çekilmiş" bir adamdı.

Sikeyim.

Kravatın düğümünü çözdü ve arkasına attı.

"Brian!" diye bağırdı. "Kravata ne oldu ve ..." Ona şaşkınlıkla baktı. "Ve neden soyunuyorsun? Ben değil... sen ne ediyorsun?"

Kıkırdadı. "Üstümü değiştiriyorum." Odasına doğru yürüdü. "Haklısın, rahat olmam lazım. Bu ben değilim."

"Oh. Tamam. Ama et."

"Nasıl bu kadar çabuk hazırlandın? Kadınlar sonsuza dek sürer." "Sanırım ben diğer kadınlar gibi değilim."

Bu konuda haklıydı. Beş dakika sonra kareli, daha az resmi düğmeli bir gömlek giymiş, kravatsız olarak dışarı çıktı ve anahtarlarıyla cüzdanını alıp kızın elini kendi elinin içine aldı. "Hazır. Hadi gidelim."

"Uh ... ne yapıyorsun?" Birleştirdikleri ellerine baktı.

Bunu yapmıştı çünkü ... şey, çünkü onun elini tutmak iyi hissettiriyordu. Bunu yapmak istemişti. Ama onlar gerçek sevişme ve çıkıyormuş gibi yapıyorlardı. El ele tutuşmak anlaşmada yoktu. Ama bunu zaten yapmıştı, bu yüzden "Birlikte yeterince görülmedik ve lobiden geçmemiz gerekiyor ve iki restoranınıza gitmek için. Sizinle birlikte olursam, insanlar bana yaklaşmakta o kadar acele."

Yalandı ama konuda tartışmadı. Ve arkadaşlarıyla buluşmak için Las Enchiladas restoranına böyle girdiler.

"Bu tarafa!" Mari içeri adım attıkları anda restoranın karşısından el salladı. Lizzie'nin Brian'ın elini tutuşu sıkılaştı. Nedenini biliyordu. Masada Mari ve Gus'la birlikte, Lizzie'nin yüzünü Gus'ın boynuna gömüşünden birbirlerinden gerçekten hoşlandıkları anlaşılan başka bir çift daha vardı; kamuya açık bir alan için neredeyse biraz fazla.

"Selam dostum," dedi Gus, ayağa kalkıp Brian'a elini uzattı. Brian elini tutup sıkıca sıktı. "Seni tekrar görmek güzel."

Brian, "Geciktiğimiz için özür dileriz," dedi ve Mari'nin yanağına bir öpücük kondurdu. Lizzie de aynısını yaptı ama Mari'ye bir şeyler fısıldadı ve sonra Mari yüzüğünü parmağına geçirdi.

"Endişelenmeyin!" Mari öyle dedi. "Gelebildiğinize sevindim."

"Brian Anderson, bu Demi, Gus'ın kız kardeşi ve bu da Jason, Demi'nin erkek arkadaşı. Jason, Demi, bu Lizzie'nin ..." Bir an tereddüt etti, doğru kelimeyi arıyordu. "Lizzie'nin randevusu."

"İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum," dedi Brian. "Otur. Otur," dedi Gus. "İçecek?"

"Aslında bir kokteyl partisine gitmem gerekiyor-" diye söze başladı ama Lizzie elini bırakmıyordu, o da önce onun sandalyesini, sonra da kendi sandalyesini çekti. "Bir içki ve sonra kaçmak zorundayım. Özür dilerim. Yayıncımla bir mikser işim var."

"Demek doğruymuş. Sen B. Anderson'sın. Oh. Aman Tanrım. Tanrım. Bunu Insta'da yaşamalıyım!" Demi telefonunu çıkardı.

Lanet olsun.

Lizzie hemen, "Lütfen, hayır, hayır," dedi ve Demi'yi durdurmak için elini salladı. "Anders... Brian ilgi odağı olmayı pek sevmez. Daha sonraya ne dersin?" Lizzie telaşlanmıştı ama bunu yatıştırması Demi'nin çok hoşuna gitmişti.

Gelmiş geçmiş en iyi sahte nişanlı.

Lizzie ile Jason arasındaki durumu ölçmeye çalışırken kaydedilmiş olmaktan nefret ederdi. Gus kız kardeşinin telefonunu elinden alıp masanın üzerine koyunca dikkatini ona çevirdi. Brian bu adamı sevmişti. "Koşmak zorunda kalmadan önce sana bir içki alalım, tatlım," Lizzie söyledi. Lakapları üzerinde çalışmaları gerekiyordu. "Tatlım" dedi, sanki tırnaklarını kemiriyormuş da Mari onu yakalamış gibi. Dudaklarını birbirine bastırarak bir kahkaha attı. Brian, Mari'nin Gus'a sahte ilişkileri hakkındaki gerçeği söyleyip söylemediğini merak etti.

"Peki siz ikiniz nasıl tanıştınız?" Jason kolunu Demi'ye dolayarak sordu. Adamın topuzu ve sakalı vardı - topuzlardan nefret ederdi ve kitabındaki bir sonraki yeni karakterin topuzlu olmasına karar verirdi ve hemen ardından onu ani bir göçükten düşerek ölmesini sağlardı.

"Komik bir hikâye," dedi Lizzie. "Komik bir hikâye değil mi, tatlı bezelyem?" "Evet, çok komik bir hikâye, balkabağım. Neden sen anlatmıyorsun?"

İkisi de hikâyelerini yeni bitirmişlerdi ve sessizlik çok bariz bir şekilde tuhaflaşmadan önce Mari araya girdi. "Hepimiz birbirimizi ilkokuldan beri tanıyoruz."

"Bu nasıl komik bir hikaye?" Demi sordu.

"Birbirlerinden nefret ederlerdi," diye ekledi Mari.

"Komşuyduk," dedi Lizzie. "Ve aynı sınıftaydık," dedi Brian.

"Brian her zaman Lizzie'ye eşek şakaları yapar ve genellikle hayatını cehenneme çevirmeye çalışırdı."

"Hayır, ." Mari ve Lizzie ona ters ters baktı. Belki Lizzie'nin düşündüğü kadar kötü biri değildi ama durum her zaman böyle olmamıştı. İçinde

İlkokulda hatırladığı kadar kötü bir çocuktı.

Sonra vicdan azabı. "Peki, tamam. Harika değildim ama on dört yaşında bunu aştım."

Lizzie'nin başı ona döndü. "Ama lise son sınıfa kadar benimle uğraşmaya devam ettin. Herkes bana Kertenkele Lizzie diyor diye dolabıma kertenkele koyduğunu hatırlıyor musun?"

"Yine çocuk saçmalığı. İlkokul değilse bile ortaokuldaydım. Ama dürüst olmak gerekirse," dedi, odasında daha önce yaptıkları konuşmayı genişleterek, "her zaman beni geçmeye çalışırdı. Eğer ben hep A alırsam, bana karşı küçük bir üstünlük elde etmek için fazladan kredi alır ve beni sınıf birinciliğinden ederdi." Gözlüklerini düzeltti ve inkâr etmesi için ona meydan okuyarak gülümsedi. Onu her zaman ikinci planda göstermek için elinden geleni yapan rekabetçi küçük bir cadıydı.

"Kertenkele fiyaskosu lisedeydi. İnanın bana, çok net hatırlıyorum." Sanki kertenkeleler şu anda üzerinde sürünüyormuş gibi ürperdi. "Ve senden daha iyi notlar almam seninle rekabet etmek için değildi. Sadece daha iyi notlar aldım. Bunu seni bilerek kızdırmak için yapmadım." Sesi artık şakacı değildi ve Jason'ın gözleri ikisinin arasında gidip geliyor, her şeyi analiz ediyordu.

Brian kolunu onun sandalyesinin üstünden geçirdi ve yaklaştı. "Elbette yapmadın, aşk böceğim."

Gözlerini ona dikmiş, dik dik bakıyordu.

"Bütün Sevgililer Günü'nü mahvetti," diye ekledi

Mari. "Hepsini değil."

"Ah, düğün çiçeğim, her şeyi mahvettin. mahvettin. Her birini mahvettin," dedi sıkılmış dişleri ve sahte bir gülümsemeyle. Jason ve Demi bunları yiyorsa bir kutu boya kaleminden daha aptallardı çünkü aralarında ateşkes olsa bile birbirlerine meydan okumadan on dakika bile geçiremeyecekleri ortadaydı.

Garip bir sessizlik oldu.

"Ama her neyse ..." Mari neşeyle söyledi. "Birkaç ay önce yeniden bir araya geldiler ve görünüşe göre tüm o bastırılmış nefret sadece ateşli bir ön sevişmeymiş."

"Oh . . . Düşman aşıklar kinayesine bayılırım," dedi Demi, sanki bir film izliyormuş gibi, çenesini avucuna dayayarak.

Garson bir şişe şarap açıp herkese birer kadeh doldururken Lizzie ve Brian gülümsediler. Bu kadar çabuk olamazdı.

Lizzie

Jason masanın karşısından ona bakıp duruyordu ve bu onu rahatsız ediyordu. Onu çok yakından tanıyordu. Onun tuhaflıklarını ve her bir durumun en küçük ayrıntısını nasıl inceleme ihtiyacı duyduğunu biliyordu. Sörfçü, rahat bir adam vermeye çalışıyor olabilirdi ama adam her şeyi analiz eden ve aşırı analiz eden bir inşaat mühendisiydi. İşlerin peşini bırakacak biri değildi; en başta sorun olmayan problem büyük ve dramatik bir tartışmaya dönüşene kadar devam etmek zorundaydı. Başparmağında küçük bir kütikül parçası olan ve enfeksiyon kapıp zonklayana kadar ısırp çekmeye devam eden biri gibiydi. Onu kendi haline bıraksaydı kendi kendine düzelirdi. Ayrıldıklarından bu yana geçen yıllardan öğrendiğine göre, bir şeyleri kendi haline bırakmak ve kendiliğinden düzelmesini ummak her zaman çözümdü. Jason'ın bitmek bilmeyen iğnelemeleri ile Lizzie'nin kafasını kuma gömme konusundaki müthiş yeteneği arasında mutlu bir orta yol olmalıydı.

"Tatlı bir hikâye duymak istiyorsun," dedi Mari Demi'ye. "Onun ilk öpücüğüydü."

Mari konuştuğunda Lizzie şarabını yudumluyordu ve boğazına kaçmıştı. Brian onun sırtına vurdu. "İyi misin, bebeğim?"

Öksürdü ve sonra gözlerini eski en iyi arkadaşına doğru kocaman açtı.

"Ben iyiyim," diye mırıldandı ve gözlerini sildi.

"Bu çok tatlı!" Demi öyle dedi. "Çok değil mi, Jason?"

Jason kendi şarabından yudum aldı ve bardağın kenarından Lizzie'ye bakarak başını salladı.

"Nasıl bu? Daha önce çıktınız mı? Birbirinizden nefret ettiğinizi sanıyordum."

"Şişe çevirmece oynuyorlarmış ve şişe ikisinin üzerine düşmüş."

"Tanrım, Mariana. Bu gece eski hikâyelerle dolusun, değil ?" dedi Lizzie.

"Ne diyebilirim ki ... . Aşkını seviyorum," diye cıvıladı Mari.

"Ben de," dedi Demi ellerini birbirine kenetleyerek. "Bu şimdiye kadarki en iyi Insta hikayesi olurdu." Masanın ortasında duran telefonuna baktı ve Gus onu daha uzağa kaydırды.

"Aptalcaydı. Bir partideydi. Onuncu sınıfta," dedi Lizzie.

Brian, "Dokuzuncu," diye düzeltince kız dönüp ona baktı. O da Hatırladın mı? O zamana kadar okulun yarısını öpmüştü; bunun bir anlamı olmadığını biliyordu.

ona bir şey.

Jason şarap kadehini bitirdi ve şişeyi alıp yeniden doldurdu. "Gitmen gerekmiyor mu?" Lizzie telefonundaki saate baktı. "Sen zaten biraz geç oldu."

"ayrılacağım," dedi. "Tüm bu sohbetten gerçekten keyif alıyorum."

Ona biraz daha ters ters baktı. Neyse ki arkalarından gelen tanıdık bir sesle konuşmaları kesildi. "Bakın kim gelmiş!"

Brian

Jason bütün gece gözlerini Lizzie'den ayırmamıştı. Brian onun hâlâ kendisinden hoşlandığını fark edip etmediğini merak ediyordu. O da ondan hoşlanır mıydı? Ve sadece Bunu merak ediyor olması onu çıldırtıyordu. Umurunda olmamalıydı. Ne de olsa bunların hepsi sahteydi.

"Anne, baba, Maria, Ramon, siz burada ne yapıyorsunuz? Bu akşam yemeği için diğer otelde kalacağınızı sanıyorduk," dedi Gus.

"Akşam yemeğini burada yemeye karar verdik. Diğer otelde pek fazla seçenek yok," dedi kadınlardan biri.

"Anne, aramalıydın. Daha büyük bir masa alabilirdik," dedi Mari.

"Oh, sus. Sorun yok."

Mari herkesi tanıştırdı.

Maria Lizzie'ye, "Dün seni gördüğümde bir randevudan söz etmemiştin," dedi.

"Çalışması gerekiyordu, aklımdan çıkmış olmalı."

"Peki neden görüşmelerimiz sırasında bu genç adamdan haberim olmadı?" Maria sordu.

"Um .." Lizzie masadaki çatal bıçak takımını düzeltmeye ve bez peçeteyle oynamaya başladı. "Bu yeni ve uğursuzluk getirmek istemedim."

"Hep batıl inançların mı vardı?" Ramon sordu. "Bize söylemek uğursuzluk . Bu çok aptalca. Maria'nın siz kızların aşk hayatları hakkında her şeyi duymaya bayıldığını biliyorsun," dedi Ramon, ona ve Mari'ye bakarak.

"Peki bu uzak mesafe olayı nasıl işliyor? Sen mi onu ziyaret ediyorsun yoksa tam tersi mi?"

"Sorgulamayı bırak anne," dedi Mari, tam da garson masaya su bardaklarını doldurmak için yanlarından geçerken.

"Eğer gitmek istiyorsan, seni anlarım. Annem acımasız olabiliyor," diye fısıldadı Mari, Maria başka bir yere bakarken.

"Sanırım ben dışarı çıkacağım. Çok özür dilerim," diye fısıldadı Lizzie. Sandalyesini geriye iterek Brian'ı şaşırttı. "Bak, sağda bir masa var. Neden şu masayı kaydırıp sandalyelerimizi almıyorsunuz?" "Hayır, yapamayız," dedi Gus'ın babası.

"Hayır, değil. Brian'ın otelin diğer tarafında bir etkinliği var. Aslında çoktan geç kaldık."

Mari'nin annesi, "Zorla kabul ettirmekten nefret ediyoruz," dedi.

"Özür dilerim," diye tekrar fısıldadı Lizzie Mari'ye, o da anlayışla göz kırptı. İki yaşlı çiftte döndü. "Gerçekten, değil. Biz de zaten gitmek üzereydik."

"Onu Maria," dedi Ramon.

"Hayır. Hayır. Gerçekten, zaten gidecektik. Sonra görüşürüz, söz."

"Hepinizle tanıştığımıza memnun oldum," dedi Brian. "Akşamınızın tadını çıkarın."

Brian, Lizzie'nin planlarını değiştirmesine neyin neden bilmiyordu ama bunu memnuniyetle karşıladı. Onunla ne kadar çok zaman geçirirse, o kadar çok zaman geçirmek istiyordu. Kızın komik, düşünceli ve zeki olduğu ortaya çıkmıştı.

"Ne oldu? Benimle gelmene gerek yoktu. olacağım," dedi restorandan çıktıklarında.

"Biliyorum ama yabancılara yalan söylemek başka bir şey, Maria ve Ramon'a yalan söylemek başka bir şey. benim için ikinci bir anne gibiydi. Beni neredeyse Mari kadar sık FaceTime'lıyor. Bir akşam yemeği boyunca onun yanında oturup yüzüne karşı bizim hakkımızda yalan söyleyemezdim."

"Sana bu maskaralıkla ilgili bir sorum var," dedi. "Bunu Jason'kışkandırıp neyi kaçırdığını görmesini ve koşarak geri sağlamak için mi yapıyorsun yoksa senin sevgilin olmadığı ve onun da olmadığı için utandığından mı?"

Lizzie son derece rekabetçiydi ve Brian onun kendi randevusuna çıkarak eski sevgilisini geçmek istediğini düşünmüştü -başarılı bir randevu bunu bonus yapmıştı. Ama Jason'ın ona bakışına bakılırsa, adam onu geri istiyordu ve Brian bunun kendisine hissettirdiklerinden hoşlanıp hoşlanmadığından emin değildi. Tekrar bir araya gelmelerinin hiçbir parçası olmak istemiyordu.

"Fark eder mi?" diye sordu.

"Evet," diye kestirip attı.

Ona şaşkınlıkla baktı. "Sanırım ikisinden de biraz, ama daha çok ikincisi. Koşarak geri gelmesini istemiyorum, yine de kıskanırsa egosu için iyi olur. Pek de umurumda olmazdı."

"Ve eğer sana geri dönerse. Onu geri alır mıydın?"

"Kesinlikle hayır. Bir kez aldatan, her zaman . Neden sordun?" "Çünkü o seni geri istiyor."

Yürümeyi bıraktı ve ona döndü. "O değil. Demi'yle birlikte, güzel, kabarcıklı Demi. İçeri girdiğimizde resmen sevişiyorlardı."

"Bütün gece seni süzdü. Kız da onu beceriyordu; adam çok sıkılmış görünüyordu."

Kaşları çatıldı. Brian için bu kadar açık olduğu halde o gerçekten de fark etmemişti. İnsanlar -kadınlar ve erkekler- üzerinde nasıl bir etkisi olduğunu bilmiyordu. Odaya girip enerjiyi değiştiren insanlar vardı. Bu Lizzie'ydi, her zaman öyleydi. İnsanlar ona çekilirdi. Herhangi biriyle zorlama ya da yapmacık olmayan bir konuşma yapabilirdi.

Evet, güzeldi ama güzel olmasaydı bile odadaki en karizmatik ve dinamik kişi olurdu. Ve gülüşü...

bulaşıcı. Yüksek sesle ve ciddiyetle güldü. İçinin derinliklerinden geliyordu ve pek de hoş sayılmazdı. Dürüst ve açıktı. Evet, Jason Lisette Alonso'nun gücü karşısında büyülenmişti, tıpkı Brian Anderson gibi.

"Çılgınlığını dizginle, Anderson. Jason ilişkimizi didik didik ediyor, çıktığımız süre boyunca neden şişe çevirmece oyunundan bahsetmediğimi merak ediyordu. Hatta çıktığımız süre boyunca senden neden hiç bahsetmediğimi bile merak ediyordu," dedi. "Her neyse, burası senin şeyinin olduğu mi?" İnsanların ellerinde içkilerle uzandıkları bir salonu işaret etti.

"Evet."

"Ne bekleyebilirim? Burada kimler olacak? Bilmem gereken bir şey var mı?"

"Sadece sektörden insanlar. Yayın yöneticileri, muhtemelen bazı yardımcı oyuncular, stüdyo yöneticileri. Stüdyo ile film anlaşmaları olan başka yazarlar da olabilir. Muhtemelen kendi kitapları hakkında konuşacaklar, bu yüzden eğer okuduysanız bonus verin."

"Tamam. Hadi şu işi yapalım." Onun elini tuttu ve birlikte içeri girdiler.

Beklendiği gibi, tanınmış yazarlar, Latin Amerikalı büyük bir aktris, bir yönetmen, Brian'ın filminin çekimleri sırasında tanıştığı bazı oyuncular ve tanımadığı başka insanlar da vardı. Brian onları bara götürdü ve kendisine bir bira, Lizzie'ye de bir merlot ısmarladı.

Birisi kazara ona çarptı ve Lizzie beş dakika içinde kadının yirmiden fazla başarılı romanı olan bir aşk romanı yazarı olduğunu ve şu anda çok popüler bir dizinin ikinci sezonunu çektiğini öğrendi.

yakınlarda. O da takma adla yazıyordu, şu anda Londra'da, görünüşe göre Lizzie'nin dairesinden üç blok ötede yaşıyordu, üç çocuğu ve eski bir kocası vardı ve kitap turlarına çıkmayı seviyordu. Lizzie arkasına bakmadan önce aptalca bir şey üzerine kıkırdadılar. "Brian, Susana'yla tanıştın mı?"

"Resmi olarak değil, hayır. Ama romanlarınıza aşinayım," dedi elini uzatarak. Bir aşk romanı okuyucusu değildi ama Susana Grey'i tanımaması için bir kayanın altında yaşıyor olması gerekirdi.

"Susana, bu benim nişanlım, Brian Anderson."

"Ön kapıyı kapat! Çocuklarım sana kafayı takmış. Bu yüzden buradayım. Sonunda, yakalanması zor B. Anderson ete kemiğe büründü," dedi Susana. "Tüm başarılarınız için tebrikler." "Teşekkür .

Bu işlerde biraz yeniyim."

"Çok bunaltıcı olabiliyor ama sektördeki diğer insanları tanımaya başladığınızda bir aile gibi de hissedebiliyorsunuz."

Susana telefonunu çıkardı. "İnsanların bunu yapmasından nefret ediyorum ama çocuklarıma gönderebilmem için bir selfie çekmemizin sakıncası var mı?"

"Elbette," dedi ve içkisini yere bıraktı.

"Senin yerine ben alabilirim," diye teklif etti Lizzie. "Peki o senin mi?" Susana sordu.

"Umarım öyledir Susana," dedi ve Lizzie Gağkıklıkla onlara baktı. Yüzü biraz kızardı çünkü şu anda o kadar da sahte hissetmiyordu.

"Susie,' lütfen, Lizzie'ye söylediğim gibi." Evet, Susana Grey artık Lizzie'yle takma isim bazında konuşuyordu. Sadece on dakika sürmüştü. Daha ilk içkilerini bile bitirmemişlerdi.

Gecenin sonunda Lizzie salondaki herkesle tek tek tanışmıştı. Etkinlikte sadece yirmi beş kişi vardı ama Brian'ın iki ya da daha fazla kişiyle konuşmasına imkân yoktu.

Orada yalnız olsaydı üç olurdu. Oyuncuların, yapımcıların ve tabii ki yönetmenin çoğunu tanıyordu ama onlarla belki on kelime konuşmuştu

Bugünden önce. Öte yandan, oradaki çoğu kişiyle numaralarını ve sosyal medya adreslerini paylaştı.

Menajeri Louise de onunla birlikte gelseydi bile yanında Lizzie varken geçirdiği gecenin yarısı kadar bile başarılı olamazdı. Louise sektördeki insanların çoğunu tanıyor olabilirdi ve kesinlikle tanıştırma yapabilirdi, bu da Brian'ın üzerindeki havadan sudan konuşma yükünün çoğunu alıyordu ama aynı zamanda biraz soğuk da olabiliyordu. Lizzie, sonunda kesinlikle arkadaş olacak tanıdıklar edindi. Hatta Brian, Lizzie'nin Susie ile gelecek ay Londra'da öğle yemeği yiyeceğim.

"Harikasin," dedi, dışarı çıktıklarında elini elinin içine alarak. "Yani, Alberto Allende ile selfie çektiniz. Kırktan fazla kitap yazdı. romanlar."

"Konuşmaktan başka bir şey yapmadım."

"Bunu herkes yapamaz, biliyorsun. Ben aradaki buzları nasıl eriteceğimi bile bilemezdim ama sen herkesle garip ya da zorlama hissettirmeden konuştun."

"Ünlü bir yazar olsun ya da olmasın, ne kadar süslü bir iş olursa olsun, bu yine de bir iş. Onların da bizler gibi şikâyetleri olacağını düşündüm ve ortak bir zemin bulduğunuzda, bir iletişim hattı açmak gerçekten o kadar da zor değil. Satış ve teslim tarihleri, ürünlerimiz farklı olsa bile birbirimizi anlayabiliyoruz. Ortak bir zemin bulmak en iyi buz kırıcıdır."

"Bu bir hediye."

"Senden bir iltifat . . . bu bir ilk."

"Yalancı." Tatil köyünde el ele yavaşça dolaşırlarken daha da yaklaştı. "Bugün mükemmel göğüslerine iltifat ettiğime yüzde yüz eminim, sikimin amina saygı gösterdiğinden ve seni öptüğümünden eminim-"

Telaşlanan kadın eliyle adamın ağzını kapattı. "Tamam, Mr. Söz ustası. Tanrım."

"Ahhh . . . Sanırım edepsiz konuşmalar senin konuşma yeteneğinin bittiği yer." "Görünüşe göre," dedi ve yanaklarına eliyle dokunduğunu fark etti.

Elinin tersiyle. "Burası birdenbire çok sıcak oldu."

Kıkırdadı.

"'Wild card' ne demek? Kitaplarınızı bu şekilde imzaladığınızı gördüm, sonra Susana da söyledi."

Aptalca bir nedenden ötürü bunu yüksek sesle söylemek savunmasız hissettirdi. "Nişanlının kitabını okusaydın bilirdin."

"Hadi, anlat bana."

"Mari'nin bahsettiği şu ilk öpücük meselesi hakkında konuşmayı tercih ederim. O sıralarda bir çocukla çıktığını çok iyi hatırlıyorum."

"Roger Gonzalez. Diş telleri vardı ve beni öpmek istedi ama dudaklarımın ve dilimin etrafındaki o metal tellerden çok korkuyordum."

"Zavallı Roger. İlk öpücüğün olduğum için onur duyuyorum," dedi bir elini göğsüne koyarak.

"Ukalalık yapma. Herkes senin kadar cinsel olarak aktif . O kara kara düşünen gizemli oyunun tüm kızlar üzerinde işe yaradı."

"İnanın bana, cinsel olarak aktif değildim. Hem de . Kuluçka olayı da bir oyun değildi." Lafi uzatmak istemiyordu ama gerçek şuydu ki sefil, üzgün ve yalnız. Lisette Alonso'yu öpmek o yılın en önemli olayı olmuştu. "Casa Anderson'da işler pek heyecanlı değildi. Sana bir sır vereceğim, böylece takıntı yapmayı bırakabilirsin. Sen benim de ilk öpücüğümdün."

Lizzie

Vay canına. Bunun tahmin etmemişti. Son birkaç gündeki pek çok şey gibi, komşusunu da sandığı kadar iyi tanımiyordu. Onun hakkında düşündüklerinin çoğunun gerçeğe değil varsayımlarına dayandığına inanmaya başlamıştı.

"Hiçbir şeyi takıntı haline getirmiyorum. O yüz yıl önceydi."

"Takıntılısın çünkü tanıdığım en rekabetçi insansın ve önce başkasını öperek seni geçtiğim düşüncesinden nefret ediyorsun. Neredeyse yirmi yıl geçmesine rağmen gülünç bir şekilde rahatladın. yıl."

O çok haklıydı. Bunu kimseye itiraf etmezdi. Asla.

"O yılın başlarında Cindy Mancini ile birlikte değil miydin? Peki ya Lisa bilmem ne?"

"Hayır. Onlar birinin uydurduğu söylentilerdi."

İlginç.

Villalarına ulaştılar ve adam kapıyı açtı. Kadın içeri girdi ve adam doğruca buzdolabına gidip her biri için birer bira çıkardı. Lizzie, Jason'la bir akşam yemeğine oturmayı, kafasında bir delik olmasını istediğinden daha fazla istememişti. Ama Brian'ın orada olması işleri kolaylaştırmıştı. Aslında,

Bir Jason'ın orada olduğunu neredeyse unutmuştu. Gece beklediğinden daha iyi geçmişti.

"Menajerimin gönderdiği güzel bir şişe şarap var. Pinot Noir; onun yerine bir bardak ister misin?"

"Belki biradan sonra," dedi ve ayakkabılarını bir köşeye fırlatıp kanepeye uzandı. Adam bir bardak getirdi ve yanına oturdu. Kadın ayaklarını altına sıkıştırdı ve adam bir ayağını yukarı doğru bükerek yüz yüze gelecek şekilde yer değiştirdi. "Daha fazlasını bilmek istiyorum. Sanırım senin hakkında sandığım kadar çok şey bilmiyordum."

"Aynen," dedi.

"Tamam, anlat bakalım: Büyükannen ve büyükbabanla yaşamak nasıldı? Boston'dan Miami'ye taşınmak? Yeni okul, yeni arkadaşlar?"

"Nasıl oldu da hala kelimeler tükenmedi?"

Güldü ve şakacı bir şekilde onun omzunu itti. "Neden dolabıma kertenkele koydun? Bu senin için bile berbat bir şeydi."

"Kertenkelelerden nefret ettiğin için ve bütün kış tatilini o matematik sınavına çalışarak geçirdiğim için ve A alan tek kişi sen olduğun için ve senin bu kadar yüksek puan alman herkesin eğrisini mahvettiği için. Sadece birkaç kertenkele aldığın için . Sınıf seni okulun yanındaki kanala atmak istedi."

"Har-har."

"Hayır, ben ciddiym. Birkaç çocuğun senin hakkında ve yüzme bilip bilmediğin hakkında konuştuklarına kulak misafiri oldum. Seni o iğrenç kanala iteceklerdi, ben de kertenkele olayını kabul etmelerini sağladım.

Neyse, rica ederim." "Yani kertenkeleleri koyarak bana iyilik yaptığını söylemeye çalışıyorsun,

ki bunlar benim en çok şeylerdir, dolabımın içine." "O kanal iğrenç, yani evet."

Gözlerini devirdi. "Bu çok aptalca bir hareketti Anderson."

"Görüyorum ki 'Anderson'a geri dönmüşüz. Şahsen ben 'snookums'u tercih ederdim," dedi şakacı bir şekilde. "Bu arada bu yüzden iki gün uzaklaştırma aldım.

Görünüşe göre yönetim dolaplardaki kertenkelelerden hoşlanmıyormuş. Bu yüzden sınavdan A alamadığım gibi, büyükannem ve büyükbabamla da başım belaya girdi." Brian'ın yüzünde neredeyse pişmanlık gibi mesafeli bir ifade vardı ve o da burnunu sokup sokmaması gerektiğinden emin değildi. Bu ona düşmezdi.

Nazikçe sordu, daha doğrusu daha önce söylediği bir şey hakkında yorum yaptı ve bunu genişleteceğini umdu. "Büyükannen ve büyükbabanın senin yazar olmanı kabul etmeyeceğini söylemiştin ve şimdi sanki notlar ve iyi olmak

onlar için çok önemliydi. Ama ben yıllarca sizin yanınızda yaşadım ve onlar hakkında hiç böyle bir izlenim edinmedim. Hatta üniversitede birkaç kez onlarla pazar yemeği yedim. Sizinle gurur duymaktan başka bir şey yapmadılar. Ve katı olduklarını da sanmıyorum. Annem gibi değillerdi."

Brian birasından büyük bir yudum aldı ve kızın saçlarına uzanıp parmaklarının arasında döndürdü. "Notlar ailem için çok önemliydi. Eğer hayatta olsalardı, okulda başarılı olamadığım için çok katı davranır ve hayal kırıklığına uğrarlardı. Bu gerçeği biliyordum. Ama bundan da öte, yaşlı büyükanne ve büyükbabamın birdenbire büyütecekleri bir çocukları olmuştu. Onların çocuk yetiştirme zamanları gelip geçmişti ve şimdi ben vardım. Sorun çıkarmadığımdan emin olmak istiyordum. Olabileceğim en iyi çocuk olmak istiyordum. Yapmak istediğim son şey onlara yük olmaktı. Hayatlarını daha da zorlaştırmak istemedim. İyi notlar, iyi davranışlar, bir burs ve onların yakasından düşmek. Aklımda, olması gereken buydu. olur."

Lizzie, dalgın dalgın parmaklarını saçlarına dolayan adamın gözlerini izledi. Belli ki geçmişinden, özellikle de büyükanne ve büyükbabasından bahsetmekten hoşlanmıyordu. Keşke onlarla olan ilişkisini zamanlar bilseydi; bu onu tamamen farklı görmesine neden olurdu. Şimdi, bir yetişkin olarak, her şey anlamlıydı. Birden onun bir çocuk olduğunu düşündüğü için kendini kötü hissetti.

O zamanlar büyükannesi ve büyükbabası için mükemmel olmak için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışan asi bir pislikti. "Özür dilerim Brian. Büyürken sana çok kötü bir el dağıtıldı ve ben daha çok arkadaş, daha az rakip olmalıydım."

Omuz silkti. "Sen daha çocuktun. Nereden bilebilirdin ki? Ayrıca, muhtemelen senin de kendi işlerin vardı. Annen sürekli çalışıyordu."

"Gerçi benim büyükannem vardı. O en iyisiydi."

"Annen gibi o da harikaydı." "Büyükanne ve büyükbaban da öyleydi, Brian."

Tekrar omuz silkti. "Öyleydiler. Bir çocukla uğraşmak kolay değildi, eminim." "Ve kızlarını kaybettiler, tıpkı senin anneni kaybettiğin gibi."

"Evet, biliyorum. Bazı insanların durumu daha kötü, şikayet etmemeliyim. En azından benim vardı."

Lizzie başıyla onayladı ve sonra esnedi.

"Seni sıkıttığım için özür dilerim," dedi, birasını içerken bir kaşı alınının üzerine kalkıktı.

Kıkırdadı, eğildi ve onu şakacı bir şekilde itti. "Kapa çeneni. Yoruldum artık. Sıkılmadım."

"Yatak?" diye sordu.

"Yatak," diye onayladı. Ama bugün çok fazla seks yaptıkları için hangi yatağa gideceğinden emin değildi.

kalktı, kollarını kaldırdı ve bir esnemeyle daha gerindi. Lanet olsun..Sadece uyumak için bile olsa onu yatağında istiyordu. Onu yukarı çekmek için elini aşağı uzattı. Bu tatlı bir jestti, neredeyse bir zeytin dalı gibiydi. Birbirlerine karşı besledikleri tüm hoşnutsuzluklar bu konuşmayla birlikte yok oldu. Onun elini tuttu ve ayağa kalktı. Yumuşaklık, seksilik ve kendine güven, işte Lizzie buydu ve onu odasına götürdüğünde şaşırmamalıydı.

Kalbi garip bir girdap çizdi.

Sahte nişanlısıyla asla olmaması gereken bir şey.

Sekizinci Bölüm

Brian

Hemen uykuya dalmışlardı ve o da bunu sorun etmemiştir.

Ancak gecenin bir yarısında, karanlıkta Brian çenesinde ve boynunda dolaşan dudaklarla . Bu şimdiye kadar aldığı en iyi gece yarısı uyandırma çağrısıydı. Onu belinden kavradı ve üzerinde kaydırđ; ıslak kıvrımları onu yukarı iterken inlemesine neden oldu, o da aşağı kaydđ. Hiçbir şey söylemedi. Onun yüzünü bile göremiyordu ama üzerinde yavaşça dalgalandığını hissedebiliyordu. Ėkisi de doruğa ulağıp Lizzie göğsüne yığılana kadar onun küçük beline tutundu, Orada tekrar uykuya daldı.

Muhtemelen hayatının en güzel gecesi idi.

Şimdi sabah olmuştu ve adam yine bu kadını belinden sıkıca tutuyor, daha büyük bir yere taşındıktan sonra büyük kaşık gibi davranıyordu. Gece boyunca rahat bir pozisyon. Sarılmayı sevmezdi ya da ona öyle söylenmişti. Sık sık ısınır ve rahatsız olurdu. Uyku vakti geldiğinde, kelimenin tam anlamıyla uyumak isterdi. Ama bu iyi hissettiriyordu. Aslında çok iyi.

Kollarına doğru döndü ve şimdi yüz yüze gelmişlerdi. "Bugün en kötüsü olacak," dedi.

"Nedenmiş o, bebeğim?" Saçının bir telini kulağının arkasına sıkıştırdı. Sözcük dudaklarından döküldü. Geri sarmak ve söylemekten vazgeçmek istedi ama duygularıyla birlikte artık oradaydı.

Başını onun göğsüne yasladı. "Çok fazla aktivite var. Yayıncınızla öğle yemeğiniz var, yalnız gideceğinizi söylemişsiniz. Benim de bir

aşağı yukarı aynı anda manikür ve pedikür randevumuz var. Sonra bu akşam prova ve prova yemeğinden sonra büyük tanışma ve selamlaşma var. Boktan etkinliklerle dolu bir gün."

"Neyse ki hepsi aynı otelde. Seyahat programını dinlemekten bile yoruldum."

"Evet, benim için de öyle. Bu otel çok büyük ve kıyafet değiştirmemiz gerekiyor ve ... uzun ve yorucu bir gün olacak."

"Seçme şansınız olsaydı, bunun yerine ne yapardınız?" diye sordu.

"Hiçbir şey. Kesinlikle hiçbir şey. Yatakta uzanırdım, oda servisi alırdım, belki

Okuyun, belki plajın ve birkaç kokteylin tadını çıkarın."

"Evet," dedi sırt üstü dönüp da yanına alarak. "Aslında bu kulağa çok daha iyi geliyor."

"Her gün yazıyor musun?" diye sordu, yumuşak parmaklarıyla köprücük kemiğindeki dövmenin izini sürerek.

"Neredeyse her gün yazıyorum. Bir programa bağlı kalmaya çalışıyorum ama bu bir program gibi değil.

dokuzdan beşe durum. Teslim tarihime bağlı olarak bir kelime sayısı hedefi belirliyorum ve her gün bu hedefi tutturduğum sürece sorun yok."

"Ve bu ne kadar sürüyor, birkaç saat mi?"

"Duruma göre değişir. Bazen sahneyi gerçekten hissediyorum ve bir saat içinde kelime sayısını tamamliyorum. Bazen de kendimi sekiz saat boyunca bilgisayarımın başında otururken buluyorum ve ortaya hiçbir şey çıkmıyor ya da daha doğrusu çoğunlukla saçmalıklar çıkıyor."

"Peki ya eğlence için? Eğlenmek için ne yaparsınız?"

"Mobilya yapmayı seviyorum. Aslında bazılarını sattım. Bunu para kazanmak için yapmıyorum, sadece yapmaktan hoşlandığım bir şey. Büyükbabam bana nasıl öğretti. Ellerimi ve beynimi meşgul ediyor. Ayrıca yazar kurtulmak için de en iyi şey olduğunu fark ettim. Ortamı değiştirirsem, inşa ettiğim bir şeye gerçekten kendimi kaptırırsam, geri dönüp tekrar bilgisayarın başına oturduğumda kelimeler akmaya başlıyor."

"Bu harika. Aslında bazı çalışmalarınızı internette gördüm." "Doğru ya, beni Google'da arattın."

Şakacı bir şekilde onun göğsüne vurdu.

"Peki ya sen? Dunberry'de çalışıyorsun, değil mi?"

"Sanırım sen de beni Google'da arattın." Kaşı havaya kalktı. "Dunberry alışveriş merkezlerindeki büyük mağazaların çoğunun sahibi. Son birkaç yıldır tüm birleşme ve satın almalarından ben sorumluyum. Ben içeri girip

yeni bir mağaza satın aldığımızda her şeyin uyumlu bir şekilde birleştiğinden emin olur."

Son kelimeyi tırnak içinde söyledi.

"Her zaman böyle mi olur?"

Güldü. "Asla. Ama sanırım koca ağzım bu noktada işe yarıyor. Personelle konuşuyorum ve sorunun ne olduğunu anlıyorum. Genellikle endişeleri korkudan kaynaklanıyor. Çoğu insan işini kaybedeceğini düşünüyor ve ben de yeni personelin eski personele hoş geldin demesi için bir program geliştirdim. Beş yıl boyunca bu işi yaptıktan sonra, anahtarın iletişim olduğunu fark ettim. Eskiden

gelip bir dükkân satın alıyor ve bu konuda kimseyle konuşmuyordu. İnsanlar korkmuş ve kafaları karışmıştı. Aşırı iletişime inanmıyorum. İnsanlar nerede durduklarını bildiklerinde rahatlarlar, bu kötü bir haber olsa bile."

"Ve seni Londra'ya götürdü."

"Evet, Londra'nın her yerinde mağazalar satın alıyoruz."

"Ve Londra'da yaşamayı seviyorsunuz?"

"Özlüyorum ama Amerika'yı da özlüyorum. Bir birleşmenin sonuna geldik ve açıkçası bundan sonra ne yapacağımı bilmiyorum. Benden İtalya bölümünün başına geçmemi istediler ama tekrar taşınmak isteyip istemediğimi bilmiyorum. Yeniden yer değiştirme düşüncesi artık o kadar da heyecan verici değil."

"Peki bu ne zaman olacak?"

"Bu son geçişin sorunsuz olduğunu görmek için bir ya da iki ay gemide kalacağım ve sonra işim bitebilir," dedi göğüs kıllarının küçük bir kısmını parmaklarının arasında döndürdü.

"İtalyan teklifini kabul etmezsen ne olur?"

"Hayatımda ilk kez hiçbir fikrim yok."

"Lisette Alonso'nun bir planı olmadığından şüpheliyim."

"Gerçekten bilmiyorum. Bir danışmanlık şirketi kurmayı düşünüyorum."

O anda adamın telefonu çaldı ve kadın uzanıp komodinden aldı ve adama uzattı.

"Louise, nasıl hissediyorsun?" Brian menajerini selamladı. "Daha iyiyim. Daha iyiyim. Ama senin kadar iyi değil, öyle görünüyor."

Lizzie'yi nazıkçe yuvarladı ve sonra oturdu, vücudu sertleşti ve temsilcisini dinlerken çenesi sıkıldı. Lizzie onun tavrındaki değişikliği fark etmiş olmalıydı, çünkü o da oturdu ve battaniyeyi boynundan tuttu. Gözleri fal taşı gibi açılmış, onu sinirlendiren şeyin ne olduğunu bekliyordu.

"Açıklamak ister misin?" diye sordu, telefonu yatağın üzerine koydu ve hoparlör düğmesine bastı.

"B. Dünya çapında fenomen olan İstilacılar serisinin yazarı Anderson, işkadını Lisette Alonso ile gizli bir Meksika düğünüyle evlenmeye hazırlanıyor. Bu *Entertainment Weekly*'de. Bir diğeri, bu TMZ'den, 'Gizli düğün, gizli bebek, Gwinnie ve Zeth'in yaratıcısı B. Anderson, gizemli kadınla pompalı tüfek düğünü' diyor."

Brian başparmağı ve işaret parmağıyla burnunu sıktı ve Lizzie tekrar yastığın üzerine çöktü. "Kahretsin," diye fısıldadı.

"Seni üç gün yalnız bırakıyorum ..."

"değil, biz nişanlı değiliz. Hatta çıkmıyoruz bile. Sen burada olamadığın için bana yardım eden eski bir arkadaşım."

"Her hikayede her zaman bir gerçek payı vardır, Bri. Bunu biliyorsun." "Bunda değil, Louise. Bunda değil."

"Bu anlatıyı nasıl değiştirebileceğinizi bilmiyorum, korkunç olduğundan değil. Kitap satışlarınız *New York Times*'ın en çok satanlar listesinde yeniden ilk ona yükseldi."

"Merak etme, bu işi halledeceğiz," dedi Brian, yüzünü yastığın altına sokmuş olan kadına bakarak yastığı üzerinden alıp yere attı.

"Meşhur son sözler," dedi Louise. "Dikkat, Violet üç saat önce Cancún'a indi. Bu haber onu hiç mutlu etmeyecek."

"Violet'in ne düşündüğü umurumda bile değil."

"Bunu konuşmuştuk, Bri. Ona karşı çok agresif olamazsın. Seriyi bırakıp gider. Bu ilk film başarısız olursa stüdyo sonraki iki filmi çekmez. Senin için milyonlar tehlikede. Onunla yatmak zorunda değilsin ama en azından onu şımartmalısın."

Lizzie'nin gözleri kısıldı.

"Öyle bir şey olmayacak."

"Eğer bu batırırsan kariyerine olacak olan . Bunu sevgiyle söylüyorum, Bri. Dikkatli ol," dedi ve telefonu kapattı.

Lizzie alaycı bir tavırla, "Louise harika görünüyor," dedi.

"Hepsini boş ver; hadi kalkalım ve dünyanın en uzun günü için hazırlanalım." Kendi telefonuna uzandı. "Bizi Google'da arayayım mı?"

Telefonunu elinden aldı ve başını salladı. "Muhtemelen hayır.

Her neyse, bu noktada yapabileceğimiz pek bir şey yok. Bunu edelim ve sonra da bir ayrılık sahnesi falan hazırlarız."

"Bu işler asla yürümez, biliyor musun? Hiç romantik komedi filmi izlemedin mi?"

Güldü ve sonra kollarını yüzünün iki yanına koyarak onun üzerine yuvarlandı. "Dramatik ayrılık sahnesinden önce her zaman bir seks montajı vardır. Ben seks montajına oy veriyorum." Göz kırptı. "Artı, bir ayrılık sahnesi olmayacak.

dramatik bir ayrılık çünkü sen ve ben asla birbirimize karşı bir şeyler hissetmeyeceğiz, değil mi?" Ve o daha cevap veremeden, adamın dudakları onunkilerin üzerindeydi.

Lizzie saçını kurutmayı bitirirken Brian anahtar kartını ve cüzdanını aldı.

"Saat üçte burada görüşür müyüz?" diye sordu banyo kapısından.

Fön makinesini kapattı ve önündeki aynadan ona baktı. "Evet. Öğle yemeğinde iyi şanslar."

Bunu neden yaptığından emin değildi ama başının tepesine bir öpücük kondurdu ve gitti. Duygularını yakalamak istediği son şeydi ama Lisette Alonso onun kalbine girmeye çalışıyordu. Restorana giderken, imza ve selfie isteyen birkaç hayranının yanından geçti. Birkaç tebrik de vardı ve o da gülümseyip el salladı.

Et önündeki hostese ismini verdi. "Evet, partiniz sizi bekliyor. Tam şurada."

Onu, daha önce zaman zaman konuşmuş olmasına rağmen şahsen tanımadığı dört yöneticinin bulunduğu bir masaya götürdüler. O masaya ulaştığında ayağa kalktılar ve kendilerini tanıttılar. James Crandon, Olivia McDougall, Chris Patrick ve Jose Mendez.

"Tebrik ederim!" Jose haykırdı. "Oh ... uh ... evet.

Teşekkürler."

"Bayan Alonso nerede?" Olivia, onu kitap satışları için değil, sözde nişan için tebrik ettiklerini belli ederek sordu.

Brian, "Aslında aynı yerde bir düğünü var ve bugün bazı düğün öncesi hazırlıkları var," diye cevap verdi.

"Ne tesadüf değil mi?" dedi Olivia.

Aslında bu bir tesadüftü. Maskaralığı daha da sahte hale getiren bir tesadüf. Ama artık bundan kaçış yoktu. Keşke bunu daha önce konuşmuş olsalardı, böylece sorulara hazırlıklı olurdu.

Boğazını temizledi. "Londra'da yaşıyor ve her iki etkinliğin de aynı tesiste olduğunu öğrendiğimizde şaşkına döndük. Birlikte seyahat edebildiğimiz pek sık olmuyor."

Yemeğin geri kalanı çoğunlukla kitapla ilgiliydi, Tanrı'ya şükür. Ama sonra konu Gwinnie ve Zeth'e doğru dönmeye başladı. Neredeyse enerjilerini tekrar Lizzie'ye odaklamalarını dileyecekti.

"Gwinnie ve Zeth hikâyesi üzerine hiç düşündün mü?" James söyledi.

Jose, "Bazı testler yaptık ve okuyucularınızın beklemekten sıkılmaya başladığını düşünüyoruz" diye ekledi.

"Bunu düşündüm, evet," dedi. "Sadece henüz zamanı gelmedi."

"Aynı fikirde değiliz," dedi Olivia sahte olduğu kadar belli olan bir gülümsemeyle, Brian'ın kalkıp gitme isteği uyandırdı.

"Bu benim kitabım ve henüz doğru zaman olduğunu düşünmüyorum."

"Hayranlar sonsuza kadar burada kalmayacak. Biz sadece sizin hak ettiğiniz yıldız olmanızı istiyoruz."

"bakmayın ama kitaplarım çok çok iyi satıyor."

"Evet ve şimdi stüdyonun tüm seriyi satın alması için filmin başarılı olması gerekiyor. Kitabı yayınlamanın *tam* zamanı. Kitap, sadece başka bir kitap değil... şimdiye kadarki en iyisi ve bu da iki ana karakteriniz anlamına geliyor.

karakterlerin ihtiyacı vardır. İnsanlar aşkı ve seksi severler. Eğer bu yeni kitap tutarsa hem filmin hem de arka listenizin sesi daha çok duyulacaktır."

Brian bir parça kuşkonmazı deldi ve ağzına götürerek yavaşça çiğnedi. Anlatılmak isteneni anlıyordu ve tamamen karşı , sadece karakterler için doğru zaman olduğundan emin değildi.

"Bunu dikkate alacağım," dedi sonunda, bu da onları yatıştırmış görünüyordu. En azından şimdilik.

Brian onu gördüğünde restorandan çıkıyordu. Eğer kurnazlık yaptığını sanıyorsa, çıldırmış olmalıydı. Kadın bir trençkot giymiş ve sanki Violet Gram'dan başka biri olabilirmiş gibi çok belirgin kırmızı bir peruk takmıştı.

"İşte buradasın," dedi ona doğru yaklaşarak, elleri göğsündeydi. "Ben de ne zaman karşılaşacağımızı merak ediyordum."

Brian bir adım geri attı. O

bir adım öne çıktı.

"Violet, insanlar izliyor. Sen evlisin."

Ellerini iki yanına indirdi. "Villa 4e. Benimle orada buluş."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Düşünmene gerek yok, sevgilim. Sadece benimle orada buluş." "Violet . . ."

"Sadece karakterle ilgili birkaç şeyi tartışmam gerekiyor, hepsi bu. İkinci filmin senaryosunu gördüm ve bazı şeyler mantıklı gelmiyor." Göz kırptı ve uzaklaştı.

Aklından neler geçiyordu. Aklında daha çok Lizzie vardı; aralarında gerçek bir ilişki falan yoktu ve ona herhangi bir açıklama borcu da yoktu ama yine de Violet'in film ya da herhangi bir karakter hakkında konuşmakla hiç ilgilenmediğini bile bile onunla villasında buluşmak yanlış geliyordu. Bu düşünceyle doğruca odasına gitti ve Violet'in genel olarak kötü bir fikir olduğuna karar verdi.

Lizzie

Lizzie ve Mari ayaklarını ılık suda Demi ve anneler başka bir odada kaşlarına ağda yaptırıyorlardı.

"Sonunda seni tamamen kendime alabiliyorum," diye fısıldadı Mari.

"Brian'la aranızda gerçekten oluyor?"

"Ne demek istiyorsun? Sana hikayeyi anlattım."

"Evet, bana hikayeyi anlattın ama dün akşam yemekte gördüklerim Bana anlattığın sahte saçmalıklarla uyuşuyor. Kızım, bu bana hiç de sahte gelmedi."

"Lütfen. Tabii ki öyleydi," dedi . "Gus biliyor mu?"

"Neyi biliyorsun? Brian'la çıktığını mı? Evet, biliyor. Kendi gözleriyle gördü."

"Hayır! olduğunu."

"Bundan bahsetmedim çünkü öyle olduğunu düşünmüyorum. Barda seninle, bizimle ilgilenme şekli gibi gelmedi. O zaman dün gece kesinlikle gerçektir. Sana söylüyorum, senden hoşlanıyor. Hem de çok. Ve eğer dürüst olursak, sen de ona karşı öylesin."

"Ojeyi mi kokluyordun?"

"İkinizi de izliyordum ve kızım, Jason da öyleydi. Dikkatini ona yöneltmedin bile. Brian'a doğru eğilip duruyordun, bu arada bu Jason'ı çıldırtıyordu, ama konudan sapıyorum... eğilip el ele tutuşuyordunuz. Gerçekten çok tatlıydı."

Lizzie gözlerini kapadı ve nefes verdi.

"Bana söylemediğin şey ne?" Mari sordu.

"Birlikte yattık," diye fısıldadı. "Ama bu hiçbir şey ifade etmiyor," diye ekledi hemen.

"Bu her şey demek," dedi Mari. "Neden rol yapmak zorunda olduğunu anlamıyorum. Belki bu şekilde başladı ama bu şekilde bitmek zorunda değil."

"Ben Londra'da yaşıyorum, o Boston'da."

"Bu sadece bir bahane ve sen de bunu biliyorsun. Londra'yı sevmiyorsun ve bana ayrılmak istediğini söylüyorsun."

Lizzie biraz fazla yüksek sesle, "Ben Brian Anderson," diye fısıldadı.

"Evet, aynen öyle. Küçüklüğümüzden beri yarı aşık olduğun çocuk."

Lizzie başını salladı. Onunla birlikte olmak çok iyi, çok doğru hissettiriyordu ama sadece birkaç gün geçmişti.

"Bilmiyorum, Mari."

"Tek , bu konuyu . Her şey Pazar günü bitmek zorunda değil."

"Hey! Siz ikiniz ne hakkında sohbet ediyorsunuz?" Demi şarkı söyleyerek yanlarındaki sandalyeye doğru ilerledi ve anneleri de onu takip etti.

"Pek bir şey yok, sadece balayını merak ediyorum," dedi Lizzie, bunun odağı kendisinden Mari'ye çevireceğini biliyordu.

Sonraki bir saat boyunca orada oturup kadınların sohbetini dinliyormuş gibi yaptı ama aslında Brian'ın Pazar gününden sonra hayatında olma olasılığını düşünüyordu.

"İyi olduğuna emin misin? Spadan döndüğünden beri kapalı duruyorsun," dedi Brian odasından. Beline bir havlu sarmıştı.

Saçları duştan çıktığı için hâlâ ıslaktı. Gözlüklerini takmamıştı ve konuşurken gözlerini biraz kısıyordu.

"Onlar olmadan ne kadar kötü görüyorsun?" diye sordu.

"Gözlüklerim olmadan mı? Oldukça kötü. Şu anda bulanık bir leke gibisin ama seni mutfağı temizlerken görüyorum ve temizlikçi daha önce buradaydı ve gitti.

Odalar tertemiz, demek ki bir şeylerden endişeleniyorsun. Bunu görmek için gözlüğe gerek yok."

"Gözlüklerle çok seksi görünüyorsun," dedi.

"Ve şimdi de saptırıyorsun." Öne doğru uzandı ve onu kendine çekti. "Neler oluyor? Konuş benimle."

"Bir şey olduğu yok. Ben iyiyim. Bu akşamki buluşma ve karşılama hakkında konuşalım. Ne bekleyebilirim?"

"Muhtemelen bir masayla sahneye çıkacağım ve insanlar kitaplarını imzalatmak ve fotoğraf çekirmek için sıraya . Ancak ondan sonra soru-cevap bölümü var ki ben bundan korkuyorum. Sahnede tek başıma bir mikrofon ve bir oda dolusu insanla olacağım. Üç yüzden fazla kişi bekliyorlar." Bunu söylerken yüzündeki endişeyi gördü. Bu küçük bir sıkıntı değildi. Bu onun için büyük bir çileydi.

"Sahne korkusu berbat bir şey. Parmaklarımı şıklatarak üstesinden gelmenize yardımcı .

Ancak ve üniversitede konuşma ve münazara kulübünde yer almış biri olarak size ipuçları verebilirim."

"Dur tahmin edeyim, seyirciyi çıplak hayal et." Hâlâ üzerinde sadece havlusu vardı. Gözleri dalgınca onun çıplak gövdesinde dolaştı. Tabii ki fark etti.

Gözlerini devirdi. "Yani, yardımcı olur ama hayır. Önemli olan malzemeni tanımak. Eğer malzemeni iyi biliyorsan korkacak bir şey yok ve şanslısın ki yıldız sensin; senin kitabın ve bilimkurgu olduğu için bilmediğin şeyleri uydurabilirsin."

"Ugh . . ."

Yardımcı olacağını düşündüğü bir fikri vardı ama bunun uygulanabilir olup olmadığını görene kadar ona söylemek istemiyordu.

"Birkaç e-postaya cevap vermem gerekiyor," dedi.

"Şimdi mi?" diye sordu, konunun aniden değişmesine şaşırarak.

"Evet." Dönüp odasına gitti ve kapıyı kapattı. Resepsiyonu aradı ve Pablo'nun numarasını istedi.

"Buenos tardes, Pablo," dedi. "Bu Lizzie." "İyi günler, Senyorita Lizzie."

"Arıyorum çünkü bir konuda yardıma ihtiyacım var ve sanırım sen yardımcı olabilirsin," diye fısıldadı.

"Elbette, ne olursa," dedi.

"Bunu bilmiyor olabilirsiniz ama Brian'ın biraz sahne korkusu var ve bu gece onun için büyük bir gece. Bence onu biraz daha rahatlatmanın bir yolu, sahnenin ortasına mikrofon koymak yerine, mikrofonun arkasındaki bir masaya oturması ve belki ben de onunla birlikte oturabilirim, belki yayıncısı da oturabilir. Masaya biraz su ve atıştırma malzemeleri koyabilirsiniz. Ne bileyim işte. Daha az resmi bir şey."

"Her şeyi hazırlayan ekiple konuşabilirim. Bu bir sorun değil," dedi İspanyolca olarak.

"Muchas gracias, Pablo."

"Benim için bir zevk, senyorita"

Bu konuda kendini daha iyi hissediyordu. Bu işleri kolaylaştıracaktı.

William'dan gelen birkaç cevapsız e-posta vardı. Günün büyük bir kısmını e-postalarını kontrol etmeden geçirmişti, bu onun için alışılmadık bir durumdu. Onları hızlıca okudu ve cevapladı. Sosyal medyada etiketlendiği bildirimler de vardı. Onları görmezden gelmeye çalıştı ama bu çok zordu. Paylaşımların çoğu Brian'la neden nişanlandıklarına dair spekülasyonlardı. Lizzie kimdi, B. Anderson'ı yakalayan kadın? Tabii ki bu, sosyal medyada bir tavşan deliğine yol açtı ve Brian'ın bir fotoğrafta etiketlendiğini fark etti: "B. Anderson ve Violet Gram, Brian'ın başka biriyle nişanlandığı söylentilerinin ortasında, uzlaşmacı bir pozisyonda birlikte görüldüler. kadın."

Brian'ın bugün erken saatlerde, kendini gizlemeye çalışan Violet'e benzeyen bir kadınla çekilmiş bir fotoğrafıydı. Kadının elleri adamın göğsündeydi ve oldukça samimi görünüyorlardı. Neden ona bundan bahsetmemişti? Normalde sormazdı çünkü bir kez aldatan ...

Ama Violet'in ne kadar ısrarcı olduğunu ve onu ne kadar istemediğini söylediği için hemen bir sonuca varmak istemedi.

Yatak odasının kapısını çaldı. "Neden kilitli? İyi olduğuna emin misin?"

Ayağa kalktı ve kapının kilidini açtı. "Her şey ."

Şimdi gözlüklerini takıyordu. Kız daha ne anlamadan, adam onu kaldırıp omzuna attı, sonra da yatağına bırakıp üzerine çıktı.

"Çok kötü bir yalancısın," dedi eğilip boynunu öperek. "Anlat bana."

Tereddüt etti, öpücüklerin tadını çıkarıyordu; elleri onun elleri tarafından tutuluyordu ve ona dokunmayı çok istiyordu.

"Bugün Violet'i gördüğünü neden bana söylemedin?"

Omuz silkti. "Önemli bir şey değildi ve fazla istemedim." "Ben öyle bir şey yapmazdım."

Gözlerini kısmıştı.

"Peki, tamam. Belki yapardım ama şu anda aşırı tepki vermiyorum. Sana gerçekten soruyorum. Seni görmezden gelmiyorum, eşyalarımı topluyorum ve seninle bir daha asla konuşmuyorum. Soruyorum. Bana söylemeliydin. İnternetteki bir resimden hoşuma gitmedi."

"Bana bir söz ver." "Neymiş o?"

"Herhangi bir nedenle bana kızarsan, benimle konuşacaksın. Bütün bunlar fame BS benim için yeni ama şu ana kadar, tüm gerçekleri öğrenmeden ve yayınladıkları tüm saçmalıkları sevmiyorum. Fotoğrafın ya da makalenin içeriğini anlamadan yanlış bir sonuca varmanın ne kadar kolay olduğunu görebiliyorum.

Ayrıca eski sevgilim beni terk ettiğinde çok fazla açıklama yapmadı. Keşke daha fazla cevap için baskı yapsaydım."

"Yani seninle konuşmamı mı istiyorsun? Pek konuşkan biri olmadığımı biliyorsun." "Har-har," dedi.

"Aramızda gerçekten bir gün daha var. Benim ne düşündüğümü neden bu kadar önemseydiğini anlamıyorum," dedi.

". Violet onunla odasında buluşmamı istedi. Ben de gitmedim. Sadece rol yapıyor olsak bile bunu sana yapmanın doğru olmadığını düşündüm."

Gerçeği söyleme sırası ondaydı. "Bilmiyorum. Belki de Pazar günü bitmesi . Yani, her iki şekilde de iyi ama eğer istemediysen

Son ... .. seks iyi yani ..." Adam

onun boynuna doğru

kıkırdadı.

"Bunu itiraf etmek senin için çok zor oldu, biliyorum."

"Bu bir itiraf değil. Sadece bir fikir gibi. Her önemli bir şey değil."

"Hoşuma gitti." Bu kez boynunu daha sıkı öptü ve biraz ısırıldı. "I senin gibi."

Bu tam olarak evet demek değildi ama kabul etti. Ancak şunu eklemişti: "Ben bir ilişki yaşayamam. Sen romantizmi hak ediyorsun ve ben romantik değilim. Önceki tüm kız arkadaşlarım romantizm konusunda berbat olduğumu açıkça belirttiler ve sonunda yaptığım ya da yapamadığım bir şey yüzünden incindiler. Seni incitmek istemiyorum ama kesinlikle bundan daha fazlasını yapabilirim. Düşman olmak değiliz, biliyor musun? Ne bileyim, arkadaş olabiliriz?" Boynundan aşağı öpmeye devam etti. Bu da ne demek oluyordu? "Artık sahte yok.

Gerçek." Öp. Öpücük. "Gerçek eğlence."

Bir ilişki yaşayamam. Eğlenceli.

Sıradan, seks ve eğlence. Bunu taahhüt ederdi ama bir ilişki değil.

Öpücükler göbek deliğine ulaştığında o da eğlenmeye başlamıştı.

"Sence bunu hem prova hem de daha sonraki buluşma ve selamlaşma için giyebilir miyim?" Beyaz düğmeli bir gömlek giymiş, kravat takmamış ve blazer ceket giymişti. Pantolonla eşleştirmiş, saçlarını geriye doğru taramıştı. Kızın onu gördüğü en iyi haliyle görünüyordu.

"Evet. Bu işe yarar."

"Tamam, güzel. Bu arada çok güzel görünüyorsun." *Birlikte yatacak kadar güzel ama bir ilişkiye girmeyecek kadar değil.* Bir ilişki istediğinden emin değildi ama açıkça reddedilmek canını yakmıştı. Lizzie bunu aklının bir köşesine attı. Bu yolculuk onunla ilgili değildi. Mari ve onun özel günüyle ilgiliydi ve Anderson'a daha fazla kafa yormayacaktı.

Krem rengi kısa bir elbise seçmişti, normalde tercih ettiğinden biraz daha dardı ama içinde kendini iyi hissediyordu. Sahte ya da gerçek, onun biraz ağzının sulanmasını istiyordu. "Teşekkürler. Bana yardım eder misin?" diye sordu, boynunun uzanıp ince boncuklu bir gerdanlığı kapatmaya çalıştı. Adam arkasından yürüyüp gerdanlığı sıktı, boynundaki sıcak nefesi kollarından aşağı tüylerini diken diken etti.

", hadi yapalım şu işi," dedi adam ve kadın onun elini tuttu, parmaklarını birleştirdi ve yola koyuldular.

"Teoride bir plaj düğünü romantik ve güzeldir. Gerçekte ise dağınıktır," dedi beton yürüyüş yolunu geçip plaj alanına girdiklerinde.

"İşte, sana yardım edeceğim," dedi, dizine eğildi ve ona yardım etti topuklu ayakkabılarını çıkardı. Kendi ayakkabılarını çıkardı ve ayakkabılarını tam da bu amaçla konulmuş bir rafa yerleştirdi. Karşılıklı selamlaşmalar oldu ama çok sert ve becerikli düğün organizatörü megafonla talimatlar yağdırmaya başlayınca bu kısa sürdü.

"Fred uçağını kaçırdı. Yarın sabaha kadar burada olamayacak," dedi Mari panik içinde. Fred sağdıçtı. "Bu arada, Glenda, düğün planlayıcısı."

"Her şey girecek," dedi Lizzie ve sonra Gus onun yanına gidip bunu defalarca tekrarlardı. "Her şey yolunda, bebeğim. Stres yapma. Nefes al."

Mari Gus'ı itti. "Bana her şeyin yolunda gideceğini söyleme. Bu, düğünler tarihindeki en küçük düğün ve bir kişi eksik; bu da konukların yüzde sekseni demek!"

Gus aptalca, "Seni, beni ve Lizzie'nin flörtünü de sayarsan, yüzde yedi ya da sekiz eder," dedi.

"Gus!" Mari hayal kırıklığı içinde ayağını yere vurdu. "Matematik becerilerini göstermek için doğru zaman değil."

"Mari, o burada olacak ve eğer burada , yüzüklerin törene yetişmesini sağlayacağım. Bunun için stres yapma. Gus haklı, her şey girecek," diye güvence verdi Lizzie.

Mari ikisine de ters ters baktı ve sonra dönüp uzaklaştı, belli ki "iyi" değildi. Gus, "Onun gelinzilla olacağını düşünmemiştim," diye fısıldadı.

Lizzie, "Bunu öneririm," diye cevap verince Gus dudaklarını büzer gibi yaptı ve sonra nişanlısına dönerek görünüşe göre ona sevgiyle bir şeyler fısıldadı ve onun rahatlamasına neden oldu.

Bu arada Brian bara gidip kendine bir bira ve Lizzie için bir şişe su aldı. Gus ve Mari'nin etkileşimlerini izledi. Adam tatlı ve anlayışlıydı ve bir bok vermiyordu. Aslında, onun deliliğini seviyor gibiydi ve Lizzie bir gün birinin de kendisini böyle sevmesini umuyordu.

Mari nefes alıp verirken Gus onun kulağına bir şeyler fısıldadı. Bir süre sonra Jason tek başına sahile doğru yürüdü.

"Demi nerede?" Lizzie fısıldayarak Jason'ın elini tuttu ve onu yana çekti.

"Başı ağrıyordu ve odada kaldı," dedi. "Çok içen biri değildi."

Lizzie eski sevgilisine, "Yirmi yaşındayken ben de çok içen biri degildim," dedi. "Yirmi sekiz," diye düzeltti adam sırtarak ve Lizzie hemen

Bu iğneleyici yorumu yaptığına pişman oldu ve bunun neredeyse kıskanç bir laf sokma gibi göründüğünü fark etti. "Aslında seninle yalnız kaldığım için çok mutluyum. Nasıl

? Harika görünüyorsun, Iz. Gerçekten harika."

"Ben iyiyim. Aslında mükemmelim. Demi ortaya çıkmazsa Mari anevrizma geçirecek."

"Bu konuda yapabileceğim bir şey yok," dedi umursamaz bir tavırla. "Belki daha sonra bir şeyler içip hasret giderebiliriz."

"Ben iyiyim," dedi sahte bir gülümsemeyle.

"Demi nerede?" Demi ortaya çıktığında Mari sordu, sert görünüyordu.

"Buradayım. Buradayım," dedi başının iki yanını tutarak.

"Oh, Tanrı'ya şükür," dedi Mari.

"Tamam, tamam. Herkes lütfen yerini alsın." Düşün organizatörü yüksek sesle alkışladı. "Kadınlar bu taraftan. Erkekler bu ," diyerek onları yönlendirdi.

Brian geri dönüp yarın konukların oturacağı sandalyelerin ortasına oturduğunda Lizzie de kendisine ayakta durması söylenen ahşap yürüyüş yoluna döndü. Gus, "Jason, lütfen sağdıcın yerini doldur," dedi ve Jason söyleneni yaptı.

Düğün organizatörü bir dizi başka talimatı bağırarak verdikten ve insanları istediği yerlere yerleştirdikten sonra geri çekildi ve ellerini çırpı.

"Tamam, güzel!" dedi coşkuyla. "Ve, başla!" Asistanına işaret etti, o da bir telefona tıkladı ve müzik akmaya başladı.

"Tamam, damat, müzik başladığı anda gidiyorsun. Yavaşça, bu bir yarış değil," dedi yüksek sesle. "Nedime, sıra sende," dedi Demi'ye. "Sağdıç, baş nedime, sıra sizde," dedi. Lizzie bu fırsattan yararlanarak kendisine doğru yürüyen Jason'a baktı. O zamanlar yakışıklıydı ve yıllar ona iyi davranmıştı. Çocukları hakkında hayaller kurardı. Onun gibi sarışın ve uzun boylu olurlar mıydı? Belki onun gamzelerine ve mavi gözlerine sahip olurlardı. O kadar aptaldı ki. Ona ulaştığında, dirseğini kolunu geçirdi ve sunağa doğru dönerek yavaşça aşağıya doğru yürüdüler.

"Muhtemelen biz olmalıydık, ha?" dedi ve kadın durup ona baktı, ağzı açık kalmıştı.

"Neden böyle bir şey söyledin? Böyle şeyler söyleme."

"Özür dilerim. Özür dilerim. Başıma gelen en iyi şey olduğunu ve her şeyi berbat ettiğimi düşünmeden edemiyorum."

"Evet. Sen yaptın."

"Daha az konuşun, daha çok yürüyün millet!" Glenda bağırdı.

"Keşke beni arasaydın, bir mesaja ya da başka bir şeye cevap verseydin. Açıklayabilirdim. Bu şekilde bitmek zorunda değildi."

Neden bu konuyu açıyordu ki? Onunla göz göze gelmeyi reddetti ve yürümeye devam etti. Sağ ayak birlikte. Sol ayak birlikte. Bu koridor neden bu kadar uzundu!

"Bu şekilde bitti çünkü sen başka bir kadınla yattın, Jason." "Ve çok üzgündüm. Genç ve .
açıklamak için bir şans. Çok affedici değilsin. Bu ruh için iyi değil."

Mihrağa vardıklarında ayrılıp kendi yollarına gitmeleri gerekiyordu ama adam ona tutunmaya devam etti.

"Ruhum hakkında konuşma ve beni bırak," dedi ve kolunu ondan çekti. Arkasına dönüp baktığında Brian onları izliyordu. Aşağıya baktı; yarın elinde çiçekler olacaktı. Bugünse sadece kumdaki çıplak ayak parmaklarına bakıyordu.

İki adam onu izliyordu. Bu sadece bir prova olduğu için, iki adamdan ya da ayaklarından başka bakabileceği hiçbir yer yoktu. Terlemeye başladı.

Glenda parmaklarını yüzüne birkaç santim uzaklıkta şıklattı. "Merhaba, sen hiç Dinliyor musun? Burası. Yarın burada duracaksın. Sen gelin değilsin, kenara çekilmelisin."

Yanakları kızardı.

Muhtemelen biz olmalıydık.

Neden bunu ona söylemek zorundaydı ki?

Yüzük taşıyıcıları ya da çiçekçi kızlar yoktu. Düğününde çocuklar olsun isterdi. Ortamı neşelendirirlerdi ve minik smokinli oğlanlardan daha sevimli bir şey olamazdı.

"Pekâlâ, herkes iyi mi? Sorusu olan var mı?" diye sordu düğün organizatörü, Mari ve babası gelip onu damada teslim ettikten sonra. Bundan sonra birkaç özel talimatı gözden geçirdiler, ancak bundan sonra ne olması gerektiği oldukça açıktı.

"Soru yok mu? Harika. Şimdi, önce gelin ve damat," dedi Glenda. "Sonra nedime ve ." Lizzie Jason'a doğru bir adım , kolunu onun dirseğine doladı ve yanında yürüdü. "Ve sonra nedime."

"Bu çok aptalca. Sanki ben yetişkin bir çiçekçi kızım," diye sızlandı Demi.

Mari dişlerini sıkarak, "Düğünde olmak istedin ve düğünde olacaksın," dedi.

Koridorun sonunda ayrılmadan önce Jason onun kulağına, " on birde, havuz barda," diye .

Tam hayır diyecekti ki düğün organizatörü "Tamam, beni takip ederseniz sizi yemek alanına götüreceğim" diye bağırdı.

Lizzie Brian'ı bulmak için döndü. Oturduğu yerden kımıldamamıştı.

Yanına gitti ve oturdu. "Ne var yok? Hepimiz yemeğe gidiyoruz."

"Eski sevgilinle ilgilenmediğini söylemiştin."

Kaşlarını çattı. "İlgilenmiyorum."

"Emin misin, çünkü yoğun görünen bir konuşma vardı.

oluyor." Yüzünü ona doğru çevirdi. "Ve adam sana bakmadan duramıyor."

"Sen ve ben sadece eğleniyoruz. Bir ilişkimiz yok." Ayağa kalktı. Adam bir ilişki istemediğini çok açık bir şekilde ifade etmişti, bu yüzden Jason'la konuşurken nasıl hissettiğini ona açıklamayacaktı. "Arkadaşlar" dediği anda kalbinin etrafındaki kafes kalktı, kapandı ve

Anahtarlar Meksika Körfezi'nde bir yere atılmıştı. Elini uzattı. "Haydi, akşam yemeğimiz var, sonra da senin etkinliğe gideceğiz."

Brian geçen Pazar günü yaşananlar hakkında konuştuktan sonra artık daha iyi bir noktada olduklarını düşünmüştü. Kaçamaklarına devam edebilecekleri ya da en azından tam olarak bitiremeyecekleri konusunda anlaşmışlardı. Farklı kıtalarda yaşadıkları için lojistik konuşmaları gerekiyordu ama çıkarları olan arkadaşlar onun için mükemmel bir durumdu. Belki kız, yıl boyunca gitmeye korktuğu bazı etkinliklerde onunla buluşmaya bile razı olabilirdi.

Bana aşık olma, demişti.

yüzden onun devam etmek istemesine şaşırmıştı. Artık gerçektir. Nişanlanma kısmı değil ama çıkma kısmı. Brian ilişkiler konusunda berbattı ve o da umutsuz bir romantikti. Belki bir gün, menfaatleri olan arkadaşlıkları işe yararsa, daha fazlası olabilirlerdi ama şu anda ona seksten fazlasını veremezdi. Çünkü Sylvie'yi incittiği gibi onu da incitmek istemiyordu ve eğer sahip olduklarından daha fazlasını taahhüt ederse Şimdi, şüphesiz şeyi berbat edecek ve onu sonsuza dek kaybedecekti.

Ama konuştuklarından beri garip davranıyordu. Jason'ın ona ne söylediğini ve bu kadar büyük bir şekilde geri çekilmesine neden olduğunu merak ediyordu.

Onun elini tuttu ve ayağa kalktı. "Su şişen," dedi ve şişeyi ona uzattı. Elini tutmak yerine, yaptıkları gibi, su içti ve elini onunla meşgul etti.

"İyi olduğuna emin misin?" diye sordu.

"Evet, elbette. Her şey harika."

Prova yemeği ilginçti. Daha önce tanışmadığı yaşlı bir kadın düğün masasında bekliyordu.

"Tía Lily!" Lizzie haykırdı. "Nasılsın?"

"Lisette. ?" Tía Lily sarıldıklarında şöyle dedi. "Kim bu genç adam?"

Lizzie sarılmayı bıraktı. "Tía Lily, bu Brian. Brian, bu Mari'nin teyzesi."

Brian, bir düğün için bir ülkeden diğerine uçamayacak kadar zayıf görünen kadına elini uzattı. Duvarın yanında bir baston vardı.

"Buraya ne zaman geldin?" Lizzie sordu.

"Bu sabah ama dinlenmem gerekiyordu. Mari'min düğün gününü kaçırıamazdım."

"Burada olmana çok sevindim. Seni uzun zamandır görmemiştim," dedi Lizzie. "Seni son gördüğümde beri çok kilo almışsın Lisette. Görünüyorsun Bella! Saçların da çok kısa," dedi, kırıxık parmaklarıyla saçlarına dokunarak. Kilo kısmı bir iltifattı çünkü Lizzie yaşlı Kübalı kadının kıvrımları ve eti güzelliğın tanımı olarak gördüğünü biliyordu. Saç muhtemelen bir iltifat değildi çünkü Lily ona iltifat etmemiş, sadece fark etmişti. Tía Lily'den biri olsaydı kendini hakarete uğramış hissederti.

"Londra'daki nem saçlarımı ağırlaştırıyordu. Kestirmeyi düşündüm."

"Ahh, bueno, büyüyecek," dedi Lily. *Kesinlikle hoşuna gitmemiştir.* "Ya bu?" diye sordu Brian hakkında. "Bu gringo senin erkek arkadaşın mı?"

"O benim düğündeki eşim."

Kaşlarını kaldırarak Lizzie'ye baktı. Lizzie'nin onun erkek arkadaşı olup olmadığını kabul etmediğı gerçeğini gözden kaçırmamıştı. Lizzie ona yalan söyleyemezdi. "Maria bana diğerini hatırlattı." Jason'ı işaret etti.

"Ese es más guapo."

Lizzie yüksek sesle güldü, hatta bir homurtu bile kaçtı. Ağzını kapattı.

Maria, "Lily, tüm düşüncelerini yüksek sesle söylemek zorunda değilsin," dedi.

masanın karşısında.

"Az önce eski sevgilinin benden daha yakışıklı olduğunu mu söyledi?" Brian sordu. Ramon Brian'a, "Evet, öyle," diye cevap verdi. Jason kendini beğenmiş bir ifadeyle

Yorum. *Kahretsin, herkes duymuş muydu?* "Çocukların dediğı gibi, yakında bir yüzük taksan iyi olur." Anlaşılan çoktan yüzük taktığını gösteren magazin haberlerini görmemişlerdi.

"Tamam, ," dedi Mari. "Konuyu değıştirelim. Lizzie, Brian, siz . Tía, sen burada annemin yanındasın. Lütfen uslu durun."

Bir süre sonra, nihayet hepsi oturdu. "Bu ... bir şeydi."

Lizzie peçetesine gülerek, "Tía Lily bambaşka biri," dedi. "Bir içkiye ihtiyacım var."

"Ben de." Brian garsona işaret etti. "Limonlu değil, misket limonlu iki votka soda. Teşekkürler."

Gece, çok sevilen Mari ve Gus hakkındaydı. Onların Aileler çift hakkında hikayeler paylaştı ve çiftler bazen yaptıkları gibi birbirlerini öptüler ve gülümsediler. Sanki bir sır saklıyorlarmış gibi

dünyanın geri kalanından. Bunu istiyordu. Bir gün buna sahip olacaktı. Belli ki bu Brian'la olmayacaktı. Aslında bu konuda acımasızca dürüst davranmıştı.

Demi, Brian'dan defalarca selfie çektirmek istedi ve Brian sonunda yumuşayarak bir fotoğraf ve sitesinde dağıtmak üzere on imzalı kitap vermeyi kabul etti.

Lizzie, "Kısa kesmek zorunda olduğumuz için üzgünüm ama Brian'ın bir etkinliği var," diye duyurdu.

Gus, "Sorun değil," dedi ve herkes onlarla vedalaştı. Tía Lily, "Puede que no sea tan guapo, pero es inteligente. Güzelliği kaybolur ama zekası kalıcıdır. Elige siempre la inteligencia o dinero. Dinero dura también!" Avucuyla ağzını kapatan Lizzie'ye göz kırptı. Kadın çok . Herkes homurdandı ama ses dışarı çıkmıştı ve onu duymamak mümkün değildi.

"Ne dedi o?" Brian sordu.

"O kadar yakışıklı olmasan da ondan daha zeki olduğunu söyledi. Görünüşün solduğunu ama zekanın söyledirdi. Her zaman zeki bir erkeği yakışıklı bir erkeğe tercih etmeni ya da parayı her ikisine de tercih etmeni söyledi."

"Tía Lily," dedi Brian. "Bende hem para hem de zekâ var." Brian iyi bir çocuktu. Jason o kadar hoşnut görünmüyordu. Restorandan çıktılar ve Lizzie nefes nefese kaldı.

"Bir tane daha kaldı," dedi. "
kadar da kötü değildi, değil
mi?"

Ayakları yanıyordu. Neden bu topuklu ayakkabılarda karar kılmıştı ki? Bir elini duvara dayadı ve ayakkabısının tekini çıkarıp tabanını ovuşturdu. "Harika değildi ama korkunç da değildi. Bana işin iç yüzünü anlat. Nasıl hissediyorsun?"

"Mide bulantısı. Terliyim. En azından eski sevgilinden daha akıllıyım, bu da kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağlıyor sanırım."

Kıkırdadı. "Her şey yoluna girecek. Sadece soruları cevapla. Kendin ol. Eğer çok bunalırsan bana haber ver, bir şeyler uydururum. Eğer ... .. 'margarita' dersin, kötüye gittiğini anlarım ve gelip seni kurtarırım."

"Keşke sahnede benimle birlikte olabilseydin," dedi ve o da öyle yaptı. Umarım Pablo masada birlikte oturmalarını sağlayabilmiştir

Ayakkabısını tekrar giydi ve durdu. "Tamam, ben hazırım. Sen hazır mısın?" "Hayır. Ama yine de yapalım."

Dokuzuncu Bölüm

Lizzie

Lizzie'nin toplantıya katılacak insan sayısını hafife aldığını söylemek hafif kalırdı. Oditoryum benzeri odaya girmek için oluşan kuyruk, tesisin koridorlarında zikzaklar çiziyordu. Yüzündeki şoku belli etmemeye çalıştı ama Brian için gergindi. Hatta biraz da kendisi için gergin.

Yan girişten içeri alındılar. Bir adam, "Senyor Brian, beni takip edin," dedi. Pablo o anda yanlarından geçip Lizzie'ye başıyla onay verdikten sonra Brian'a bir içki uzattı. Pablo'nun nereden çıktığını ikisi de bilmemesine rağmen Brian içkiyi bir dikişte mideye indirmekte tereddüt etmedi.

İlk olarak, kendisine açıklandığı üzere, kitap imzalama/buluşma ve selamlaşma vardı. Bu, dışarıda bekleyen hayran kuyruğunun içeri gireceği ve birer birer kitaplarını imzalayıp fotoğraf çektireceği anlamına geliyordu. Süreci hızlandırmak, hayranların kitaplarını açtıklarından ve hazır olduklarından emin olmak için personel görevlendirilmişti.

"Ve tüm bunlar sadece onun için mi?" Lizzie, Pablo'ya İspanyolca fısıldadı. "Evet, senyorita. O B. Anderson," dedi Pablo sanki soru saçmaymış gibi. Brian'ın oturmasını izlerken gözlerinde kalpler vardı ve birkaç kalem kap. "Buraya, onun yanına oturabilirsin. Bunu senin için hazırladık. Sanırım insanlar senin de imzanı isteyecek. Sen Gwinnie'sin."

"Ben Gwinnie değilim. Ben hiç kimse değilim. Ben moral desteğiyim," dedi. "Sence ben de bir içki alabilir miyim?"

"Claro que sí," dedi Pablo ve ona bir kokteyl getirmeye gitti. Lizzie, Brian'ın yanındaki sandalyeyi çekti. Sonraki iki saat boyunca bir yığın insan ellerinde imzalamak için kitaplar ve selfie çekmek için telefonlarla ona doğru yürüdü. İlk yarım saat boyunca yapmacıktı ve neredeyse acı çekiyor gibiydi. "Hepsinden nefret ediyormuş gibi görünüyorsun," diye fısıldadı ağzının kenarından. "Bu suratla senden hiçbir şey almam."

Başını ona çevirdi, gözleri kocaman açılmıştı. "Yardımcı olmuyorum."

"Sana biraz yapıcı eleştiri vermeye çalışıyorum, snookums," fısıldamaya devam etti. "Gülümse."

Adam yaptı ve kadın biraz sarsıldı. "Oh Tanrım. Bu çılgınca görünüyor." İnsanlar aralarındaki etkileşimi izliyor olsa da yüzüne uzandı ve elleriyle yanaklarını birbirine bastırarak komik balık dudaklara sahip olmasına neden oldu. "Dinle güzelim, sen B. Anderson'sın, sevilen yazar Doğu Miami'deki tüm ilkokul, ortaokul ve liselerdeki en iyi dişler ve gülümseme. Bıraktığımda bu güzel dişlerin tadını çıkarıyormuş gibi gülümsesiniz iyi edersiniz.

kronik patlayıcı ishali olan biri gibi değil, sizi görmek için buraya kadar gelen insanlar gibi."

"Öpücük. Öp. Öp. Öp," diye bağıırıyordu kalabalık ikisi de onlara doğru baktı, yüzü hala ezilmişti. Kadın iki omzunu silkti ve yanaklarını bırakmadan önce adamın pofuduk dudaklarına yüksek sesle bir öpücük kondurdu.

Bu onu gevşetmiş gibi görünüyordu.

İkinci votka soda da yardımcı oldu.

İmza gününün geri kalanı harika geçti. Lizzie kibarca kitap imzalamayı reddetti ama selfie çekirtmeyi kabul etti. Brian'ın imzalı kopyalarının yanında bir sahtekârın imzasının bulunmasını istemedi.

Hayranların çılgınlıkları ikisini de yaptıkları işten alıkoydu. Yan girişten Violet ve beraberindekiler görünmüştü. Yıldız adayı, kendisine hayran olunmasına alışkın olmakla kalmayıp bunu seven birinin rahatlığıyla hayranlarına el salladı.

"Kenara kayar mısın canım?" Violet, Lizzie'nin elini şaklatırken şöyle dedi parmaklarını birleştirdi. Brian ve Lizzie'nin arasına bir sandalye çekildi ve Violet tüm ihtişamıyla oturdu. Tatil kıyafeti giymemişti. Üzerinde dar, kısa siyah bir elbise ve rahatsız ve terli görünen şeffaf topuklu ayakkabılar vardı.

"Şanslısınız, bayanlar ve baylar. Violet Gram soru-cevap bölümüne daha sonra katılacak," dedi moderatör sahnedən.

"Evet, kitaplarınızı da imzalayacağım," dedi kocaman bir gülümsemeyle.

Brian Lizzie'ye baktı. Bu onun büyük günüydü; Lizzie onun duygularına takılıp kalmasını istemiyordu, bu yüzden ona göz kırptı ve "*Sorun* değil," diye mırıldandı.

"Ah canım, çok üzgünüm," dedi Violet Lizzie'ye. "Siz nişanlısı olmalısınız." Lizzie elini uzattı. "Evet, ben Lisette. Sizinle tanıştığımıza memnun oldum."

Violet onun elini sanki gevşek bir erişteymiş gibi tuttu. "Bu senin için çok zor olmalı canım. Herkes şöhreti kaldıramaz."

"Ben iyiyim," dedi Lizzie.

Violet sadece Lizzie'nin duyabileceği bir sesle, "Kocam da öyle," dedi. "Bu işin doğasında var."

"Ne var?" diye sordu.

"Saf olma," dedi Violet ve sonra tekrar imzasını isteyen hayranlarına odaklandı.

Belki bazı insanlar Lizzie'yi Brian'ın ilham perisi olarak görüyordu ama asıl Gwinnie gelmişti ve herkes Lizzie'nin odada olduğunu bile unutmuştu. Lizzie genel olarak kendine güveniyor olsa da Violet Gram gibi birinin yanında oturmak her kadının kendine olan saygısını zedelerdi. O/Yıldız kesinlikle muhteşem, karizmatik ve Lizzie'nin tanıdığı herkesten daha özgüvenliydi.

Violet Brian'ın gözlüklerine uzandı ve yüzünde düzeltti. Brian onu durdurmak için bileğini tuttu.

"Ben nişanlıyım," dedi adam. "Ben evliyim," diye karşılık verdi.

Brian yenik bir nefes verdi ve geri çekildi, bir sonraki grup önlerinde durduğunda gülümsedi.

Akşam saat dokuzda ana kapılar kapanmış ve çoğu insan oturmaya başlamıştı. "Bu iş sıkıcı olmaya başladı. Ben kendime çeki düzen vereceğim. Seninle sahnede buluşuruz, hayatım. Unutma, ben Gwinnie'yim, senin küçük filminin yıldızıyım, bu yüzden uyumlu davranmalısın. Burası Hollywood ve insanlar ekrandaki kimyanın gerçek hayata yansımalarını ister. Ayrıca, bence harika vakit geçiririz." Sandalyesini geriye itti. Bir saat önce girdiği kapıdan çıkarken maiyeti koşarak yanına geldi.

Lizzie'nin başı dönüyordu. Brian'ın Violet'tan hoşlanmadığını bilmek bile yanında olmayı kolaylaştırmıyordu. Bunun bir nedeni de adamın Violet'i geri istememesine akıl sır erdirememesiydi. Violet'ın kullandığı sandalyeye vurdu ve Lizzie tekrar onun yanına oturmak için hareket etti. "Bunun için çok üzgünüm. Sana ısrarcı olduğunu söylemiştim."

"Yılın yetersiz ifadesi."

Sıradaki son kişi iki gün önce gördüğü küçük kızdı. "Bakın, bu Rocio. Sana bahsettiğim küçük kı z." Koyu renk saçları iki yandan  r lm   t , üzerinde küçük p tikareli bir elbise ve daha iyi günler görmüş siyah parlak ayakkabılar vardı.

"Hola Gwinnie," dedi küçük kı z.

"A kım, sana söyledim, o gerçek Gwinnie değil," dedi anne kı zına  spanyolca olarak. Sonra Lizzie ve Brian'a baktı. "O senin kitapları çok severdi. Mexico City'de yaşıyoruz ve kitaplardan birini kütüphanede buldu. Bazı sayfaları eksikti ama mahalledeki insanlara çeşitli ufak tefek işlerde yardım etmeye başladı ve kitabı yepyeni alacak kadar para topladı. Buraya gelmek için be  otobüs kullandık, öyle değil mi Rocio?"

Rocio, "Bu bir maceraydı," dedi.

Brian ayağa kalkıp masanın etrafında yürüdü ve kı zla konuşmak için dizlerinin üzerine çöktü. "Buraya kadar gelebilmene çok sevindim," dedi ve sonra Lizzie'ye döndü. "Bunu tercüme et lütfen."

Lizzie yaptı.

"Hangi odada kalıyorsun? Sana biraz daha kitap başka eğlenceli şeyler göndermek istiyorum," dedi ve Lizzie tercüme etti.

"Hayır. Arkada larımız bu gece alacak ve yarı yoldan kasabamıza geri götürecekler."

"Peki, belki bir adres, o zaman?" dedi ve Pablodan hepsini yazmasını istedi. Rocio'nun göğsüne sımsıkı sarıldığı kitabını imzaladı ve bir oda dolusu insanın onu beklediğini umursamadan haddinden fazla sayıda selfie için poz verdi.

"Sizi sahneye çıkarmalıyız, Senyor Anderson."

"Seninle tanıştığıma memnun oldum, Rocio."

"Sen de," dedi Lizzie'nin içini ısıtan bir gülümsemeyle. İki  n di i eksikti ve gözleri gerçek bir sevinçle kırışıyordu.

"Pablo, lütfen onlara bir oda bul. Elinizdeki en güzel odayı. Bir gece, hatta mümkünse birkaç gün kalıp kalmayacaklarını görmek istiyorum. Tüm masraflar ödendi. Yani yemek ve her şey. Sonra da köylerine daha az stresli bir  ekilde nasıl dönebileceklerini görmem gerek. Bunu benim için yapabilir misin lütfen?"

" ok naziksiniz, senyor."

"Ben mi? Nazik olan onlar. En azından bunu yapabilirim."

Bu kez Lizzie  ne eğildi ve onu öptü. Gösteri yapmasına hiç gerek yoktu. Bunu yapmıştı çünkü adam onun kalbini eritmi ti.

Brian

Brian İstilacılar serisini yazmıştı çünkü hikâyeler bulmaktan zevk Yazmak yalnız bir hobiydi. Ve öyle de olmuştu, bir hobi, ancak hikâyenin içine girdikçe bitirmeyi daha çok istiyordu.

Yarattığı yeni dünya, birinci kitabın yazımı sırasında tüm düşüncelerini ele geçirdi. Bu bir aşk emeğiydi. Saf bir keyifti. Tek bir kitap bile satmamış olsaydı, eleştirilere ve eleştirmenlere aldırılmazdı. Ama bir gecede hit olmuş ve bundan büyük bir kitap anlaşması elde etmişti.

Sonra, ikinci ve üçüncü kitaplar büyükannesi ve büyükbabası vefat ettiği için üzüntü içinde yazıldı. Neşe yerine, yazmak onun için bir Hayatının boktan gerçekliğinden kaçmak için. Üçüncü kitaptan sonra, serinin geri hepsi sözleşmeye bağlı yükümlülüklerdi. Hoşuna gitmediğinden değil Onları yazıyordu ama birinci kitaptaki o derin neşe kesinlikle yoktu ve ikinci ve üçüncü kitaptaki endişe de gitmişti. Yazmayı hâlâ seviyordu ama bunun getirdiği baskıyı sevmiyordu.

Ama şimdi, Boston'daki küçük ev ofisinden kilometrelerce uzakta, Rocio'nun yüzünde kendi yarattığı bir şeyden duyduğu mutluluğu görmek, akşamın geri kalanını iptal etme, odasına geri dönme, dizüstü bilgisayarını çalıştırma ve Rocio gibi çocuklara neşe getirecek bir dünya yaratma isteği uyandırdı.

Kendisine sahneye kadar eşlik ettiklerinde hâlâ küçük kızı düşünüyordu. Bir podyumun eksik olduğunu fark etmemişti. Onun yerine ortada bir masa, birkaç sandalye ve mikrofonlar vardı. Refakatçi sandalyesini çekti ve Lizzie'yi yanına oturttu.

"Hmmm . . . bu garip. Bunun bir soru-cevap seansı olması gerekiyordu. Louise beni bu konuda yüzlerce kez eğitti ve ne beklemem gerektiğini söyledi ama bu o değildi."

"Bunun senin için daha kolay olacağını düşünmüştüm." "Bunu sen mi yaptın?"

"Ve Pablo'nun. Bunun gerginliği azaltacağını düşündüm. Biraz daha az resmi olur, de öyle değil mi? Ayrıca, ben buradayım. Onlarla sadece sohbet ediyoruz. İlgi odağı değilsin, sadece birkaç arkadaşıyla oturup sohbet eden başka birisin."

Sanki onu ilk kez görüyormuş gibi bir süre ona baktı. "İnanılmazsın, Lizzie. Gerçekten. Teşekkür ." Kızın elini avucunun içine aldı ve bileğinin altını öptü. Sonra Violet içeri girdi ve o an dağıldı çünkü Violet Lizzie'nin gerisinde kalmayacaktı. Bu

Ancak bu kez Lizzie üzerine oturulmasını reddetti. Tanrıya şükür ki Pablo koşarak geldi ve bir sandalyeyi Lizzie ile Violet'in arasına sıkışmış olan Brian'ın diğer tarafına taşıdı.

Moderatör sahnenin ortasından uzakta bir podyumda durdu. Herkesi Cancún'a ve özellikle Villas de Amor'a davet etti. Brian ve bazı övgüleri hakkında konuştuktan sonra Violet'e hoş geldiniz dedi.

"Daha fazla , B. Anderson," dedi kolunu büyük bir hareketle sallayarak.

Brian küçük bir konuşma hazırlamıştı ama belki Lizzie'den belki de Rocio'nun tatlı gülümsemesinden etkilenererek konuşmasını buruşturdu ve masanın ortasındaki mikrofonu kendine doğru çekti. "Geldiğiniz için hepimize teşekkür ederim. Gracias." Elinden geldiğince İspanyolca konuşmaya çalıştı. "Umarım yazdıklarımı biliyorsunuzdur. Bu kitapları hepimiz sayesinde yazdım. Sizin için yazmaya devam ediyorum. Bugün ve her zamanki katılımınız beni çok şaşırttı ve onurlandırdı. Size yürekten teşekkür ediyorum. Tüm sorularınız için teşekkür ediyorum ve bir sonraki kitabı merakla beklediğinizi biliyorum. Sanırım bu yolculuk Beni gençleştirdi ve umarım en kısa onuncu kitaba sahip olursun ve bunun için bu kadına teşekkür edebilirsin." Lizzie'ye döndü ve ona bir dudaklarından öptü. Kalabalık oohed ve ahhed. Lizzie kesinlikle pancar kırmızısıydı. Seyirciye geri döndü. "Sakıncası yoksa, benimle oturması için buraya davet etmek istediğim özel bir konuğum var. Rocio mu? Neredesin, Rocio?"

"Aquí. Aquí!" Küçük kız arka taraftaki bir sandalyenin üzerine zıpladı. "Bize katılmak ister misin?"

"Yapabilir miyim anne?" diye sordu ve kalabalık güldü, ardından küçük kız koridordan sahneye doğru koştu. Gelmiş geçmiş en iyi elçi olan Pablo bir sandalye getirdi ve Violet ile Brian'ın arasına sıkıştırdı. Violet mutlu değildi. Pablo Lizzie'ye göz kırptı. Adam gelmiş geçmiş en iyi bahşişi alıyordu.

Rocio idolünün hemen yanına oturdu.

Violet mikrofonu Brian'dan aldı ve ona doğru kaydırıldı. "Bugün burada bu muhteşem yazarla birlikte olmak çok harika. Bana sadece oynamayı hayal ettiğim bir rol olan Gwinnie'yi verdi. Bu rolü benim için yazdığın için teşekkür ederim, sevgilim. Hayatımın rolü oldu."

Brian'ın kaşları çatıldı ama moderatörler çoktan koridorlara çıkmış, soru sormak için ellerini kaldıran hayranlara mikrofon uzatıyorlardı.

"Yani ilham perin hakkındaki söylentiler yanlış mıydı? Violet miydi?" İlk soru buydu.

Brian cevap verecekti ama Violet mikrofonu sıkıca tuttu. "Tabii ki benim için yazdı. Bayan Alonso ile kur yapmaya yeni başladı. O ve ben yıllardır bu rol birlikte çalışıyoruz. Öyle değil mi hayatım?"

Brian gülümsedi ve başını salladı. Ne yazık ki (ve neyse ki, çünkü Brian topluluk önünde konuşmaktan nefret ederdi) soru-cevap bölümünün çoğunu Violet devraldı.

Mümkün olan her yerde, konuyu kendisiyle ilgili hale getirdi. Birkaç kez onu düzeltmek zorunda kaldı ama çoğunlukla o konuştu, o da izin verdi. Masanın altında, Lizzie'nin sıkıntıyla sıkıldığı elini tuttu.

Onun hayali evreni hakkında karmaşık sorular sorduklarında, Violet'in Brian'ın cevap vermesine izin vermekten başka çaresi yoktu. Zeth ve Gwinnie hakkında da pek çok soru vardı. Lizzie onun bu sorulardan kaçtığını fark etti.

Violet birkaç kez karakterler arasında bir aşk ilişkisi olduğunu ima etse de Brian bunu çabucak bastırdı.

Lizzie ona bu konuyu daha sonra sormak üzere aklına bir not aldı.

Sonra sorular kişiselleşti: "Düğün ne zaman?" ve "Londra'ya taşınacak mısınız?"

"Henüz bir tarih belirlemedik" dedi. "Hâlâ nasıl bir yaşam düzeni kuracağımızı düşünüyoruz" dedi.

Violet bir noktada, "Filmleri Amerika'da çekiyoruz, bu yüzden bu imkansız olurdu," dedi.

Birisi "Neden yüzüğünü takmıyorsun?" diye sordu.

"Oh, uh ... . Margaritalar yüzünden sıvı tutuyorum, nasıl olduğunu bilirsin," dedi Lizzie, herkesin satın aldığı nazlı bir gülümsemeyle.

Lizzie Brian'ın ne kadar iyi iş çıkardığından etkilenmiş olsa da saat on bir civarında moderatörler işi bitirmeye başladı. Çok yorulmuştu. Pablo Rocio'nun annesiyle sohbet ediyordu ve yüzündeki gülümsemeden Lizzie ikisini bir odaya yerleştirebildiğini .

"Yarın görüşürüz," dedi Violet ve hepsini havadan öptü. Kadın sinirlenmiş görünüyordu ama Lizzie'nin umurunda bile değildi.

"Onu yarın ya da bir daha görecektim nefret ediyorum." "Ohhhh, kıskanıyorsun. Çok şirin," diye şakacı bir şekilde karşılık verdi Brian.

Kadın ona gözlerini devirdi. "Bu gece harikaydın," dedi. "Senin sayende."

"Sen de oldukça iyiydin. Bilirsin işte, kitabı yazmak ve soruları yanıtlamak falan," dedi gülerek.

"Yorgun görünüyorsun. Rocio ve annesini yerleştirdiklerinden ve Pazar günkü kitap müzayedesini için her şeyin hazır olduğundan emin olacağım. Ben de

villada buluşalım mı?"

"Eğer eminseniz."

"Ben iyiyim. Birazdan görüşürüz." Onu kendine çekti ve dudaklarına sanki daha önce binlerce kez yapmışlar gibi biraz fazla tanıdık gelen bir öpücük kondurdu. İçten içe bunu bin kez daha yapabilmeyi diledi.

Lizzie yatağın eğildiğini ve bir bedenin düştüğünü hissedince uyandı. "Brian?" diye mırıldandı.

"Ugh."

Doğrulup yatağın başucundaki lambaya uzandı ve lambayı yaktı. Bir metre boyundaki adamın yarısı yatağın üzerinde, yarısı da yatağın dışındaydı. " kaç?" Telefonu 1:47'yi gösteriyordu. "Yeni mi geldin?"

Tutarsız bir şeyler homurdandı. Kadın onu sarsarak uyandırmaya çalıştı ama adam yatağın içinde horlamaya devam etti. Yatağın dışına kaydı ve tüm gücünü kullanarak onu sırt üstü çevirdi.

"Eww ... saf alkol gibi kokuyorsun."

Daha fazla homurdanma.

Lizzie bağıni sallayarak adamın ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı, sonra kemerini çözdü ve pantolonunu açtı. "Kalçalar yukarı." Kadın elini kaldırdı ama adam ölü gibiydi. Ancak uzun bir çabadan sonra, sonunda onu giysilerinin çoğundan kurtardı ve yatağa kaydırarak çarşafların içinde bir burrito gibi kozaladı. Açısı nedeniyle ve durumu örtünce, gece için onun yatağına taşındı.

Brian

Brian safranin midesine, yemek borusuna ve ağzına doğru uyandı. Banyoya koştu ve bir gece önce içtiği her şeyi kustu, yani çok fazla içtiği için çok fazla kustu.

bütün bar. Midesi boşaldıktan sonra ağzını çalkaladı ve soğuk bir duş alarak vücudundaki tüm alkolü dışarı attı. Bir otel bornozuna sarınıp mutfağa doğru yürürken kendini yeni bir adam gibi hissediyordu.

İki bardak su içtikten sonra oda servisine sipariş verdi. biraz kahve demledi. Lizzie'nin odasında uyumuştı, onun giysilerini çıkarıp yatağa yerleşmesine yardım ettiğini hayal meyal hatırlıyordu ama onunla yatmamıştı. Odasının kapısı aralıktı. Kapının pervazına yaslanmış, hâlâ yatakta, dizüstü bilgisayarını bacaklarının üzerinde açık, bir şeyler yazmakta olan onu izliyordu. "Teşekkür ederim," dedi ve kadın sıçradı, neredeyse bilgisayarını düşürüyordu. Kulaklıkları çıkardı ve bir avucunu göğsünün üzerinde tuttu.

"kopardın. Tanrım, ne zamandır orada dikiliyorsun?"

Brian kendini kapının pervazından itti ve ona doğru yürüdü. "Bir dakika. Beni yatağa götürdüğün için sana teşekkür ediyordum. Sanırım çok içtim. çok."

"Öyle mi düşünüyorsun?" dedi, bilgisayarını kapatarak. "Ben gittikten sonra ne oldu?"

"Bir grup okuyucu lobi bardaydı ve buraya gelirken bir içki içmek için onlara katılmamı istediler ve içki sipariş etmeye devam ettiler ve gruba daha fazla insan katıldı. Sonra Violet geldi ve sert bir içkiye ihtiyacım vardı. iç."

"Şöhret, bedava içki ve ateşli bir film yıldızı. Zor bir hayat sürüyorsun, Brian Anderson. Bu sabah kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu sevimli düğme burnunu sempatik bir şekilde kıvrarak.

"Ben iyiyim. Akşamdan kalma değilim."

"Sizin durumunuza sempati duymak gerçekten çok zor, musunuz?"

Yüksek sesle güldü. O da gerçekten komikti. Güzel, komik ve zekiydi. Onu özleyecekti.

"Ee, ne yapıyorsun?" diye sordu yatağın kenarından.

"Biraz iş yapıyordum. E-postalarımı bakıyordum. Bir saat içinde gelin odasında saç ve makyajım var."

"Yarın uçağın saat kaçta?" diye sordu. "Sabah dokuzda havaalanında olmam gerekiyor. Senin?"

"Uçağım öğleden sonra."

Odada yoğun bir sessizlik havası vardı. Gariplik hiçbir zaman onlara göre olmamıştı. Öfke, şakalaşma, tutkulu seks... Onların olayı buydu.

"Kadınsal işlerini halletmek için ayrılmadan ve düğün işlerine önce, son birkaç günü sensiz sanmadığımı söylemek isterim. Teşekkür ederim."

"Sen de harikaydın."

Ayağa kalktı ve onu da yanına çekerek kollarını sıkıca beline doladı.
"Sanırım seni özleyeceğim, Alonso."

"Aynen, Anderson."

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu öptü. Şefkatli ve tatlıydı ve önceki öpüşmelerinden farklıydı. Kalbinin küçük bir gümbürtü çıkardığını hissetti.

Kapı çalındı, ardından "Yoo-hoo, içeri girebilir miyim?" "İçeri gel, Pablo."

Pablo villaya girdi ve Lizzie dışarı çıkmak üzereydi ama Brian onu durdurdu. "Seni öpmeyi henüz bitirmedim."

"Ama Pablo. . ."

"Pablo'yu öpmek istemiyorum," dedi adam ve kadın kıkırdadı. "Kapı kapalı ve o mutfakta. Bir dakika içinde buradan çıkar."

Brian ön kapı açılıp kapanana kadar onu öpmeye devam etti. Kız ona karşı adeta kıvranıyor, bir saniye önce diğer odada Pablo için endişelendiğini açıkça unutuyordu.

"Tamam, hadi yemeğe gidelim," dedi.

"Bekle, ne!" dedi nefes nefese, adam aniden durduğunda. Onu elinden tutup mutfığa götürdü. Pablo mükemmel bir iş çıkarmıştı. Elçisi/uşakçısı/hizmetçisi hayatının en büyük bahşişini alacaktı.

Lizzie inanamayarak, "Aman Tanrım," diye fısıldadı ve eliyle ağzını kapattı.

"Sevgililer Gününüz kutlu olsun," dedi kadın odaya göz gezdirirken. Her birinde bir düzine kırmızı gül bulunan on bir vazo vardı. İkinci sınıftan on ikinci sınıfa kadar geçen her yıl için bir düzine.

"Brian . . ."

Ona baktı ve gözlerinin akmamış yaşlarla ıslandığını görmek onu çözdü.

"Sakın ağlamaya kalkma."

"Ağlamıyorum," dedi titreyen dudakları ve yuvarlak yanağından aşağı yuvarlanan kocaman bir gözyaşıyla.

"Tabii ki hayır," dedi ve başparmağıyla gözyaşını sildi. "Bu, mahvolmuş Sevgililer Günlerini telafi etmeyecek ama belki yeni bir trend başlatabilir. Sevgililer Günü'nden nefret etmekten Sevgililer Günü'nü dört gözle beklemeye mi?"

Başını salladı ve sonra ona döndü, kollarını boynuna doladı ve sabahın geri kalanını onunla sevişerek geçirdi. İçten içe bunun birlikte geçirecekleri ilk ve tek 14 Şubat olmamasını diledi.

Lizzie

Lizzie nihayet gelin odasına girdiğinde Mari, "Geç kaldın," dedi. Lizzie, "Gelinlik kızlığın ortaya çıkıyor," dedi.

"Haklısın. Özür dilerim."

Lizzie Mari'nin ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Her şey mükemmel olacak.

Mükemmel erkeğinle evleniyorsun. Gerisi önemli değil."

"Biliyorum. Biliyorum." Mari Lizzie'ye sıkıca sarıldı. "Tía Lily sarhoş olabilir de de, o yüzden her zamankinden daha geveze. Demi saç ve makyaj seansımızı Insta'da canlı yayınlamasına izin vermediğim için üzgün. Belki gelinzilla bayrağımı dalgalandırmak istiyorum ama binlerce yabancıнын önünde kayda alınıyorsam bunu yapamam. Hem annem hem de Gus'ın annesi kırmızı giymeye karar verdi."

"Kırmızı değil."

"Düğün renklerim kırmızı, cabernet kırmızısı, çünkü Sevgililer Günü ve romantik ama ikisi de kan kırmızısı giyiyor. Uyuşmuyor, ayrıca nedime gibi görünecekler. Bu çok rüküş."

Lizzie kıkırdadı. "Eh, sadece bir nedimeniz var, o yüzden ..."

"Sen kırmızı giymişsin, Demi kırmızı giymiş, ben de kırmızı güllü beyaz giymişim, çok zarif.

Misafirlerimin yüzde ellisi kan kırmızısı ... sevimli değil, Lizzie." "Nefes al, Mari. Her şey yoluna girecek. Her şey yoluna girecek."

"Lisette, çok ... görünüyorsun." Tía Lily bastonunu destek olarak kullanmak yerine Lizzie'ye doğrultarak odaya girdi. "Seks yapmışsın."

"Tía!" Mari, Lizzie'nin "Lily!" diye bağırmasıyla aynı anda nefesini tuttu.

Sonra Mari arkadaşına baktı. "Bekle, o haklı. Seks yaptınız mı? yüzden geç kaldın, değil mi?"

"Beşinciye savunuyorum."

"Beşincisi ne?" Tía Lily bastonunu aralarında sallayarak sordu. "Bu cevap vermeyeceğim anlamına geliyor, Tía Lily." Lizzie bastonu kapı ve aşağı itti. "Bence oturmalısın ve o bardağı senin için tutmama izin vermelisin."

"Kendi Çampanyanı kendin al," dedi ve Lizzie gülmemek için kendini zor tuttu. "Benim zamanımda insanlar seks hakkında bu kadar açık konuşmazlardı."

"Bu konuda açıkça konuşan sensin, Tía!" dedi Mari kıs kıs gülerek. "Dün

yemeğe birlikte geldiğin o zeki adam mıydı?"

"Tabii ki. Ben rastgele erkeklerle seks yapmam, Lily. Onun adı Brian."

"Yakışıklı olanla da olabilirdi. Kız kardeşi olanla. Senden hoşlanıyor, biliyorsun."

"!" Demi bitişik odaya geri dönmek için o anı seçti.

"Hayır. Hayır. Jason'la hiçbir şey yapmadım." Lizzie teslim olmak için avuçlarını havaya kaldırdı.

Tía Lily kaşlarını aşağı yukarı sallayarak, "Ama izin verseydin olurdu," dedi.

"Tía, por favor!" Mari dedi ki. "Yardım etmiyorsun!"

"la yatmadım ya da flört etmedim. O seninle birlikte. Senden hoşlanıyor, Demi. Senden ne kadar hoşlandığı çok açık," dedi Lizzie çabucak.

Aslında bunu fark etmemişti ama gerçeklerin ortaya çıkacağı an o an değildi. Herkesi sakinleştirme zamanıydı, böylece en iyi arkadaşı

kurduğu dramasız mükemmel düğün. "Söyle ona, Mari. Maria, buraya gel," diye bağırdı Lizzie bitişik odaya. "Jason Demi'den çok hoşlanmıyor mu?"

"Evet, hepimiz gördük," dedi Mari, tam sırada Maria başında kalın bigudilerle içeri girdi.

"Qué? Ne dedin sen?"

"Hepimiz Jason'ın Demi'den ne kadar hoşlandığı konusunda yorum yapmadık mı?"

Maria'nın kaşları çatıldı, Mari ve Lizzie'nin gözleri büyüdü. "Ah, evet. Evet, evet. Senden gerçekten hoşlanıyor. Elini tutması ve fotoğraflarını çekmesi çok tatlı, böylece sen selfie çekmek zorunda kalmıyorsun."

Tía Lily homurdandı.

Demi, sağ olsun, "Yemek sırasında sana çok fazla baktığını düşündüm ve büyük bir tartışma yaşadık. Aslında bu bizim ilk kavgamızdı. Ama sonra kalışımızı üç gün daha uzattı ve bizi bir villaya yükseltti. Benden hoşlanmasa bunu yapmazdı, değil mi?"

"Doğru!" Lizzie aşırı hevesli bir şekilde "Doğru!" dedi.

"Artık sana alkol yok, Tía," dedi Mari ve flütü elinden kaptı.

Lizzie, Demi'ye "İstersen makyajımı Instagram'da " dedi. "Gerçekten mi? Yaşasın."

"Bana borçlusun," diye fısıldadı Lizzie Mari'ye, o da en yakın arkadaşına *teşekkür etti*.

Lizzie otel odasında oturuyordu, yüzünün tam önünde halka bir tripod vardı. Bir buçuk saat süren çekim boyunca gülümsemek zorundaydı. Süreci takipçilerine titizlikle anlatırken Demi'nin yüzünün bir santim uzağında bir sünger acıyla ve defalarca cildinin üzerinde gezdirmesine bayılıyormuş gibi davranıyordu. "Tüm bu lekeler bunu kullanarak kolayca kapatılabilir," diyor ve ürünü izleyicilerine göstermek için avucunu kameraya doğru uzatıyordu. Lizzie "Ağır makyajdan hoşlanmıyorum, belki doğal bir görünüm" demeye çalıştı ama Demi öyle bir gülümsedi ki Lizzie onun ne isterse yapacağını ve Lizzie'nin bu konuda hiçbir söz hakkı olmadığını hemen anladı.

"Şu koyu halkaları , olur mu?" Demi kameraya doğru söyledi.

Diğer kadınlar makyajlarını yan odada bulunan ve büyük olasılıkla bu onlara hakaret etmeyen biri tarafından profesyonelce yaptırıyorlardı. Demi kanatlar ve kesik kırışıklıklar hakkında konuşurken Lizzie bunun için gönüllü olmamayı diledi.

Lizzie'nin telefonu defalarca çaldı ama Demi cevap vermesine izin vermedi: "Canlı yayındayız, tatlım. Beklemek zorundalar."

Sonunda işi bittiğinde Demi sandalyeyi aynaya doğru çevirdi. "Ta-da!" Demi izleyicilerini eğlendirdi.

"Oh . . ." Lizzie hiç bu kadar makyaj yapmamıştı ama iyi görünüyordu. Hem de çok iyi. Kendisinin göz alıcı bir versiyonu gibi görünüyordu, normal minimalist görünümünden hoş bir değişiklikti.

"Kızım, senin gamzelerin için kaç kişi sağ kolunu verirdi biliyor musun?"

"Gerçekten mi?" Lizzie yüzünü bir o yana bir bu yana çevirerek sordu.

"Evet!" Bu, kadından aldığı tek gerçek iltifattı. "Elmacık kemiklerim olduğunu bile bilmiyordum," dedi, hâlâ neye uğradığını şaşırmış bir halde.

Demi yapmıştı. Demi izleyicilerine veda etti ve telefonunun bağlantısını kesti.

Demi tüm ürünlerini kaldırırken Lizzie'nin telefonu hemen tekrar çaldı. Arayan William'dı. "Sen kimsin ve patronuma ve en iyi arkadaşıma ne yaptın?" dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Seni IG Live'da gördüm. Neredeyse yatağımdan düşüyordum. IG'nin ne olduğunu bildiğini bile bilmiyordum."

"IG'nin ne olduğunu biliyorum ve bunu biliyorsunuz çünkü beni takip ediyorsunuz."

"Evet, birkaç ayda bir garip bir yemeğin fotoğrafını paylaşıyorsun ya da köpeğin olmamasına rağmen sevimli bir köpek yavrusu fotoğrafını yeniden paylaşıyorsun. Bu yüzden seni IG Live'da gördüğümdeki şaşkınlığımı tahmin edebilirsin. Canlı!"

"Nereden biliyorsun ki?"

"Demi'yi takip ediyorum ve canlı yayına çıkacağına dair bir bildirim aldım. Ve sen de göz kamaştırdın! Sana kaç kere nude ruj ya da kahverengi göz farı dışında bir şey giydirmeye çalıştım? Ama hayır, yapmadın. Bir hafta sonu Cancún'a gidiyorsun ve tüm günlerin V-Day'inde süsleniyorsun! Kimsin sen?"

"Bu uzun bir hikaye ve stresli bir gelin içeriyor."

"Bu haftaki programını boşalttım çünkü Brian, düğün ve Cancún ile ilgili her şeyi bana anlatman üç gününü alacak."

"Anlaştık. Seni özledim Will. Bir dahaki sefere benimle gelmelisin." "Gelemem, bebeğim. Birinin kalıp kaleyi koruması gerek."

"Bundan ne yapacağınızı hiç düşündünüz mü?" Bunu birçok kez tartışmışlardı ama ikisi de bir karara varamamıştı. "İtalya'ya mı gideceksin? iş mi?"

"Bilmiyorum. Erteliyorum."

"Ya ... ya ... ya benim için çalışmaya gelersen?"

"Ne?"

"Bilmiyorum. Düşünüyorum da belki de kendi başıma danışmanlık yapmak istiyordum. Hangi işi ve nereye alacağıma karar vermeliyim. Her şey yüzüme patlayabilir ya da-"

"Ya da süper başarılı olabilir. Sen bu işin en iyisisin, Lisette."

"Döndüğümde bu konuyu biraz daha konuşuruz. Bunu düşünmeni istiyorum.

dikkatli bir şekilde. Başarısız olursam senin de gemiyle birlikte batmanı istemem." "Başarısız olmayacaksın. Bu bir endişe bile olmaz," dedi.

"Bunun için teşekkürler Will." Normalde birbirlerine karşı derin ya da kırılğan olmazlardı ve başka ne söyleyeceğinden emin değildi. *Bakın şimdi kim*

sosyal olarak garip. "Orada yaptığın harika iş olmasaydı bu haftayı nasıl geçirebilirdim gerçekten bilmiyorum. Bunun için teşekkür ederim."

"Cancún seninle aynı fikirde, Lizzie."

Sanırım Brian. Brian da benimle aynı fikirde.

Ama bunu yüksek sesle söylemedi.

Onuncu Bölüm

Brian

Lizzie saçını ve makyajını yaptırmaya giderken, Brian da koşuya çıkmıştı. Vücudundaki alkol kalıntıları terle dışarı atılmıştı. Violet'in yaklaştığını görmek yerine hissedebiliyordu. Hay sikeyim.

Kadın onun koşuya çıktığını nereden biliyordu? Onu etrafında istemiyordu.

Pasif-agresif bir şekilde, koşucu bölgesindeymiş gibi davrandı ve kulaklıklarının sesini daha da açarak kumu dövmeye devam etti.

Ne yazık ki, özellikle de paparazziler yakınlarda fotoğraf çekerken, bu numara bir yere gidebildi.

O ne kadar hızlı koşarsa, kız da o kadar hızlı gidiyordu. Kahretsin, iyi durumdaydı. Sonunda yürümek için yavaşlamak zorunda kaldı, nabızı ve nefes alış verişi düzene girerken elleri belindeydi. "Kesinlikle koşabilirsin," diye itiraf etti ona.

"Formumu böyle koruyorum."

"Yani kocası kaçmıyor mu?" diye sordu.

"Scott'ın kendi hobileri var. Koşmak onlardan biri değil. Peki ya kız, nişanlısı? Nerede o?"

Lizzie kaçtı mı? Hayır, sanmıyordu. Kahretsin, onun sikini mükemmel bir coşkuyla sürmek dışında herhangi fiziksel aktivite yapıyor muydu?

"Hayır," dedi.

Onun bileğini tuttu ve onu durdurdu. "Pek çok ortak noktamız var Brian. İyi vakit geçirebileceğimizi kabul etmelisin."

Nefes verdi, onları izleyen küçük bir grup olduğunun tamamen farkındaydı. "Evli kadınlara bulaşmam, Violet."

"Bu gerçek bir evlilik değil," diye
karşılık verdi. "Senden hoşlanıyorum
Violet, ama bu şekilde değil."

"Hollywood'da kaç erkek benimle görünmek için her şeyini feda eder
biliyor musun?"

"Eminim. Sen muhteşem, zeki ve yeteneklisin ama ben Boston'dan gelen
sessiz, içine kapanık biriyim. Bunların hepsi istediğim her şeyden daha büyük."

"İlişkimiz karşılıklı olarak faydalı olacaktır. İnsanlar bizi birlikte görmek
istiyor. Zeth ve Gwinnie'yi gerçek hayatta."

"Ben Zeth değilim, sen de Gwinnie değilsin. Onlar benim yazdığım
karakterler."

"Edward ve Bella, Robert ve Kristen, bir ve aynıydı. *Bay ve Bayan
Smith'teki* Brad ve Angelina. Aşık olan ve filmleri gişede bir numaraya
fırlayan pek çok oyuncu sayabilirim. Ayrıca, çok iyi vakit geçireceğiz," dedi
ve ona doğru bir adım attı.

"Bunu seninle yapmayacağım, Violet. kötü olmasını istemiyorum ama seni
herhangi bir şekilde yönlendirmek de istemiyorum."

"İkinizin bir fotoğrafı!" diye bağırdı uzun objektifli fotoğraf makinesi olan
bir adam tahta kaldırımından.

"p. p," diye bağırdı bir diğeri.

Her zaman karakterine uygun davranan Violet basına döndü. "Yazarımız
utangaç," dedi parmağını göğsünde gezdirerek. Bir adım geri çekildi.

"Hayır dedim, Violet." Bu kez onu kızdıracağını biliyordu çünkü yoruma yer
yoktu. Onu istemiyordu.

Ne yazık ki bu kadını daha da kızdırdı ve adam ne olduğunu anlamadan
kadın ensesinden tutup öpmek için onu kendine çekti. Adam kadını iterek
uzaklaştırdı ama artık çok geçti, fotoğraf çekilmişti.

"O kadınla gerçekten nişanlı olmadığını biliyorum," diye bağırdı Violet, bu
da onun bir adımını kaçırmasına ve neredeyse kuma yuvarlanmasına neden
oldu.

Döndü ve geri yürüdü. "Bunu neden söyledin?"

"Az tepkinizden. İnkr etmedin. Buraya bir nişanlıyla gelmenin çok garip
olduğunu biliyordum."

"İster al, ister . Bu benim sorunum değil."

"Bir sonraki filmde çekildiğimde ve bu film için PR yapmayı bıraktığımda
olacak."

"Bu ılgınlığın da ötesinde, Violet. Ne yapmak istiyorsan yap. Benden
bu kadar." Muhtemelen hayatında hiç reddedilmemiş olan bu hırçın kadına
gerçekten incitici bir şey söylemeden önce arkasını döndü ve uzaklaştı.

Cebindeki telefonu çaldı.

Benimle düğünde buluşabilir misin? Villaya zamanında dönebileceğimi sanmıyorum. Biraz geç kaldık. Instagram ve çakırkeyif bir seksenlikle ilgili uzun bir hikaye.

Bir dakika önce öfkeden kudurmuş olsa da . Son birkaç gündür muhtemelen tüm yıl boyunca güldüğünden daha fazla gülmüştü.

Tabii. Sorun değil.

Ne hakkında gevezelik ettiğini görmek için onu Instagram'da aradı.

IG'ni güncellemelisin. Son paylaşımın Game of Thrones'un dizi finali hakkındaydı.

Stalker

BRIAN: *IG olayının uzun versiyonunu okumak istedim.*

Utanç verici. Bu akşam üçüncü içkimi içtikten sonra linki paylaşacağım.

Onu gördüğü anda öpücüğü anlatması gerekiyordu. Eğer internetten öğren, taşaklarını keserdi.

Tören kumsalda küçük bir etkinlikti. Daha önce tanıştığı damadın ve gelinin ailelerine el salladı, Jason'ın damadın tarafında, henüz tanışmadığı bir kadının yanında oturmasını izledi. Brian gelin tarafında üçüncü ve son sırada oturuyordu, yani önünde kimse yoktu.

"Yaklaş!" Tía Lily ilk sıradan ona seslendi. Bağırdı, sesi rüzgârın ve dalgaların sesi arasında yankılanıyordu. "Neden bu kadar geridesin? Belki de o kadar zeki değilsindir."

"Tía!" Mari'nin annesi dedi ve Brian'a özür dileyen bir bakış attı.

"Onların bizden daha fazla var. Eğer o geri zekâlı arkada oturuyorsa, bizim sayımız daha da az gibi görünüyor." Bastonunu yine sağa sola sallıyordu. "Eğer hepimiz birbirimize yaklaşırsak, daha fazlaymışız gibi görünecek."

"Bu bir yarışma değil. Sadece Gusın ailesi, sağdıcin karısı ve şuradaki Jason var," dedi Ramon.

"Evet, bu dört. Biz üç kişiyiz!" Lily söyledi.

Brian, Tía Lily'nin kötü tarafına geçmek istemiyordu; zaten aptal olarak etiketlenmişti, bu yüzden bir sıra yukarı çıktı. Karşılığında ona göz kırptı.

Müzik başladı. Brian döndü.

İlk olarak Demi çıktı. Ailesine gülümsedi ve durup Jason'a poz verdi, Jason da muhtemelen sosyal medya için bir fotoğraf çekti. Sonra Lizzie'yi gördü.

Nefesi ciğerlerinden dışarı atılmıştı.

Daha önce hiç enayi yumruğu ama böyle hissedeceğini varsaymak zorundaydı.

Lisette Alonso koridorda yürüyordu. Rüzgâr saçına ne yaptırdıysa çözmüştü, ki bu sorun değildi çünkü saçları arkasından savrulurken kesinlikle nefes kesici görünüyordu. Kırmızı şarap rengine uzun, straplez bir elbise giymişti. Elbisenin kumaşı ince ve dökümlüydü. Daha önce hiç kadar çok makyaj yapmıştı ama yine de doğal görünmüyordu. Lizzie'nin göz kamaştırıcı bir versiyonuna benziyordu. Onun Dudakları elbisesiyle uyumluydu ve yüzünde kocaman anlamlı bir gülümseme vardı.

Daha önce tanışmadığı ama o sabah gelen sağdıç olduğunu tahmin ettiği bir adamın yanında yürüyordu. Adam ona öyle bir şey söyledi ki, başını geriye attı ve o derin gamzelerini ortaya çıkaran kahkahasını attı.

Hayatında hiç bu kadar güzel bir kadın görmemişti. Gözleri buluşur buluşmaz kız ona göz kırptı ve o anda kızın bakışlarının çok güzel olduğunu anladı.

O anda ona bakışı sonsuza dek beynine kazınacaktı. Bir gün Tía Lily kadar yaşlı olacak ve Lizzie'nin kocaman gülümsemesi ve derin gamzeleriyle anısı bugün olduğu kadar taze olacaktı.

Evet, evet, evet... düğün marşı çaldı ve gelin yürüdü. İnsanlar gözyaşı döktü ama Brian hepsini çünkü Mari'ye bakmıyordu, gözleri tüm tören boyunca Lizzie'de kaldı.

Lizzie de ona baktı ve bu onun gözünden kaçmadı. En iyi arkadaşının yanında dururken, ona bakışları binlerce kelime söylüyordu. "İyi görünüyorsun Anderson" dediğini duyar gibiydi. Ya da "Kum olmaması gereken yerlerimde kum var. Kumsal düğünlerinin hayal ettiğin kadar harika olmadığını hatırlat bana." Bu sonuncusu sadece onun kulakları için olurdu. Sonra da sırf onu kızdırmak için kumsal düğünlerinin neden boktan olduğunu anlatan bir liste verirdi.

". . . şimdi gelini öpebilirsin."

Lizzie gözyaşlarını yüzünden siliyordu. Sevimli bir ağlayıcı değildi, çünkü gözyaşlarını içinde tutmak için o kadar çok çabalıyordu ki burnu alevleniyor ve dolgun alt dudağı çirkin bir şekilde sevimli bir dudak bükme hareketi yapıyordu.

Fotoğrafçı fotoğrafları çekerken gelin ve damat dışarı çıktı. Ardından Lizzie ve sağdıç koridorda yürüdü ve son olarak da Demi. Fotoğrafçı küçük gruba resmi fotoğraflar için doğrudan düğün kemerine kadar eşlik etti.

Onu bekledi, arkadaşıyla gülüşmesini ve düğün ekibiyle poz vermesini izledi. Gerçekten çok güzel bir düğündü.

"Aman Tanrım, bu nem ve tüm bu makyaj ..... yüzüm kelimenin tam anlamıyla eriyor. Ewww ..." dedi ona doğru yürürken, dalgınca dudaklarını öptü ve sonra küçük gül buketini ona uzattı. Bir garson elinde Çampanyayla geldi ve Lizzie tepsiden içki yerine bir peçete aldı. "Kurulamam lazım," dedi ve sonra yüzünü sıvazladı nazikçe. "Bak. Bu iğrenç." Peçeteyi çevirdi ve üzerinde makyaj malzemesi vardı. "Hepsi fondöten. Deli gibi görünmeliyim."

"Bir kelime söylememe izin verseydiniz, ne kadar güzel göründüğünüzü söyleyecektim."

"Oh, iyi o zaman." Kollarını onun boynuna doladı, bu onu şaşırttı çünkü herkesin önündeydiler ve o herkesin önünde sevgi gösterisinde bulunacak biri değildi. "Can kulağıyla dinliyorum."

Kıkırdadı, ama sonra tüm mizah onu terk etti. "Ciddiyim. Seni dışarı çıkarken gördüğümde nefesim kesildi."

"Teşekkür ," dedi ve onu öptü, ardından dudaklarını sildi. "Ruj, üzgünüm."

Omuz silkti ve başka bir öpücük için içeri girdi.

"Herkes hazırsa, kadar size eşlik edeceğim," dedi düğün organizatörü. Öpüşmeyi (isteksizce) kestiler ve herkesi resepsiyona kadar takip ettiler.

Aklının bir köşesinde ona söylemek istediği bir şey vardı ama ne olduğunu bir türlü hatırlayamıyordu.

"Resepsiyon" on üç kişilik bir parti için doğru kelime değildi. Ama kırmızı güllerle dolu uzun bir masa ve küçük bir dans pisti olan bir odaya gittiler. Dekor tabii ki Sevgililer Günü temalıydı. Hediye olarak kalp şekerler ve çocukların ilkokulda değiş tokuş ettikleri gibi Sevgililer Günü kartları vardı. Ayrıca her yerde bir sürü gül yaprağı ve mum vardı.

Her zamanki gibi Lizzie ilgi odağıydı. Gelini saymazsak tabii. Tía Lily, Lizzie'ye parası için mücadele etti. Sıra baş nedime konuşmasına geldiğinde, Brian'ın onun konuşmasını görmediği bir şey oldu.

konuşmaya başladı. Yazılı olarak mı yoksa doğaçlama mı konuştuğunu merak etti. Komik ve itendi ve tüm doğru notaları tutturdu. Lizzie de dahil olmak üzere bütün kadınlar gözyaşlarına boğulmuştu. Brian'ın boğazında bir yumru vardı.

Gus'ın sağdııcı "Lanet olsun. nce ben gitmeliydim. Onu takip etmek berbat."

Brian kabul etti ve herkes kıkırdadı.

"Buraya gel bebeğim, bu çok iyiydi," dedi Brian, sandalyesini çekip peçeteyle gözlerini silerken.

Onu usulca öptü ve sonra dikkatlerini tekrar sağdıca çevirdiler.

Arka planda üç kişilik küçük bir müzik grubu çalarken oturup akşam yemeğinin tadını çıkardılar. Bol bol kahkaha, harika yemekler ve sevgi vardı.

Neyse ki Jason ve Demi masanın diğer ucunda oturuyorlardı ve Brian gözlerini Lizzie'nin üzerinde hissetse bile adamın bütün gece ona bakmasını izlemek zorunda kalmadı.

Yemekten sonra yeni evli çift ayağa kalktı ve ilk danslarını yaptı. Kadınlar daha fazla gözyaşı döktü.

"Tanıştığımız ilk günü hatırlıyor musun?" Brian Lizzie'ye sordu. Masada başka insanlar da ama onlar sandalyelerini birbirlerine doğru çevirmiş, diz dize oturmuş, ellerinde içkiler, konuşuyorlardı.

"Nasıl unutabilirim. Sevgililer Günü, bu seferki gibi değil. Sana nezaketle verdiğim kartı yırttın."

"Biliyorum. Kötü bir gündü. Annem kart atmak ve kek pişirmek gibi Okul Aile Birliği anneliği şeylerini yapmayı severdi. Büyükannem bunların hiçbirini yapmazdı ve o gün benim ilk gnmd. Genelde yeni bir şehre taşınmak zorunda olduğum için üzgündüm, yetimdim ve sonra sen güneş ışığı ve mutluluktan başka bir şeyle gelmedin ve bu beni çok kızdırdı."

Onun yüzüne uzandı. "Brian ..." Sesi atallaştı. "zr dilerim. Bunu düşünmemiştim-"

"Hayır. Özür dileme. Sen ocuktun. Bu konuyu amamın tam zamanı. -"

"Odayı okumakta berbatsın, Anderson."

Güldü. "Bunu sadece beni kızdırdığını bilmeni istediğim için söylüyorum çünkü kafandaki o büyük kırmızı fiyonkla çok harika, nazık ve sevimliydin. Ve bundan sonra birbirimizi hiç görmesek bile

bu hafta, en azından senden nefret etmediğimi bileceksin. Asla. Kıskançlık, haset ... belki. Nefret, kesinlikle değil."

"Kırmızı hatırlıyor musun?"

"Benim içten konuşmamdan bunu mu anladınız?"

"İkinci sınıftaydı. Yirmi altı yıl kadar önceydi. Büyükannem benim için yapmıştı. O saç bandını çok severdim."

"Biliyorum. Bunu her zaman giyyordun."

"Ben de senden nefret etmedim. Aslında kimseden nefret etmiyorum." "Yine de benden hoşlanmadın."

"Bunları bana hiç açıklamadın. Zor bir dönemden geçtiğini bilmiyordum, gerçi bunu fark etmediğim için kendimi dünyanın en büyük pislği gibi hissediyorum. Beni diğer çocuklardan koruduğunu bana söylemedin."

"Sen de balo için seni ektiğimi sanıyordun. Benden hoşlanmamak için bir sürü nedenin vardı. Ama umarım artık öyle değildir."

"Artık öyle olmadığını biliyorsun, 'snookums,'" dedi ve şakacı bir şekilde omzuna tokat attı, ama adam kolundan tutup onu kendine çekti.

"Keşke daha yakın otursaydın. Keşke ilişkiler kurabilseydim. Sanırım seninleyken deneyebilirdim," diye itiraf etti. Çok mu içmişti? Bu büyük bir itiraftı ve kızın bunu nasıl karşılayacağından emin değildi.

"Brian ..." diye fısıldadı, gözleri kocaman açılmıştı.

"Benimle dans et," dedi. Etrafına bakındı, konuşmalarından o kadar etkilenmişti ki çiftlerin dans ettiğini fark etmemişti. Tía Lily hariç herkes.

"Evet," dedi ve adam ayağa kalkıp elini tuttu ve onu dans pistine götürdü; burada küçük bir grup Mindbenders'ın "Groovy Kind of Love" şarkısının enstrümantal bir versiyonunu çalıyordu.

Onu birkaç kez döndürdükten sonra şarkıya eşlik ederek yanına yaklaştırdı. Gecenin geri kalanı mükemmeldi. Çift çok fazla şey yapmadı Geleneksel düğün şeylerinden olan jartiyer atma yoktu, ancak bir noktada Lizzie bara yürürken Mari, "Hey , dikkat et!" dedi. Lizzie baktığında Mari buketi ona fırlatmış, Lizzie de yakalamıştı.

Lizzie

Brian tuvaletteydi ve Demi, aralarında Tía Lily'nin de bulunduğu diğer kadınlarla Macarena yapıyordu. Lizzie'nin ayakları giydiği topuklu ayakkabılar yüzünden zonkluyordu ve bir süre oturmak zorunda kaldı. Jason, Brian'ın yerine oturduğu sırada önüne bir votka soda kondu.

"Benden kaçtığını biliyorum."

"Aslında burada olduğunu unutmuştum." Bu kesinlikle doğrudu. Brian tarafından o kadar tüketilmişti ki Jason'la ilgili bütün düşünceleri uçup gitmişti.

"Demek siz ikiniz gerçekten ciddisiniz, ha?" diye sordu.

"Seni pek ." Çoğunlukla bunu söyledi çünkü ona yalan söylemek . Hatta hiç yalan söylemek istemiyordu.

"Yeterince makul." Lizzie içkiyi dudaklarına götürdü. "Hiç Amerika'ya geliyor musun? Belki bir dahaki sefere Amerika'ya geldiğinde arayı kapatırız, gerçekten kapatırız.

Kasaba."

"Cidden, Jason. Demi'yle buradasın ve benimle plan mı yapıyorsun?"

"Demi ve ben sadece eğleniyoruz. Ciddi bir şey değil."

"Bunu biliyor mu? Karışık sinyaller konusunda bir tür uzmansınız. 'Aşk' diyorsun ama aslında diğerleriyle sevişmeyi seviyorsun. kadınlar."

"Her şey yolunda mı?" Brian geri dönüp Lizzie'nin içkisinden bir yudum alarak sordu.

"Elbette öyle, düğün çiçeğim. Jason da tam Lily Tía ile 'YMCA' dansı yapacaktı." Bunu Lily'nin duyabileceği kadar yüksek sesle söyledi ve Jason'a gülümsedi.

"Sikilmiş de olsan şanslı bir adamsın Brian. O harika bir kadın ama bir kez işi bitti mi, sonsuza dek biter." Jason bunu içtenlikle söyledi. "Özür dilerim, Lizzie. Her şey için. Sadece bunu bilmeni istedim. Neden gittiğini anlıyorum, sen daha iyisini hak ediyordun ve ben işleri berbat ettim. Sana özel olarak söylemek isterdim ama bana zaman tanımayı reddediyorsun, ben de bunu söylemek istedim-özür dilerim. Olgunlaşmamış bir aptaldım ve her şeyi berbat ettim.

yukarı."

Bu, tüm hafta sonu boyunca ona söylediği ilk samimi şeydi.

"Buna minnettarım Jason." Duymaya ihtiyacı olan bir şeydi bu. Onu yatakta başka biriyle yakaladıktan sonra en az on dakika daha kalsaydı, beş yıl önceki özrü duyabilirdi ama bunu yapmadı. Kesip kaçtı, bu onun için her zaman en kolay şey olmuştu. O

annesi öldükten sonra Londra'ya taşınarak ve Jason'dan ayrıldıktan sonra yaptı.

Belki de, sadece belki de, sorundan ve kederden kaçmak hiçbir şeyi çözmemiş, sadece kalbinin etrafındaki duvarları daha da sıkılaştırmıştı.

Gecenin sonunda Lizzie herkese sarıldı ve içtenlikle vedalaştı. Erkenden havaalanına gitmesi gerekiyordu ve sabah kimseyi göremeyecekti. "Harika bir balayı geçirin."

"Ve iyi uçuşlar! Yılın en kötü gününde, iş yerinde büyük bir projenin ortasındaiken Meksika'ya kadar geldiğiniz için teşekkür ederiz."

"Senin için her şeyi yaparım Mari," dedi en yakın arkadaşına.

Mari, Lizzie'nin omzunun üzerinden bakarak, "Bence onu tutmalısın," dedi. Başını çevirip Brian ve Tía Lily'nin bir şeye gülmelerini izledi.

"Seni hiç görmemiştim. Onunla tamamen ilgileniyorsun ve o da gözlerini senden alamıyor. Aşkın seni geçip gitmesine izin verme, Lizzie."

"Aşk mı? Bu bir hafta sonu kaçamağı."

"Değil," dedi Mari ve arkadaşına son bir öpücük verip sarıldı.

Kimi kandırıyordu? Veda etmekten korkuyordu. Onu kendisine aşık olmaması için defalarca uyarmıştı ve o gidip ona aşık olarak her şeyi berbat etmişti.

Villalarına doğru yürürken Lizzie'nin yüzünde bir gülümseme vardı, topuklu ayakkabılar ayaklarını zonklatsa da.

Lobiye geçerlerken, "Resepsiyona hızlıca bir soru sormam gerekiyor," dedi.

"yoksa burada bekleyeceğim. Ayaklarım beni öldürüyor."

Onu kısa bir süre öptü ve ayakkabılarını çıkarmak için bir kanepeye otururken lobiye gitti.

"Demek sahte kız arkadaş, ha?" Büyük güneş gözlükleri ve muhteşem görünümlü bir şapka takan bir kadın onun yanına oturdu. Bu Violet'ti. Yıldızı gözlüklerinden bile tanıdı. Güvenlik görevlileri dikkat çekmeden . Akşamın geç saatleriydi ve lobi çoğunlukla boştu.

"Merhaba," dedi Lizzie, konuşmanın nereye varacağından emin değildi.

"Ben sahte değilim-"

"Saçmalamayı keselim. Bu sabah beraber olduğumuzda bana söyledi. Numara yaptığını biliyorum. O bir yerlere gelecek ve sen buna engel oluyorsun. Eğer bu filmler bildiğim gibi tutarsa, o bir sonraki büyük şey olacak ve yanında kurumsal bir hiç kimseye ihtiyacı yok. Hayır.

Ama benim yolumda olduğun umurunda olmayabilir ama sen de onun yolundasın ve o bunu sana söyleyemeyecek kadar iyi bir adam."

"Dinle, Violet. Kim olduğun ya da ne kadar ünlü umurumda değil. Burada oturup beni rencide etmene izin vermeyeceğim. Eğer seni isteseydi Sırf seni onun düşürmek için benimle birlikteymiş gibi davranması gerekiyordu," dedi ve ayakkabılarını tekrar ayağına geçirmeye başladı. Öfkeden tir tir titriyordu.

"Sen rol yapıyor olabilirsin ama ben , tatlım." Violet, Lizzie ayakkabılarını giymeyi bitiremeden ayağa kalktı. Brian onlara doğru yürüyordu. "Son bir kez tadını çıkar. Paylaşmak benim için sorun değil. Kahretsin, biz zaten bu hafta sonu paylaştık." Brian'a el salladı. "Turun geri kalanında görüşürüz, tatlım."

"Ne istiyormuş?" Violet uzaklaştırken Brian Lizzie'ye sordu.

Harika bir akşam geçirmişti. Violet'in bunu mahvetmek mi istiyordu? Çaresiz bir kadının yapacağı bir şeydi bu. Lizzie'nin Violet'in söylediği hiçbir şeye inanması için bir neden yoktu.

"Sadece boktan bir oyunculuk. gel. Hadi yatağa gidelim." Brian'ın elini tuttu ve villalarına gittiler.

Brian, Rocio'nun ve annesinin iyi olduğundan emin olmak için onu sormuştu. rahat olduğunu ve tüm masraflarının ödendiğini söyledi. Ayrıca yarın Londra'ya uğma ihtimalini de sordu. O kadar cesur olabilir miydi? Yapabilir miydi?

İkisi de vedalaşmaktan kaçındığı için hava ağırdı. Yoksa Violet'in ona söylediği bir şey miydi? Lizzie sessiz kalacak biri değildi. Violet onu üzmüş olsaydı, bunu mutlaka söylerdi, değil mi?

Bunun yarın bitmesi gerekmediği konusunda anlaşmışlardı ama ikisi de gerçekçiydi ve farklı ülkelerde yaşadıkları bir gerçektir. Bugünden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı; birbirlerinden uzaklaşacaklardı ve hepsi bu olacaktı.

"Kumsal düğünü olmasına sevindim," dedi sonunda sessizliği bozarak. "Aksi takdirde, ciddi şekilde yetersiz giyinmiş olurum."

"Normalde seyahat ederken smokin giymez misiniz?"

İkisi de güldü ve sonra yine sessizlik oldu. Adam villanın kapısını açtı ve bir şeyler söylemek üzereydi ama kadın içeri çekti ve anlamsızca öptü. Konuşmak istemiyordu. Söyleyecek başka bir şey yoktu. Bu geceyi atlatırlarsa harika olacaktı ve o da buna açıktı ama lojistikten ve ayrıntılardan bahsetmek istemiyordu. En azından bugün. Londra'ya vardığında bu konuyu FaceTime'da konuşabilirlerdi.

"Bilmesem beni çalışıyordun, bir kez olsun," dedi boynunu yalarken.

"Harika seksin nasıl bir his olduğunu hatırladığımdan emin olmak istiyorum."

Onu kaldırdı, kış yanaklarını avuçladı ve nazikçe yatağına yerleştirdi.

"kadar içine girmiş olsam bile konuşacağız," dedi ve elbisesini yukarı iterek dantelli tangasını ortaya çıkardı.

bacaklarından aşağı kayar.

"Hayır. Bunu kelimelerle mahvedeceksin."

"Seni Londra'da ziyaret edeceğim," dedi, kalçalarının öperek. "Beni Boston'da ziyaret edeceksin. Telefonda seks yapacağız. arasında." Tam bunu söylerken kadının merkezine ulaştı ve vücudu yukarı doğru kalktı.

"Sıradan bir şey yapamam, Brian," dedi kıvranırken. "Eğer beni aldatırsan, bunu yapamam."

Onun ıslak merkezini yalamayı bıraktı ve yüzüne doğru kaydı. "Şimdi, bunu neden söyledin?"

"Görüyorsunuz ya, işte bu yüzden konuşmak için uygun bir zaman değildi." Ayağının topuğuyla onu itmeye çalıştı. Daha fazla dile ya da parmağa ihtiyacı vardı ... bir şeye ihtiyacı vardı ve adam ona bakmaktan başka bir şey yapmıyordu. "Lütfen, Brian ..."

"Önce benimle konuş."

"Ben Violet değilim. Onunla ya da başka bir zenginle rekabet edemem. meşhur bombayı patlatacaksın. Ben sadece Lisette'im ve birkaç gün önce benden hoşlanmıyordun bile."

İşte buydu, eğer isterse ezip geçebileceği güvensizlikleri ortadaydı. Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü ve yüzünü ondan çevirmeye çalıştı ama adam buna izin vermedi. Gözyaşını öpüp uzaklaştırdı ve sonra dudaklarını öptü. "Violet'i ya da başka birini istemiyorum. Ben seni istiyorum. Sadece seni."

"Bir ilişki istemediğini söylemiştin." "O daha önceydi."

"Neyden önce? Dün söylemiştin."

"Dün aptallık ettim," deditül ve şifon yüzünü kaplayarak tekrar vücudundan aşağı doğru kayarken. Kalçalarını açık tutmak için omuzlarını kullandı ve parmaklarıyla dudaklarını açtı ve hayatını değiştiren bir orgazmda yatağın üzerinde asılı kaldığını hissedene kadar onu yalamaya ve emmeye başladı.

Adam yüzüstü çevirip elbisesinin fermuarını açtığında ve neredeyse yırtarcasına üzerinden çıkardığında gözleri hala mutluluktan kapalıydı. Ayağa kalktı ve

tüm kıyafetlerini çıkardı ve kız ona bakmaya fırsat bulamadan tekrar kızın üzerine çıktı. Ve oğlum, ona bakmak istiyordu. Onun vücudunun her bir santimini hatırlamak istiyordu.

Kendini onun girişine doğru yönlendirdi ve itti. "Oh ..." dedi, yüzünü ellerinin arasına alıp onu tekrar tekrar öperken gözleri açıldı ve Dağınık bir öpücüktü çünkü adamın kalçaları kabaca içine doğru itilirken öpüşmeye konsantre olmakta zorlanıyordu.

Kolunu koruyucu bir şekilde kızın beline doladı. Daha önce hiç böyle daha önce tutkulu seks yapmamıştı. Adamın vücudu onunkine o kadar sıkı sarılmıştı ki, nasıl ittiğinden emin değildi. Vücutlarının her bir santimi aynı hızadaydı. "Geliyorum bebeğim," diye haykırdı son bir kez daha içine doğru iterken.

"Sevgililer Günün kutlu olsun,
Lizzie." "Sevgililer Günün kutlu
olsun, Brian."

On Birinci Bölüm

Lizzie

Lizzie uyuyamadı.

Bütün gece dönüp durdu. Bir önsezi hissetti. Onu endişelendiren eve dönüş için yapacağı uzun uçak yolculuğuydu. Uçmaktan hoşlanmıyordu.

Birkaç saat içinde Brian'a veda etmek zorunda kalacağından değil. Ona, erken kalkıp daha sonra kendi uçağı için geri dönmek zorunda kalacağı anlamına gelse bile, onu havaalanına götürmek istediğini söylemişti.

O sadece tüm hafta sonu boyunca başına gelen en iyi şey değildi. Uzun zamandır başına gelen en iyi şeydi. Ona evini hatırlatıyordu ve evi iyi bir anı gibi hissetmeyeli yıllar olmuştu. Her Evi düşündüğünde aklına her gün özlediğı annesi geliyordu. Ya da kalbini milyonlarca küçük parçaya ayıran Jason'ı.

Uyuyamayacağını anladığında, yuvarlandı ve telefonunu aldı. Brian uyuyor olmasına rağmen ona doğru uzandı. Onu göğsüne doğru çekti ve sıkıca sarıldı. Sarılmaya nasıl karşı olabilirdi ki? Brian'la kucaklaşmak, Brian'la seks yapmaktan sonra geliyordu.

Kolları onu sıkıca sararken, e-postalarını kontrol etti ve boşta kalan tek eliyle bazı mesajları beceriksizce yanıtladı.

Birkaç Facebook, Twitter ve Instagram bildirimi vardı. Çoğu Demi'nin etiketlerinden geliyordu. Bazı yorumları okudu, kaydedildiğı için utanmıştı. Ayrıca Brian'ın bir sürü fotoğrafında da etiketlenmişti.

Çoğu sosyal medya platformundaki takipçileri dört katına çıkmıştı. Bildirimleri gözden geçirdi ve çoğu Instagram'daki belirli bir fotoğraftan geliyordu. Fotoğrafa tıkladı ve kalbinin kırıldığını hissetti. Geçmişteki tartışmalarının çoğunun yanlış anlaşılma, şaka ya da olgunlaşmamışlık olduğunu anladıktan sonra, ona şüpheyile yaklaşmalıydı. Yapması gereken . Ancak, erkekler onu sürekli hayal kırıklığına uğrattığında bunu yapmak zordu.

Ekranında Brian ve Violet'in bir fotoğrafı vardı. Dün saçını yaparken çekilmişti. Bir fotoğrafta koşu yapıyorlardı, diğesinde ise öpüşüyorlardı. *Onu bu hafta sonu zaten paylaşmıştık.* İğrenç sözleri yankılandı. Manşette şöyle yazıyordu: "B. Anderson uygunsuz bir pozisyonda yakalandı."

Onu henüz uyandırmak istemediği için dikkatlice oturdu. Yorumları okudu.

"Bu Violet Gram, kimyaları uyuşuyor."

"Wowza, şu öpücüğe bak."

"O evli. Anderson bir köpek."

"Violet'i kiskandırmak için diğder zavallı kadını kullanıyordu."

"Zamanı gelmişti."

"Zavallı şey. Sade biriydi, Tanrı onu korusun."

İşleri daha da kötüleştirmek için TMZ'de bir makale vardı: "Violet Gram sekiz yıllık kocasını Invader serisinin yaratıcısı B. Anderson için terk ettiğini doğruladı." Lizzie makaleye tıkladı ve "Bu ailem için zor bir zaman ve gizlilik takdir ediliyor" diye okudu. Violet daha derin bir soru sorulduğunda ise şu yanıtı verdi: "Evet, kalp ne isterse onu ister ve Brian ile ben mutluluktan havalara uçuyoruz."

Gözleri yaşardı. Yıllar önce Jason'ın ona acı verdiğini düşünüyordu ama o acıyı bilmiyordu. Bu ıstıraptı.

Sessizce yataktan çıktı. Dişlerini fırçaladı ve giyindi. Bir gece önce hazırlandığı için yapacak bir şey kalmamıştı. Hâlâ masanın üzerinde duran gül vazolarına baktı. İçinden her bir vazoyu alıp duvara fırlatmak ve tıpkı kalbi gibi paramparça olmalarını izlemek geldi. Ama Brian'la konuşmak istemiyordu ve on bir cam vazoyu duvara fırlatmak onu ve tüm komşu villaları uyandırabilirdi.

Onun yerine bir avuç gül aldı, ikiye böldü ve çöpe attı. Çöp kutusunda yer kalmayınca onları kırdı ve masanın üzerine bıraktı. Masadan ayrılanı kadar

Havaalanına giderken ellerinin dikenler yüzünden kanadığını fark etti.
Kalbinin kanaması kadar acı verici değildi.

On İkinci Bölüm

Brian

Brian kendini coşkulu hissederek uyandı. Kollarını gerdi, hâlâ hayatının en iyi seksinin etkilerini hissediyordu. Lizzie'yle yaptığı her seks hayatının en iyi seksiydi. Her seferinde daha da iyi olacaktı.

Tam da onun yapmamasını istediği şeyi yapmıştı; aşık olmuştu. Bundan kesinlikle emindi. Ondandır istemiyordu. Aslında, Londra'da bir uçak bileti bulup onunla birlikte gidecekti, tabii çok yapışkan bulmazsa. Gerçi şu anda kendini yapışkan hissediyordu. Onu istiyordu. Her şeyini. Her zaman.

Döndü ve ona doğru uzandı ama yatağın onun tarafı boştu. Ve soğuktu. Kaşları çatıldı ve telefonuna uzandı. Saat sabahın on-on ikisiydi. Uçağı dokuzda kalkacaktı. Aniden doğruldu. Kahretsin.

"Lizzie?" diye bağırdı, onun orada olmadığını biliyordu. Ona kendisini havaalanına götürmek istediğini söylemiş, o da bunun için çok fazla iş olacağını söyleyerek itiraz etmişti. Kahretsin, gitmişti ve ona söylemek istediği her şeyi söylememişti. Yerine geri oturdu.

Lanet olsun, inatçı kadın.

Onu aradı ama tabii ki doğrudan telesekretere düştü çünkü muhtemelen şu anda Atlantik'in ötesinde bir yerlerdeydi. "Veda etmeden gitmişsin. İyi uçuşlar ve iner inmez beni ara."

Oda servisi sipariş etti ve ardından hızlı bir duş almaya gitti.

"Yoo-hoo . ." Yarım saat sonra Brian giyinmeyi bitirirken arayan Pablo'ydu.

"İçeri gel. Ben hemen çıkıyorum."

"Aman Tanrım, senyor!" Pablo'nun sesinde bir telaş vardı.

Brian odasından çıktı, gömleği henüz vücuduna tam olarak oturmamıştı.

"Bu da ne böyle?"

İki adam bir an durup ortalığa baktı. Masanın her yerinde kırık güller vardı ve beyaz keten sandalyelere kan bulaşmıştı.

Pablo, "Bunu temizleteceğim, bayım," dedi ve hızla bir telefon etti. Brian yerinden kıpırdamamıştı. "Sinyor? İyi misiniz?"

"I . . . Bilmiyorum." Yerden bir gül aldı ama ikiye bölündü ve elinde üzgün görünümlü ölü bir gül kaldı. "Uçağına yetişip yetişmediğini öğrenmenin bir yolu var mı?"

"Arayıp havaalanına varıp varmadığını öğrenebilirim."

"Evet, lütfen yap," dedi Brian ve sonra çöp kutusunu alıp içinden çıkan çiçeklere bastırmaya başladı, ama bu anlamsızdı.

Biraz sonra iki oda görevlisi ellerinde büyük siyah bir çöp torbasıyla içeri girdi ve birkaç dakika içinde tüm çiçekleri temizlediler. İhtiyatlı davrandılar, soru sormadılar ya da yorum yapmadılar. Daha sonra beyaz sandalyeleri fırçalayarak temizlediler. Son olarak vazoları kaldırdılar ve masaya ve yere damlayan tüm suyu sildiler. Sanki hiçbir şey olmamış gibiydi, ki bu da gerçeğe çok benziyordu. Lizzie hiçbir şey olmamış toparlanıp gitmişti. Sanki her şeyi hayal etmişti.

Ama her şey olmuştu. İç organları patlamış gibi hissediyordu.

Brian orada öylece durmuş izliyordu. Ne olmuştu ki? Ona onu sevdiğini söylemek üzereydi, da bunu hissettiğinden emindi ve sonra tam da yapmamasını istediği şeyi yapmıştı. Kaçıp gitmişti.

"Sinyor, kapıcı Bayan Alonso'nun bir takside olduğunu ve havaalanına bırakıldığını doğruladı."

"Teşekkür ederim, Pablo."

"Ve senyor, bence bunu görmelisiniz." Adam telefonu ve ekranda Violet ile Brian'ın öpüşürken çekilmiş bir fotoğrafı belirdi. Fotoğraf milyonlarca kez tıklanmış ve binlerce yorum yapılmıştı ama hiçbirini okumak istemiyordu. Hay sikeyim.

Lizzie'ye söylemeyi tamamen unutmuştu. Onu gördüğü anda söylemek aklına gelmişti ama onun güzelliği ve akıllara durgunluk veren seksi dikkatini dağıtmıştı.

Eğer kadın kalıp dinleseydi, adam açıklama yapabilirdi. "Siktir!" diye kükredi. Onu arayıp açıklamak istedi ama o gitmişti. İlk işaret

bir sorun çıktı ve gitti. Bu bir şeydi. Ondan istediği tek şey kaçmamasıydı.

Bavulunu kaptı ve giysilerini içine atmaya başladı. "Sinyor, yardım etmeme izin verin."

"Hayır, Pablo, teşekkür ederim. Yalnız kalmak istiyorum." Cüzdanını aradı, açtı ve Pablo'ya bir tomar para uzattı. Artık ne yapacağını bilemeyeceği kadar çok parası vardı ve Pablo olağanüstü biriydi. "Gracias for Her şey," dedi Pablo'ya. Louise'e gelecek hafta Pablo'nun oğluna kitaplardan ve filmden hediyeler göndermesini söylemeyi de ihmal etmedi.

"Bu çok fazla, senyor."

"Hayır, Pablo. Öyle değil." Adamla sıkı bir tokalaşma yaptı ama Pablo sarılmak için yaklaştı. "Eğer Boston'a gelirsen, Pablo. . ."

"Gracias, señor."

Pablo gider gitmez, Brian bütün eşyalarını torbalara atmayı bitirdi, hâlâ aşık olduğu ve onu terk eden kadın gibi kokan bu odadan bir an önce çıkmak istiyordu. Kapıcıyı arayıp bir oda olduğundan emin oldu. Taksi dışarıda bekliyordu; istediği son şey birini, özellikle de Violet'i görmektir. Aslında o anda ondan nefret ediyordu.

Eve vardığında, ön bahçesinin her yerinde haber kameraları vardı. Özel bir insan olarak, bu onun ihtiyaç duyduğu ya da istediği son şeydi.

"Siktir," diye kükredi, taksiciye para attı ve arabadan indi. "Brian. Brian. Bir açıklama yapmak ister misiniz?" diye sordu bir muhabir.

Yüzüne bir mikrofön tutuldu. "Yuva yıkıcı adlandırılmak hakkında ne hissediyorsun?"

"Sizce bu skandal satışları etkileyecek mi?" "Bu satışları artırmak için yapılan bir halkla ilişkiler çalışması mı?"

Ön kapının kilidini açtı ve kapıyı çarparak kapattı, ardından tüm panjurları kapatmaya başladı.

Buzdolabından bir bira çıkarırken telefonu çaldı. Eşyalarını yerleştirmesi gerekiyordu ama şu anda hiçbir şey yapmak istemiyordu. Arkadaşı Greg arıyordu.

"Merhaba," diye bağırdı.

"Hey, Violet Gram ile mi yatıyorsun? Oraya gitmek istemediğini sanıyordum. Dostum, kız çok seksi! *H-O-T*. Ama en iyi kariyer hamlesi değil."

"Yapmadım ve . Hepsi sahteydi. Onu öpmedim."

"Anlamadığım şey, neden bir hafta sonra aniden nişanlandığınız ve birkaç gün sonra Violet'i öptüğünüz."

Brian birasından uzun bir yudum aldı ve oturdu. "Lizzie, benim *sahte* Nişanlım" - "sahte"nin altını çizdi- "Violet'in yakamdan düşmesine yardım etmeye çalışan bir arkadaşımды." "Arkadaş" o anda doğru kelime değildi ama tüm ayrıntılara girmesine gerek yoktu.

"Sen olmak zor olmalı," dedi Greg.

"Har-har. Violet bana kurdu. Gazetecilerin önünde beni öptü, ben de onu ittim ama yine de kazık yedim. İnternette olduğuna göre doğru olmalı."

"Peki ya sahte nişanlı?" Greg sordu.

"İnternette gördü. Sinirlendi ve tek kelime etmeden beni terk etti. Önce benimle konuşmadan internette gördüğü saçmalıklara inanmamasını söyledim ama zahmet etmedi."

"Violet Gram'la öpüşürken çekilmiş fotoğraflarınız var."

"Ve onlar sahte," diye tekrarladı.

"Ve siz bunun bir kadının peşinen inanmamasını söylediğiniz için peşini bırakacağı bir şey olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Şey ... evet." Şimdi düşününce kulağa aptalca ve imkânsız . Tam tersi olsaydı hemen sonuca varırdı.

"Artık senin için sahte değildi," diye kestirip attı

Greg. O kadar şeffaf mıydı? "Nasıl tahmin ettin?"

"Seni hiç bu kadar sinirli duymamıştım. Geçen hafta sonu bana geçen yıldan daha fazla mesaj attın. Hatta sosyal medyada medya."

Bu ifade Brian'a büyükannesinin bir zamanlar ona söylediği benzer bir şeyi hatırlattı.

"O kıza karşı daha sabırlı olmalısın. O iyi bir kız." "O tam bir baş belası, büyükanne," demişti öfkeyle.

"Eğer sadece bir baş belası olsaydı, bu kadar sinirlenmezdin. Diğer her şeyi yaptığın gibi onu da görmezden gelirdin." Büyükanne her zaman onun bir şeyleri görmezden geldiğini söylerdi ama bu görmezden gelmesinden değil, ilgi odağı olmaktan hoşlanmamasından kaynaklanırdı, kendi rahat bölgesinde kalmayı severdi. Ama Lizzie ona meydan okudu. Görmezden gelemeyeceğiniz biriydi. Ve yıllar önce birbirlerine söyledikleri son şey, daha doğrusu Lizzie'gözlerinde yaşlarla ona söylediği son şey, hâlâ ruhunda yer eden bir anıydı. Şimdi nedenini anlıyordu.

Lisenin son günüydü ve tüm sınıf, bazı çocukların takıldığı bir park olan Tropical Meadows'daki bir partiye gitmişti. Birileri gizlice bira içmişti ve herkes gevşeyip vedalaşıyordu.

Hepsi yollarını ayırmadan önce. Lizzie'yi orada g rm şti, bu ilk şoktu ve sonra onu bira dolu kırmızı plastik bir bardakla g rm şti, bu da ikinci şoktu. Lizzie tam bir iyilik meleğiydi ve onun böyle bir şey yapacağını hiç düşünmemişti. Bütün gece birbirlerini görmezden gelmişler ve gecenin sonunda kızın biraz çakırkeyif olduğunu fark edince onu eve bırakmaya gitmişti. Ondan hoşlansın ya da hoşlanmasın, tam bir pislik değildi, eve sarhoş dönerse kendisiyle yaşayamazdı.

Teklifi yaptığı anda sırtı dikleşmiş, gözleri kısılmış ve şöyle demişti: "Beni istemiyorum. Senden hiçbir şey istemiyorum."

İki elini de uzatmıştı, kızın öfkesi karşısında şaşkına d nm şti. Her zamankinden daha keskindi. Kadının kendisinden ne kadar nefret ettiğini - gerçekten nefret ilk kez görebiliyordu.

"Tamam. Eve giderken dikkatli ol," dedi ve uzaklaşmak için döndüğünde "Siktir git, Brian Anderson," diye bağırdı.

O hafta sonu Pazar yemeğini kaçırdı ve adam onu bir daha hiç görmedi, ta ki Meksika'ya gidene kadar.

Bir hafta önceki mezuniyet balosu şakasından haberi yoktu. şimdi, keşke bilseydim diyordu. Keşke geri d nebilseydi ve gereksiz yere incinmiş olan genç kadını teselli edebilseydi. Görünüşe göre ondan, onunla çıkmayı kabul edecek kadar hoşlanmış ve . Kendini onun koysaydı, o da ondan nefret ederdi. Elbette kadının güven sorunları vardı; hayatındaki tüm erkekler tarafından terk edilmiş, bırakılmış, hayal kırıklığına uğratılmıştı. Lanet olsun. Bunu hak etmemişti. Hassas biriydi ama bunu dünyanın görmesini istemiyordu. Yine de bunu gördü ve onun hakkında bunu bilen tek kişinin kendisi olmasını sevdi.

Ve onu kızdırma şekli, ona yaşadığını hissettirdi. Ona meydan okudu, hayatın tutku ve yaşamaya değer olduğunu gösterdi. Ve incinmiş olsa bile aşka inanıyordu.

Lisette Alonso harikaydı ve ona hayatında ihtiya ı vardı.

"Doğru ifadenin 'kızgın' mı yoksa ' mi olduğundan emin değilim," diyerek Greg'e katıldığını belirtti.

"Lanet olsun. Sıçtın ."

"Gerçekten de öyle," dedi, birayı bitirip buzdolabından ikinci bir bira aldı.

"Bunu düzeltmek için ne yapacaksınız?"

"Bilmiyorum ama çok büyük olmalı," dedi. Bunu düzeltmesi gerektiğini biliyordu çünkü hayatının geri kalanını Lizzie olmadan geçirmek bir seçenek değildi.

Vedalaşıp telefonu kapattıktan sonra Brian elinde birayla arkasına yaslandı. Odanın köşesindeki masada bir sonraki kitabının taslak kopyaları yığınlar duruyordu. Onları her zaman bastırırdı çünkü elinde basılı bir kopya olursa taslakları gözden geçirmek daha kolay olurdu. Hepsi berbattı. Hepsinin üzerinde işaretler vardı; bazılarının sayfaları yırtılmıştı ve diğerleri çöp sepetinde buruşuk bir şekilde duruyordu. Hiçbirini ihbar etmemişti çünkü hepsinden nefret ediyordu. Bir şeyler ters gidiyordu ve Zeth'ten kaçmaya çalışıp çalışmadığını bilmiyordu.

Gwinnie'nin büyük romantik jestinin nedeni, nihayet birlikte olmaya hazır olmamaları ya da sadece hayranlara hitap etmek istememesiydi. Bunun organik bir şekilde gerçekleşmesini istiyordu ve akvaryumda yazmak giderek zorlaşıyordu.

Bira şişesini yere bıraktı ve bastığı son kopyayı alıp okumaya başladı. Kahretsin, Gwinnie gerçekten de Lizzie'ye benziyordu. İkisi de dik kafalı ve mantıksızdı. Eğer Lizzie kaçmak yerine onu dinleseydi...

"Urgh!" bir kalem kaptı ve yazmaya başladı.

Ve bu düşünceyle, yeni kitabının sonu anlam kazanmaya başladı. Sonunda.

Lizzie

", William! Saat bir randevum nerede? Saat ikideki randevum geldi ve şimdi birdenbire çifte randevulu oldum," diye bağırdı Lizzie ahizeye.

William cevap vermeden telefonu kapattı ve kırk dokuz saniye sonra kapıyı bile çalmadan Lizzie'nin ofisine girdi ve kapıyı arkasından kilitledi.

"Patron mu arkadaş mı?"

Lizzie başını bilgisayarından kaldırmadan, "Patron," diye bağırdı.

"Tamam, patron o ." Boğazını temizledi. "Bayan Alonso, ne yazık ki saat 1'inizin geç kalması ya da saat 2'nizin erken gelmesi benim kontrolüm dışında. Kendisi burada olduğu için saat ikiyle şimdi görüşmenizi ve saat bir geldiğinde ya da gelirse, siz saat ikiyle işinizi bitirene kadar beklemesini önerebilir miyim?"

Yukarı baktı. William sahte bir gülümsemeyle karşısında duruyordu, elleri birbirine dolanmış ve önünde sakince duruyordu.

"Peki," dedi ve üç gün içinde teslim edilmesi gereken raporu yazmaya geri döndü. Bu son birleşmeden önceki son rapor resmen bitmişti ve İtalya'da devam edip etmeyeceğine ya da şirketten ayrılıp ayrılmayacağına karar vermesi gerekiyordu. "Onu içeri getirin."

"Şimdi dostum," dedi ses tonunda bir gerginlikle. Lizzie kalemini bıraktı ve sinirlenerek başını kaldırdı. Artık o gülümsemesi yoktu ve elleri belindeydi. "Ses tonun uyumlu titreşimler yaymıyor, ki yapman gereken de bu. Uyumlu birleşme sizin işiniz, maaşlarımızı ödeyen şey bu, hatta telif hakkını bile aldınız. Sana sakinleşmeni, bir içki içmeni, bir Valium almanı, seni çalışanlarına havlatan adamı aramanı ... bir şeyler yapmanı önerebilir miyim, Lizzie, çünkü iki haftadan fazladır öfkeleniyorsun ve bu biraz Miranda Priestly gibi olmaya başladı, ... bilirsin ..." Elini yüzünün önünde küçümseyici bir daire şeklinde salladı. "Kusursuz tasarım kıyafetler ve milyonlarca dolar.

Açıkçası seni ölesiye seviyorum ama burada kalıp bu saçmalıklara katlanmayacağım."

Lizzie takım elbisesine baktı ve yakalarını düzeltti. Evet, saçlarını bir haftadır yıkamamıştı ve makyaj yapmak kötü işkence gibi geliyordu ama güzel bir takım elbise giymişti. Tamamen dağınık değildi.

Oh, kimi . Tam bir felaketti. Başını masasının üzerine koydu. "*Şeytan Prada Giyer*" göndermeleriniz dikkate alındı. Biraz yumuşatacağım. Aşağı." Sesi boğuk çıkıyordu.

William geldi ve onun sırtını sıvazladı. "Lizzie, gördüğüm kadarıyla iki seçeneğin var. Ya adamı arayıp olayı kapatacaksın ya da bağlarını kopar ve yoluna devam et. Etrafta dolanıp herkese bağırıp çağırmanın sana bir faydası olmayacak. Bana bir faydası olmadığı kesin."

"Biliyorum. Biliyorum." Kendini ikinci kez sorgulayan biri değildi. "Her zaman çok kararlı oldum. Kapanışa hiç ihtiyacım olmadı. "Her zaman çok kararlıydım.

neden devam edemediğimi biliyorum. O aptal öpücüğü kafamda canlandırıp duruyorum. Onunla plajda buluştu ve paparazzilere mi yakalandı? Kız onu baştan çıkardı da adam mı yanlış karar verdi? Sevişiyorlar mıydı? tüm zaman boyunca burnumun dibinde? Tanrım, William, kendimi çok aptal hissediyorum." Başını hafifçe masasına vurdu.

William onun omzunu sıktı. "Bu çok *Groundhog Day*'e dönüşüyor." Bunu söyledi çünkü sürekli aynı konuşmayı yapıyorlardı. Bu utanç vericiydi. Hiçbir zaman bir erkeğin ne söylediğine ya da söylemediğine aşırı odaklanan bir kadın olmamıştı.

"Aman Tanrım, ben kimim ki?"

"ol, tatlım. Belki o şeyleri yaptı ya da belki hepsi fotoşop-"

"O zaman neden aramadı? Eğer fotoşop ya da yanlış anlaşılma olsaydı, arar ve bunu söylerdi, değil mi? Beni öylece , açıklamaya bile çalışmadı. İnternette de durumu düzeltmedi. Sanki o dört günü kafamda hayal etmişim gibi. Duyguları olan tek kişi ben olamaz mıydım?"

Tüm bunları son iki hafta boyunca sayısız kez ileri geri konuşmuşlardı.

"Surat asmayı bırak. Sen Lisette Alonso'sun. Bunu da çözeceksin; tıpkı yaptığın her şey gibi, bu da işe yarayacak. Ancak şu anda kafadaki iğrenç topuz ve bulaşmış göz kalemi konusunda bir şeyler yapmalısın ki ben de senin saat 1'in içeri girmeye karar vermeden önce saat 2'ye gelmesini söyleyebileyim."

"Ugh . . . Senden nefret ediyorum," dedi çekmecesinden bir ayna çıkararak.

"Ben de seni seviyorum." O yüzünü düzeltirken, adam da bir mendille yüzünü okşadı.

Saç. "Bu da geçecek, Lizzie. Söz veriyorum."

"Sensiz ne yapardım, William?"

"Biliyorum, değil mi?" dedi göz kırparak.

Mari her zaman yedeğiydi.

Mari, William'inkinden farklı bir yaklaşım benimsedi.

Mari birkaç gün sonra balayından döndüğünde, "Hatırlat da bir daha asla transatlantik gemi seyahatine çıkmayayım," dedi. "Sana ulaşmaya çalışmak aklımı başımdan aldı. Her şeyden önce, ? Bu arada harika görünüyorsun."

"Sen bir yalancısın ve seni bunun için seviyorum." Lizzie burnunu bir mendile sümkürdü.

Gece geç saatti ve Mari sonunda FaceTime'a bağlanabilmişti. "Nasıldı

balayınız?"

"Bolca seks, harika yemekler, bolca alkol, falan filan. Tipik balayı. Ama bunun için burada değilim, fotoğrafları gördüğüm için buradayım."

"Tüm dünya fotoğrafları gördü. Bu utanç verici. Gerçek zamanlı olarak aldatıldım."

"Pislik Anderson, biliyordum. Ona güven olmazdı," diye sızlandı Mari. Bu Lizzie'nin kendini daha iyi hissetmesini sağlamıyordu. "Bu senin hatan değil tatlım. Adam ikimizi de kandırdı. Biraz ara ver ve yas tut; içini döktüğünde kendini daha iyi hissedeceksin."

Mari harika tavsiyeler vermedi ama iyi niyetliydi.

"İstilacı filmini boykot ediyorum. Onu da aptal kitaplarını da aptal filmini de sikeyim. Bir daha asla Violet Gram filmi de izlemeyeceğim," dedi Mari.

"Dayanışma için teşekkürler Mari." Gözlerini sildi. Ağlamasını durduramamıştı.

"Beni istediğin zaman ara. Senin için buradayım,

Lizzie." "Teşekkürler, Mari. Seni seviyorum."

Lizzie Meksika'dan döndüğünden beri

kapısında ve iş yerinde muhabirler vardı. Ama neredeyse üç hafta olmuştu. ve bir yerlerde yeni, daha sıcak bir skandal patlak vermişti, bu da muhabirlerin geri çekildiği anlamına . Ve hayat her zamanki gibi yoluna devam etti.

Sorun şu ki, bu kalp kırıklığını gerçekten atlatabileceğini hiç sanmıyordu. Aşkı gerçektir ve Brian'a karşı hayatındaki diğer tüm erkeklere karşı olduğundan daha . Jason'ın onu aldatması zor olmuştu; Brian'ın onu aldatması ve dünyanın ona acıması ise çok acımasızdı.

Brian

Louise telefonda, "Onuncu kitabın taslağını okudum," dedi.

"Öyle mi? Peki sen ne düşünüyorsun?" Brian garajında, yemek masasına dönüştürmek istediği ahşap bir ahır kapısını zımparalıyordu.

"Bence o Alonso denen kızla yaşadığın şey seni aptallaştırdı."

Zımpara kağıdını yere bıraktı. "Ne?"

"Oh, Brian, Brian, . Aptal erkek." Değer verdiği, kariyer yapmasına yardımcı olan, onu destekleyen ve tüm tuhaflıklarını eğlendiren bu yaşlı kadın gülmeye başladı. Burundan gelen bir kahkahaydı bu.

Yıllarını sigara içerek geçirmiş biri.

"Hiç komik değil, Lu."

"Tatlım, aslında bu çok komik," dedi. "Orada öylece oturup her şeyin senin başına gelmesine izin vermekten hiç sıkılmadın mı? Bir kitap yazdın ve bu kitap hit oldu, bir film yöneticisinin eline geçti. Nişanlıymış gibi yaptın ve yanlışlıkla Violet Gram'ı öptün. Herhangi bir şey için sorumluluk alıyor musun?"

Brian mı? Sen akıllı bir adamsın, aslında en akıllılardan birisin. Yine de hiçbir şeyi sahiplenmiyorsun."

Telefonunu uzattı ve ekrana baktı. Louise'le mi konuşuyordu? Bu bir rüya mıydı?

"Alo? Beynin falan mı patladı?" diye sordu.

"Evet, aslında. Sanırım öyle oldu," diye itiraf etti. "Ben her şeyi sahiplenirim Louise. Kitaplarımı yazmak için çok çalıştım. Bu beğendim. Eğer bunu söyleyebilirdin, daha önce dokuz kez yaptığın gibi."

"Kitaplarınız üzerinde çok çalıştığınıza katılıyorum," dedi. "Ama sonra parmağını bile kıpırdatmıyorsun. Birkaç yüz tane satabilmek için kaç yazarın kitaplarını tanıtmak için kışını yırttığını biliyor musun? Sen şanslısın dostum. Büyük bir kitap influencer'ı beğendi ve sonra kartopu gibi büyüdü."

"Bu şans değil. Kitaplarım iyi."

"Masamda kaç tane iyi kitap görüyorum sanıyorsun? Yüzlerce Brian. Evet, kitabın iyi olması gerekiyor ve olağanüstü kitaplar yazdığına katılıyorum, ama bir de şans faktörü var ve sen, Brian, o kadar şanslısın ki, bunu ölçemiyorum bile."

Bunu hiç düşünmemişti.

"Sosyal medyada sıfır varlığınız var. Evde oturup mobilya yontuyorsunuz, etkinlikleri kaçırıyorsunuz ve kitaplarınız hâlâ peynir ekmek gibi satılıyor."

"Gerçekten bir etkinliğe gidersem durumu daha da kötüleştireceğimi biliyorsun. Hep yanlış şeyler ."

"Ama bunu düzeltmek için de hiçbir çaba sarf etmiyorsunuz. Bir terapist, doktora, lanet olası bir hipnoterapist ... her şeye gidebilirsiniz. Sahne korkusu yaşayan ilk kişi siz değilsiniz. Sahnede rahatsız olan tek kişi sen değilsin."

sosyal durumlar. Bir tür çaba gösterebilirsiniz ama göstermiyorsunuz. Neden?"

"Bec-"

"Retorik bir soruydu. Cevabım, çünkü buna gerek duymadınız. Ve şimdi, yüzün her yere yapıştırılmış durumda. Bazıları için yuva yıkan, bazıları içinse şanslı bir orospu çocuğusun. Seni Violet konusunda uyarmıştım."

"Biliyorum! Ve uzak

durdum!" "Ama yine de onu

öptün." "O beni öptü!"

"Anlambilim, sevgilim, anlambilim."

"Lizzie gitti. Lanet olasıca gitti ve bir açıklama beklemedi. Bu benim suçum değil."

"Ama bu sizin

sorunuz." "Nasıl

yani?"

"Birlikte çalıştığımız onca yıl boyunca en büyük amigonuz ben oldum. Sana bazı önerilerde bulunabilirim ama sonuçta kitapların olağanüstü. Bu ise bok gibi."

"Tanrım, Louise. Kendini tutma."

"Merak etme. Bunu planlamıyordum. Bunu editörünüze gönderirsem aklınızı kaçırdığınızı düşünür. Bu sadece köpek boku değil, aslında zalimce. Okuyucuların yıllardır onlara dokuz kitap boyunca metaforik ön sevişmeyle sattığın büyük sonsuza dek mutlu son bekliyordu ve sen kitaptaki kahramanı öldürdün. Hayır, durun! Kitaptaki kahramanı kadın kahraman öldürdü. Soğukkanlılıkla."

"Onun nedeni-"

"Saçmalıktı. Gerekçeyi yarım yamalak yazmışsın. Romantik bir distopya başyapıtını bir korku romanına dönüştürdün."

"Herkes bazen hedefi iskalar. Gözden geçireceğim." Belki de yeniden yazmaya başladığında biraz kızgındı.

"Bu kurtarılamaz, evlat. Annen olacak yaştayım, bu yüzden sana istemediğin bir tavsiyede bulunacağım. Kendi bokunu sahiplen, Brian. Seni terk etmiş olabilir ama çoğu kadın kur yapmak ister. Birinin onlar için savaştığını isterler. Seni dinlemediği için hatalıydı ama sen denemedin bile. Onun peşinden gitmedin. Umurunda bile mi?"

"Umurunda mı?" Öfkeden kudurmuş bir halde en yakındaki nesneyi, ki bu bir çekiçti, kaptığı gibi odanın öbür ucuna fırlattı ve duvarda kocaman bir delik açtı. Şu anda, daha az umursayamazdı. "Düşünmeden duramıyorum

Onu. Uyuyamıyorum. Yemek yiyemiyorum. Bazen nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum Louise. Umurumda!" diye kükredi. "Umursuyorum, lanet olsun. O kadar önemsiyorum ki felç olmuş gibi hissediyorum."

"O zaman bu konuda bir şeyler

yap." "Ne gibi?"

"Sana ne yapacağını söyleyemem, Brian. Sana sadece her şeyi berbat ettiğini ve şimdi bunu düzeltmen gerektiğini söyleyebilirim. Ve bu arada, lütfen, Tanrı aşkına, bir kelime daha yazma çünkü bu noktada, Gwinnie ve Zeth Freddy Krueger tarzı bir sona doğru gidiyorlar."

On Üçüncü Bölüm

Lizzie

Meksika'dan bu yana neredeyse bir ay geçmişti. Brian'ı gördüğünden beri. Bunun sahte olması gerekiyordu ama yine de tek yaptığı onu ve ilişkilerini nasıl bitirdiklerini düşünmek olmuştı. Şimdiye kadar bunu aşmış olmalıydı.

"İyi misin?" William sordu. "Yine o uzaklara bakışın var."

". " Dizüstü bilgisayarını kapattı. İyi olmak için bilinçli bir karar vermişti. İyi davranırsa, eninde sonunda iyi olacaktı.

Ayrıca önemli bir karar daha vermişti ve beyni çok fazla duyguyla karmakarışık. İtalya'ya gitmiyordu. Hayatında ilk kez kendini kaybolmuş hissediyordu. Londra'da mı kalacaktı? Evine geri mi dönecekti? Ev neresiydi? Bir danışmanlık firması açmak istediğini biliyordu ama nerede?

"Ağlıyor musun?"

"Hayır," dedi avucunun içini burnuna götürerek. William gözlerini devirdi.

"Kenara kay, sert Alonso. Hayatına devam etmenin zamanı geldi."

Yatağında uzandığı yerde onu dürttü.

"Ben daha iyiyim. Hayatıma devam ediyorum. Sahteydi ve ben iyiyim. Regl olmak üzereyim, hepsi bu."

"Peki, konuyu değiştirelim. Gelecek hafta hakkında konuşalım" dedi. Birleşme tamamlanmıştı ve her şey sorunsuz ilerliyordu. Artık ona ihtiyaç duyulmuyordu. Bu onun hayat temasıydı ona ihtiyacı vardı ve sonra yoktu. "Bütün eşyalarını topladım ama taşıyacağımı bilmiyorum."

"Hepsini buraya taşı," dedi. Cuma öğleden sonraydı ve William, otuzlu yaşlardaki bekârların Cuma geceleri yaptığı gibi, eğlenceli bir şeyler yapmak için dışarı çıkarken onu kontrol etmeye gelmişti. Ama o kendini pek de hoşuna gitti. William şirkette bir ay daha kalmaya ve Lizzie işi nerede açacağına karar verdiğinde onunla birlikte çalışmaya karar vermişti. "Miami, New York, Boston ve burada bazı sanal gayrimenkuller görüyorum. Seçeneklerimin ne olduğunu görür görmez kararımı vereceğim."

"Kararlı olduğun eski güzel günleri hatırlıyor musun?"

"Benimle uğraşmayı bırakmazsan şarap tedarikimi kesmeye karar verebilirim," dedi şakacı bir şekilde. Yine de haklıydı. Eskiden kararlı biriydi ama şimdi tam bir belirsizlik karmaşası içindeydi.

"Tamam." Bardağını yere bıraktı ve onun alnına bir öpücük kondurdu.

"Pazar günü brunch için ve senin kendine acımanı izlemeye devam etmek için ."

"Teşekkürler, sen bir bebeksin. Kapıyı kilitle!" dedi sonra: "Kiminle konuşuyorsun?" diye bağırdı odasından.

"Bir paketiniz var. İmzaladım."

İçeri döndü ve yüzünde bir sırıtişla bir paketi inceledi. "Boston'dan gelmiş. Boston'dan tanıdığın biri var mı?" Paketi ona doğru fırlattı. Kızın kaşları çatıldı. Boston'da tanıdığı tek bir kişi vardı ve William bunu biliyordu. Oturdu, bacak bacak üstüne attı ve paketi açtı. Bir el yazmasıydı. Henüz isimlendirilmemişti ama üzerinde "B. Anderson" yazıyordu.

Önünde de yapışkanlı bir not vardı: *Lizzie, şu anda nefret ettiğini biliyorum ama , Violet'le aramızda hiçbir şey olmadı. Keşke açıklamama izin verseydin. Keşke daha az inatçı olsaydım ve arasaydım. Keşke farklı yapsaydım dediğim o kadar çok şey var ki. Her şeyi berbat ettim ve sanırım artık çok geç olabilir. Yapabileceğim tek şey Bunu düzeltmek için aklıma gelen tek şey buydu. Lütfen okuyun. Bu son İstilacılar kitabı. Sevgiler, Brian.*

William onu elinden aldı. "Aman Tanrım. Bu onun taslağı. Bahse girerim kendi editörü henüz almamıştır. Okumama izin vermelisin," diye yalvardı.

Sevgiler, Brian.

Elinden çekip aldı ve havalandırdı. "Bunu yapabilir miyim bilmiyorum. Neden bana bir kitap gönderiyor?"

"Bence okumalısın. Daha sonra benimle paylaşsın." Yatağına geri döndü. "Daha da iyisi, hadi birlikte okuyalım!"

"Hoşça kal Will," dedi ve onu yataktan itti. Sanki elinde canlı bir el bombası varmış gibi hissediyordu.

"Ugh. Bye."

Kalbi yine göğsünde gümbür gümbür atıyordu. Ancak şimdi farklı bir nedenden dolayı çarpıyordu. Brian ona kitabı neden göndermişti? İçinde herhangi bir fark yaratacak ne yazmış olabilirdi ki?

Onu göğsüne , bir dakika önce televizyonda izlediği şeye dikkatini veremiyordu çünkü elinde Brian'ın elyazması vardı. Onu kendi elleriyle yazmıştı. Ona dokunmuştu. Ona daha sıkı sarıldı.

Okuyup okuyamayacağını bilmiyordu. Çok acı vericiydi; kitabın onunla, onlarla hiçbir ilgisi olmasa bile, ondan geliyordu ve bu çok zordu.

Ama onu nasıl affedeceğini bilmeseydi bile, okumaya başlamaktan başka çaresi yoktu.

Brian

Brian evde oturup bekleyemezdi. Ona serinin son kitabını göndermişti ve eğer nefret ederse ya da onu reddederse, bunu nasıl yapabileceğini bilmiyordu. nasıl hayatta kalacağını bile bilmiyordu. Kadın inatçının da ötesindeydi. Onu o kadar kesin ve sert bir şekilde terk etmişti ki bu onu çok . Evet, üzgün olması anlaşılabilir bir şeydi. Ama hikâyenin onun tarafını dinlememesi de bir o kadar kötüydü.

Ama hepsinin canı cehenneme. Onu görmesi gerekiyordu.

Londra'ya gitmek üzere uçakla yola çıktıktan sonra kapısına vardığında saat gecenin geç bir vaktiydi. Muhtemelen niyetlendiğinden daha güçlü bir şekilde kapıyı çaldı.

Kapı hızla açıldı. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, gözleri kızarmış ve şişmişti. Kendini içeri attı ve kapıyı arkasından kapattı.

"Kitabı bitirdin mi?"

"Yaklaşık bir saat önce. Bütün geceyi okuyarak geçirdim."

"Sen ne düşünüyorsun? Gwinnie doğru kararı mı verdi?"

"Bilmiyorum!" diye bağırdı ona, acı çekmiş ve parçalanmış görünüyordu. Kitapta, Gwinnie büyük bir jest yaptı ve çift sonunda sonsuza dek mutlu oldu. Gerçekte olduğu gibi, bu kolay olmamıştı ama sonuç, üstesinden geldikleri tüm kargaşaya, kavgalara ve savaşlara değmişti. Bu konuda yanılmıştı: Aşk bayağı değildi. Gerçek, çığ ve tutkuluydu. Tıpkı Lizzie'ye karşı hissettiği gibi. Kolay değildi ama kolay olmuştu. Sylvie kolaydı. Kolay olan aşk değildi, kolay olan sadece yetinmekti. Çaba, kan, ter ve gözyaşı, işte gerçek hayat buydu.

"Beni incittin, Brian. Benim için sahte değildi, gerçekten değildi. Öyle olmasını istedim ama değildi. Biz birlikteyken seni başka bir kadınla öpüşürken görmek acı vericiydi. Ve kabul etmek zor ama işte görüyorsun," dedi adam eve doğru ilerlerken, dizlerinin arkası kanepeye çarpana ve oturmaktan başka çaresi kalmayana kadar.

"Benim için de sahte değildi ve eğer telefonunu açsaydın ya da sadece kalıp benimle konuşsaydın, sana açıklardım. Şimdi de bunu yapacağım. Hoşuna gitsin ya da gitmesin."

"Önemli değil. Seni affediyorum. Beni kasıtlı olarak incitecek bir şey yapmazdın, bunu artık biliyorum."

"Nasıl olsa dinleyeceksin," dedi. Kadının ellerini avuçlarının içine aldı ve göze gelecek şekilde önünde diz çöktü. Tanrım, onu neredeyse boğazlamak istediği kadar öpmek de istiyordu. "Violet beni öptü. Ben onu . Ben karşılık vermedim. O öpene kadar bunun olduğunu bile bilmiyordum. dudaklarımdaydı. O fotoğrafı çekmek için basını ayarladı ama aslında ben onu ittim ve bu da tabii ki fotoğraflardan kırıldı. Ve boşanmasıyla ilgili makalenin benimle hiçbir ilgisi yok. Boşanıyor çünkü kocası sonunda bir çift büyüdü ve onu terk etti. Aslında, bilmelisiniz ki, yeniden rol alıyor. İkinci filmde ya da başka bir İstilacı filmde yer almayacak."

Ağzı şok içinde açıldı. "Ne?"

"Stüdyoya, Violet'in Gwinnie rolünü alması halinde sonraki filmlerin tanıtımını yapmayacağımı ya da onlara başka kitap vermeyeceğimi söyledim."

"Bunu sen mi yaptın? Bu kariyerine mal olabilirdi, Brian. O Hollywood'un sevgilisi."

"Umurumda değil. Sen daha önemlisin ve yapılacak en doğru şey buydu. Mutlu olmadılar ama ben durdum. Zaten onun gibi birinin çok sevdiğim bir karakteri temsil etmesini istemiyordum.

"Ama bu bir sır. İlk film girene kadar kimse bilemez."

"Annemin sözü," dedi ve dudağını sıkıştırdı.

"Ariana Moore devralıyor." Oh, vay canına. Stüdyoyla olan çekişmesinde, Ariana Moore'u rolü üstlenmesi için ikna etmelerini de talep etmişti.

Lizzie'ye çok benziyordu, o da Gwinnie'ye çok benziyordu.

Ariana bu rolü oynama şansına balıklama atlamıştı.

"İşlerin bu kadar iyi gitmesine çok sevindim,
Brian."

"Her zaman karmaşık olmayan bir adam olduğumu düşünürdüm. Huzur ve monotonluk istediğimi sanırdım. Ama meğer tutkuyu ve karmaşık, inatçı kadınları seviyormuşum. Eski karımla hiç kavga etmedim. Asla. Sen ve ben, her şey hakkında tartışırız ama sende var olan ateş, seni bu yüzden seviyorum ve bu beni

Bunu anlamak için zamanım var ama sıkıcı ve karmaşık değilim. Aslında biraz berbat durumdayım ve sorunlarım var ve huzura ihtiyacım ya da isteğim yok. Beni konfor alanımdan çıkaran ama elimi tutan ve yolculukta bana yardımcı olan birine ihtiyacım var. Bana meydan okuyan, bazen macera isteyen, bazen de yatakta taco ve margarita isteyen birine ihtiyacım var. Seni istiyorum, Lizzie. Seni ne sahte ne de sadece şimdi için istiyorum. Seni gerçek ve her zaman için istiyorum. Seni seviyorum, Lisette Alonso."

Gözlerinden yaşlar yavaşça yüzünden aşağı süzülüyordu. "Gwinnie sonunda Zeth'in onu sevmesine izin vererek doğru bir seçim yaptı. Kitap mükemmel, Brian."

"Oh, Tanrı'ya şükür," diye iç geçirdi.

"Açıklamana izin vermeden kaçtığım için özür dilerim. Seni bu kadar çok sevmem beni korkuttu ve eğer kelimeleri söylersen -eğer her şeyi bitirirsen- kırılacağımı düşündüm."

"Yani ben sana yapmadan önce sen bana yapmayı düşündün." "Onun gibi bir şey."

Kollarını kızın boynuna doladı ve onu anlamsızca öptü.

Kanepeye geçip onu kucağına oturtacak şekilde kaldırırken gözlerindeki yaşları sildi. "Uzun mesafeli bir ilişki istemiyorum. Seninle uyanmak ve her gün senin yanında uyumak istiyorum. Ve sen bunun çok hızlı ilerlediğini söylemeden önce, bazı rakamları araştırdım."

Gözyaşlarını silmeye çalışırken kıkırdadı. "Öyle mi, Anderson? Seni matematik dehası olarak düşünmemiştim."

"Öyleyim," dedi. Ağlayan biri değildi ve gözyaşları onu daha da çok sevmesini sağlıyordu. Çoğu insana karşı savunmasız davranmazdı ve onun için bu kadar derin bir şey hissetmesi, mutlu gözyaşları olduğunu varsaydığı ağlamasına neden olması, kalbini ağrıttı. "Yani, birbirimizi yirmi yıldır tanıyoruz-

Altı yıl, yani hesaplamalarım doğruysa bu ilişkiye başlamamızın tam zamanı."

Onun göğsüne doğru güldü.

"Görünüşe göre şu anda kariyerler arasında gidip geliyorum. Aslında bir yol ayrımındayım. Bu dairenin kira kontratını bir yıl daha uzatabilirim ya da yeni danışmanlık işime nerede başlamak istediğime karar verirken birinin evinde kalabilirim."

"Şanslısın. Erkek arkadaşının evinde senin için yer var. Ayrıca erkek arkadaşının işini yapmak için sadece bir dizüstü bilgisayara ihtiyacı olduğu için de şanslısın.

Her yerde çalışabilir." Gözleriyle buluşmak için başını yukarı kaldırdı.

"Cidden, benim yanıma taşın. Boston'a gel. Ne yapmak istediğine ve bunu nerede yapmak istediğine karar ver. Benim için endişelenme. Seninle birlikte olduğum sürece nerede yaşadığım gerçekten umurumda değil."

Kollarını onun boynuna doladı ve yüzünün her tarafına öpücükler kondurdu. İnanç sıçraması yaparak ve son kitabı yazıp onu görmeye gelerek doğru kararı verdiğini biliyordu. O onun Lizzie'siydi, eviydi ve nerede olursa olsun olmak için doğru yer olduğunu hissediyordu.

"Seni seviyorum, Brian Anderson. Gwinnie ve bana sonsuza dek mutlu bir hayat verdiğin için teşekkür ederim."

Teşekkür

Bu kitap beni çok şaşırttı. Hiç ilham almamıştım ve sonra her zaman harika olan Sarah Younger, olağanüstü menajer, bana bir e-posta gönderdi. Sevgili Tessa Woodward'dan harika bir başlık ve eğlenceli bir fikir. Ve böyle, hayal gücüm çılgına döndü ve heyecanlandım. Uzun zamandır bir kitap yazarken bu kadar eğlenmemiştim. İlham verdiğin için Tessa'ya ve beni tanıştırdığın için Sarah'ya teşekkür ederim. İkiniz olmasaydınız bu kitap olmazdı!

Ne yazık ki, sonsuza dek sevgilime teşekkür etmeden teşekkür bölümünü bitiremem. Senin desteğin ve sabrın olmasaydı Gabriel, bunu başaramazdım. İlham bir şeydir ama oturup kısa bir süre içinde bütün bir kitabı ete kemiğe büründürebilmek yardım ister ve sen ben yazı mağaramdayken her şeyi bir arada tutan tutkalsın. Yani sen olduğun için teşekkür ederim. Seni Gwinnie'nin Zeth'i, Lizzie'nin Brian'ı sevdiğinden daha çok seviyorum.

Yazar Hakkında

SIDNEY HALSTON, Panik serisi, Mücadeleye Değer serisi ve Iron-Clad Security romanlarının *USA Today* çoksatan yazarıdır. Otuz yaşında eline kalemi almadan önce avukat olarak çalışmış ve yasal özetler dışında bir şeyler yazmaya başlamıştır. Miami, Florida'da Kübalı bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen yazar, kocası ve doğa sevgisi ve gezegene karşı takdir aşıladığı üç çocuğuyla birlikte yaşamaktadır.

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını [hc.com](https://www.harika.com)'da keşfedin.

Bookperk

[Bookperk](#)'e [kaydolun](#) ve e-kitap pazarlıkları, ön gösterimler, özel teklifler ve daha fazlasını alın doğrudan gelen kutunuza gönderilir.

ŞİMDİ KAYDOLUN

Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

SEVGİLİLER GÜNÜ NEFRETİ. Telif hakkı © 2022 Sidney Halston'a aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-books'un açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz ya da elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

BİRİNCİ BASKI

Kapak tasarımı: Ploy Siripant

Carolina Melis'in kapak illüstrasyonu

Kırık kalp illüstrasyonu© binik / Shutterstock

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data için başvurulmuştur.

Dijital Baskı ARALIK 2022 ISBN: 978-0-06-328640-5

Baskı ISBN: 978-0-06-328639-9

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street Sydney,
NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Publishers Ltd Bay
Adelaide Centre, East Tower 22
Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, Ontario, M5H 4E3
www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins India
A 75, Sektör 57
Noida
Uttar Pradesh 201 301
www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand Unit
D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632 Auckland,
Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
1 Londra Köprüsü Caddesi

Londra SE1 9GF, Birleşik Krallık
www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.